

Jeremjáš

¹ Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z kněží, kteříž byli v Anatot, v zemi Beniamin, ² K němuž se stalo slovo Hospodinovo za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského, třináctého léta kralování jeho. ³ Byl i za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, až do vyplnění jedenáctého léta Sedechiáše syna Joziášova, krále Judského, až do zajetí Jeruzaléma měsíce pátého. ⁴ Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁵ Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe. ⁶ I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem. ⁷ Ale Hospodin řekl mi: Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáží, mluv. ⁸ Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobozoval, dí Hospodin. ⁹ A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá. ¹⁰ Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a nad královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a bořil, abys stavěl a štěpoval. ¹¹ Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Prut mandlový vidím. ¹² Tedy řekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já s slovem svým, abych je vykonal. ¹³ Opět stalo

se slovo Hospodinovo ke mně po druhé, řkoucí: Co vidíš? I řekl jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho k straně půlnoční. ¹⁴ Tedy řekl mi Hospodin: Od půlnoci přivalí se to zlé na všechny obyvatele této země. ¹⁵ Nebo aj, já svolám všechny rodiny království půlnočních, dí Hospodin, aby přitáhnuce, postavili jeden každý stolicí svou v branách Jeruzalémských, a při všech zdech jeho vůkol, a při všech městech Judských. ¹⁶ A tak vypovím úsudky své proti nim, pro všelikou nešlechtnost těch, kteříž opustili mne, a kadili bohům cizím, a skláněli se dílu rukou svých. ¹⁷ Protož ty přepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim, cožkoli já přikazuji tobě. Nelekej se jich, abych tě nepotřel před obličejem jejich. ¹⁸ Nebo aj, já postavuji tě dnes jako město hrazené, a jako sloup železný, a jako zdi měděné proti vši této zemi, proti králům Judským, proti knížatům jejím, proti kněžím jejím, a lidu země této. ¹⁹ Kteríž bojovati budou proti tobě, ale neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tě vysvobožoval.

2

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ² Jdi a volej, tak aby slyšel Jeruzalém, řka: Takto praví Hospodin: Rozpomínám se na tě pro milosrdenství mladosti tvé, a pro lásku snění tvého, když jsi za mnou chodila po poušti v zemi, kteráž nebývá osívána. ³ Tehdáž svatost Hospodinova byl Izrael, prvotiny úrod jeho. Všickni, kteříž jej zžírali, obvinění byli; zlé věci

na ně přišly, praví Hospodin. ⁴ Slyšte slovo Hospodinovo, dome Jákobův, a všechny čeledi domu Izraelského. ⁵ Takto praví Hospodin: Jakou shledali otcové vaši při mně nepravost, že se vzdálili ode mne, a chodíce za marností, marní učinění jsou, ⁶ Tak že ani neřekli: Kde jest Hospodin, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, kterýž nás vodil po poušti, po zemi pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a stínu smrti, po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný člověk nebydlil? ⁷ Nýbrž, když jsem vás uvedl do země úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré věci její, všedše tam, poškrvnili jste země mé, a dědictví mé zohavili jste. ⁸ Kněží neřekli: Kde jest Hospodin? a ti, kteříž se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýři pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze Bále, a za věcmi neúčinnými chodili. ⁹ Pročež vždy nesnáz mám s vámi, praví Hospodin, i s syny synů vašich nesnáz míti musím. ¹⁰ Projděte ale ostrovy Citim, a pohledte, i do Cedar pošlete, a pošetřte pilně, a pohledte, stalo-li se co takového. ¹¹ Zdali změnil který národ bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj změnil slávu svou v věc neúčinnou. ¹² Užasněte se nebesa nad tím, a děste se, chřadněte velmi, praví Hospodin. ¹³ Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali čisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody. ¹⁴ Zdali otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Pročež vydán jest v loupež? ¹⁵ Lvičata řvou na něj, a vydávají hlas svůj,

a obracejí zemi jeho v pustinu; města jeho vypálena jsou, tak že není žádného obyvatele. ¹⁶ Obyvatelé také Nof a Tachpanes pasou na vrchu hlavy tvé. ¹⁷ Zdaliž toho sobě nepůsobíš, opouštějíc Hospodina Boha svého v ten čas, když tě vodí po cestě své? ¹⁸ A nyní co tobě do cesty Egyptské, že piješ vodu z Níle? Aneb co tobě do cesty Assyrské, že piješ vodu z řeky? ¹⁹ Trestati tě bude zlost tvá, a odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznejž tedy a viz, že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není bázně mé při tobě, dí Panovník Hospodin zástupů. ²⁰ Ačkoli dávno polámal jsem jho tvé, potrhal jsem to, čím jsi svázána byla, a řeklas: Nebuduť sloužiti modlám, však po každém pahrbku vysokém, a pod každým dřevem zeleným touláš se, ó nevěstko. ²¹ Ješto jsem já tě vysadil vinným kmenem výborným, všecku napořád semenem čistotným, i kterakž jsi mi proměnila se v plané réví cizího kmene? ²² Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, předceť patrná jest nepravost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin. ²³ Kterakž můžeš říci: Nepoškvřňovala jsem se, za Báli jsem nechodila? Pohled' na cestu svou v tomto údolí, poznej, cos činila, dromedářko rychlá, kteráž znamení necháváš na cestách svých. ²⁴ Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podlé líbosti duše své hltá vítr, když se jí příčina dá. Kdo jí překážku učiní? Všickni ti, kteříž jí hledají, nepotřebí se jim kvaltovat, naleznouť ji v měsíci jejím. ²⁵ Dí-

líř kdo: Zdržuj nohu svou, aby bosá nebyla, a hrdlo své od žízňe, tedy říkáš: To nic, nikoli; nebo jsem zamilovala cizí, a za nimi choditi budu. ²⁶ Jakož k hanbě přichází zloděj, když postižen bývá, tak zahanben bude dům Izraelský, oni, králové jejich, knížata jejich, a kněží jejich, i proroci jejich, ²⁷ Kteríž říkají dřevu: Otec můj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil. Nebo se hřbetem ke mně obrazení a ne tváří, ale v čas trápení svého říkají: Vstaň a vysvobod' nás. ²⁸ I kdež jsou bohové tvoji, kterýchž jsi nadělal sobě? Necht' vstanou, budou-li tě moci vysvoboditi v čas trápení tvého, poněvadž podle počtu měst svých máš bohy své, ó Judo. ²⁹ Co se vaditi budete se mnou? Vy všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin. ³⁰ Nadarmo jsem bil syny vaše, kázně nepřijali; sežral meč váš proroky vaše jako lev, kterýž dáví. ³¹ Ó národe, vy posuďte slova Hospodinova, zdali jsem byl pouští Izraelovi, zdali země tmavou? Proč říká lid můj: Panujeme, nepřijdeme více k tobě? ³² Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny nesčíslné. ³³ Proč zastáváš cesty své, hledajíc toho, což miluješ? Pročež i jiné nešlechetnice učíš cestám svým. ³⁴ Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev duší chudých nevinných. Nenesnadně nalézám to, nebo viděti to na těch všech podolcích. ³⁵ A vždy říkáš: Poněvadž nevinná jsem, jistě odvrácena jest prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud vejdu s tebou, proto že pravíš: Nehřešila jsem. ³⁶ Proč

tak běháš, proměňujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od Assyrských, tak i od Egyptských zahanbena budeš. ³⁷ Také odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou; nebo zamítá Hospodin troštování tvá, a nepovedeť se šťastně v nich.

3

¹ Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona odejduc od něho, vdala by se za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní více? Zdaliž by hrozně nebyla poškrvněna země ta? Ale ty, ač jsi smilnila s milovníky mnohými, a však navrať se ke mně, dí Hospodin. ² Pozdvihni očí svých k vysokým místům, a pohleď, kdes necizoložila? Na cestách usazovalas se jim jako Arab na poušti, a poškrvnila jsi země smilstvím svým a nešlechetností svou. ³ A ačkoli zadržáni jsou podzimní dešťové, a deště jarního nebývalo, však čelo ženy nevěstky majíc, nechtělas se styděti. ⁴ Zdali od nynějšího času volati budeš ke mně: Otče můj, ty jsi vůdce mladosti mé? ⁵ Zdaliž Bůh držeti bude hněv na věčnost? Zdali chovati jej bude na věky? Aj, mluvíš i pášeš zlé věci, jakž jen můžeš. ⁶ Tedy řekl mi Hospodin za dnů Joziáše krále: Viděl-lis, co činila zporná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu vysokou, i pod každé dřevo zelené, a tam smilnila. ⁷ A ačkoli jsem řekl, když ty všecky věci ona činila: Nechtě se navrátí ke mně, však se nenavrátila. Načež hleděla zpronevěřilá sestra její, dcera Judská. ⁸ Pročež vidělo mi se pro ty všecky příčiny, poněvadž

cizoložila zporná dcera Izraelská, propustiti ji, a dáti jí lístek zapuzení jejího. Však se vždy neulekla zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, ale šedši, smilnila také sama. ⁹ I stalo se, že hanebným smilstvím svým poškrvnila země; nebo cizoložila s kamenem i s dřevem. ¹⁰ A však s tím se vším neobrátila se ke mně zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem svým, ale pokrytě, praví Hospodin. ¹¹ Protož řekl Hospodin ke mně: Ospravedlnila duši svou zporná dcera Izraelská, více nežli zpronevěřilá Judská. ¹² Jdi a volej slovy těmito ku půlnoci, a rci: Navrať se, zporná dcero Izraelská, dí Hospodin, a neoboří se tvář má zuřivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím hněvu na věčnost. ¹³ Jen toliko poznej nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam běhala cestami svými k cizím pod každé dřevo zelené, a hlasu mého neposlouchali jste, dí Hospodin. ¹⁴ Navratte se synové zporní, dí Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a přijmu vás, jednoho z města, a dva z čeledi, abych vás uvedl na Sion. ¹⁵ Kdežto dám vám pastýře podlé srdce svého, kteříž pásti vás budou uměle a rozumně. ¹⁶ I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této zemi za dnů těch, dí Hospodin, že nebudou říkati více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jim vstoupí na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi, aniž bude více u vážnosti. ¹⁷ V ten čas nazývati budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou

choditi více podlé zdání srdce svého zlého. ¹⁸ V těch dnech přijdou dům Judský s domem Izraelským, a přiberou se spolu z země půlnoční do země, kterouž jsem v dědictví uvedl otcům vašim; ¹⁹ Ač já pravím: Kterakž bych tě počísti mohl mezi syny, a dáti tobě zemi žádostivou, dědictví slavné zástupů pohanských, leč abys mne vzýval, říkáje: Otče můj, a od následování mne abys se neodvracel? ²⁰ Poněvadž jakož žena zpronevěřuje se manželu svému, tak jste se zpronevěřili mně, dome Izraelský, dí Hospodin. ²¹ Hlas po místech vysokých buď slyšán, pláč pokorné modlitby synů Izraelských. Nebo převrátivše cesty své, zapomněli se na Hospodina Boha svého, řkoucího: ²² Navratte se, synové zpuřní, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete: Aj, my jdeme k tobě, nebo ty, Hospodine, jsi Bůh náš. ²³ Právě marné jest v pahrbcích a v množství hor doufání; zajisté v Hospodinu Bohu našem jest spasení Izraelovo. ²⁴ Nebo ohavnost ta zžírala práci otců našich od dětinství našeho, bravy jejich i skoty jejich, syny jejich i dcery jejich. ²⁵ Ležíme v hanbě své, a přikrývá nás pohanění naše, že jsme proti Hospodinu Bohu svému hřešili, my i otcové naši, od dětinství svého až do dne tohoto, a neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha svého.

4

¹ Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke mně se navrať. Nebo odejmeš-li ohavnosti své od tváři mé a nebudeš-li se

toulati, ² A budeš-li přísahati právě, náležitě a spravedlivě, říkáje: Živť jest Hospodin, tedy požehnání dávati sobě v něm budou národové, a v něm se chlubiti. ³ Nebo takto praví Hospodin mužům Judským a Jeruzalémským: Zořte sobě ouhor, a nerozsívejte do trní. ⁴ Obřezte se Hospodinu, a odejměte neobřízky srdce vašeho, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebyl kdo uhasiti, pro nešlechtnost předsevzetí vašich. ⁵ Oznamte v Judstvu, a v Jeruzalémě ohlaste, a rcete: Trubte trubou v zemi, svolajte a sberťe lid, a rcete: Shromažďte se, a vejďeme do měst hrazených. ⁶ Vyzdvihněte korouhev na Sionu, zmužile se mějte, nepostávejte; nebo já zlé věci uvedu od půlnoci, a potření veliké. ⁷ Vychází lev z houště své, a ten, kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne, aby obrátil zemi tvou v pustinu, a města tvá aby zbořena byla, tak aby nebylo žádného obyvatele. ⁸ Protož přepašte se žíněmi, kvělte a naříkejte; nebo není odvrácen hněv prchlivosti Hospodinovy od nás. ⁹ Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin, že zhyne srdce královo a srdce knížat, užasnou se i kněží, a proroci diviti se budou. ¹⁰ I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, jistě že jsi velice podvedl lid tento, i Jeruzalém, říkáje: Pokoj míti budete, a však pronikl meč až k duši. ¹¹ V ten čas řečeno bude lidu tomuto i Jeruzalému: Vítr tuhý z míst vysokých na poušti jde upřímo na lid můj, ne aby převíval, ani přečišťoval. ¹² Vítr silnější než

oni přijde mi, nyní já také vypovím jim úsudky.
¹³ Aj, jako oblakové vystupuje, a jako vicher vozové jeho, rychlejší jsou nežli orlice koni jeho. Běda nám, nebo popléněni jsme. ¹⁴ Obmej od nešlechtnosti srdce své, Jeruzaléme, abys vysvobozen byl. Dokudž zůstávati budou u prostřed tebe myšlení marnosti tvé? ¹⁵ Nebo hlas oznamujícího přichází od Dan, a toho, kterýž ohlašuje nepravost, s hory Efraim. ¹⁶ Připomínejte těmto národům, aj, ohlašujte Jeruzalémským, že strážní táhnou z země daleké, a vydávají proti městům Judským hlas svůj. ¹⁷ Jako ti, kteříž hlídají polí, položí se proti němu vůkol; nebo jest mi odporný, dí Hospodin. ¹⁸ Cesta tvá a skutkové tvoji to způsobili tobě; toť nešlechtnost tvá, žeť to hořké jest, a že dosahá až do srdce tvého. ¹⁹ Ó, střeva má, střeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mně srdce mé, nemohuť mlčeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské. ²⁰ Potření za potřením provolává se, popléněna zajisté bude všecka země, náhle popléněni budou stanové moji, v okamžení kortýny mé. ²¹ Až dokud vídati budu korouhev, slýchati hlas trouby? ²² Nebo bláznivý lid můj nezná mne, synové nemoudří a nerozumní jsou. Moudří jsou k činění zlého, ale činiti dobře neumějí. ²³ Hledím-li na zemi, a aj, nesličná jest a prázdná; pakli na nebe, není na něm žádného světla. ²⁴ Hledím-li na hory, a aj, třesou se, a všickni pahrbkové pohybují se. ²⁵ Hledím-li, a aj, není žádného člověka, a všeliké ptactvo

nebeské zaletělo. ²⁶ Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští, a všecka města jeho zbořena jsou od Hospodina a od hněvu prchlivosti jeho. ²⁷ Nebo takto praví Hospodin: Spustne všecka země, a však konce ještě neučiním. ²⁸ Kvůli bude nad tím země, a zasmuší se na hoře nebe, proto že jsem mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od toho. ²⁹ Před hřmotem jezdců a těch, kteříž střílejí z lučiště, uteče všecko město. Vejdou do hustých oblaků, a na skáli vylezou; všecka města opuštěna budou, a žádný nebude bydleti v nich. ³⁰ Ty pak pohubena jsi, což činiti budeš? Ačkoli obláčíš se v šarlat, ačkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, ačkoli líčíš tvář svou lícidlem, darmo se okrašluješ. Pohrdají tebou frejíři, bezživotí tvého hledají. ³¹ Nebo slyším hlas jako rodičky, svírání jako té, kteráž po nejprvé ku porodu pracuje, hlas dcery Sionské, ustavičně vzdychající, a lomící rukama svýma, říkající: Běda mně nyní, nebo ustala duše má pro vrahy.

5

¹ Zběhejte ulice Jeruzalémské, pohleďte nyní, a zvězte, a hledejte v ulicích jeho, naleznete-li muže, jest-li kdo, ješto by činil soud, a vyhledával toho, což pravého jest, a odpustím jemu. ² Ale i když říkají: Živť jest Hospodin, takovým způsobem křivě přísahají. ³ Ó Hospodine, zdaliž oči tvé nepatří na pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš je, ale nechťí přijímati kázně. Tvrdší jsou tváře jejich než skála,

nechtí se navrátiti. ⁴ I řekl jsem já: Snad tito prostí jsou, nerozumně sobě počínají; nebo nejsou povědomi cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. ⁵ Půjdu aspoň k přednějším, a mluvití budu k nim; nebo oni povědomi jsou cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Ale i ti spolu polámali jeho, roztrhali svazky. ⁶ Protož je podává lev z lesa, vlk večerní pohubí je, pardus číhati bude u měst jejich. Kdožkoli vyjde z nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou přestoupení jejich, rozmohly se převrácenosti jejich. ⁷ Kdež jest to, pročez bych měl odpustiti tobě? Synové tvoji opouštějí mne, a přísahají skrze ty, kteříž nejsou bohové. Jakž jsem jen nasýtil je, hned cizoloží, a do domu nevěstky houfem se valí. ⁸ Ráno vstávající, jsou jako koni vytylí; každý k ženě bližního svého řehce. ⁹ Zdaliž pro takové věci nemám navštívití? dí Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá mstítí duše má? ¹⁰ Vstupte na zdi jeho, a zkazte je, a nepřestávejte; svrzte štítky zdi jeho, nebo nejsou Hospodinovy. ¹¹ Velice zajisté zpronevěřili se mi dům Izraelský a dům Judský, dí Hospodin. ¹² Sčítali klam na Hospodina, a říkali: Není tak, nikoli nepřijde na nás zlé, a meče ani hladu nepocítíme. ¹³ Ti pak proroci pomínou s větrem, a žádného slova není v nich. Takť se stane jim. ¹⁴ Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů: Proto že tak mluvíte, aj, já způsobím, aby slova tvá v ústech tvých byla jako oheň, a lid tento dřívím, kteréž on zžíře. ¹⁵ Aj, já přivedu na vás národ zdaleka, ó

dome Izraelský, dí Hospodin, národ silný, národ starodávný, národ, jehož jazyka nebudeš uměti, ani rozuměti, co mluví. ¹⁶ Jehož toul jako hrob otevřený, všickni jsou silní. ¹⁷ A vytráví obilé tvé a chléb tvůj, požerou syny tvé a dcery tvé, pojí bravy tvé i skot tvůj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé, města tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí mečem. ¹⁸ A však ani těch časů, dí Hospodin, neučiním s vámi konce. ¹⁹ Nebo stane se, když řeknete: Proč nám činí Hospodin Bůh náš všechno toto? že řekneš jim: Jakož jste opustili mne, a sloužili bohům cizozemců v zemi své, tak sloužiti budete cizozemcům v zemi ne své. ²⁰ Oznamtež to v domě Jákobově, a rozhlaste v Judstvu, řkouce: ²¹ Slyštež nyní toto, lide bláznivý a nesmyslný, kteříž oči mají a nevidí, kteříž uši mají a neslyší: ²² Což se mne nebudete báti? dí Hospodin. Což před obličejem mým nebudete se třásti? Kterýž jsem položil písek za cíl moři ustanovením věčným, jehož nepřekračuje. Ačkoli zmítají se, však neodolají, ačkoli zvučí vlnobití jeho, však ho nepřecházejí. ²³ Ale lid tento má srdce zarputilé a zperné, odstoupili a odešli. ²⁴ Ani neřekli v srdci svém: Bojme se již Hospodina Boha našeho, kterýž dává déšť jarní i podzimní časem svým, téhodnů nařízených ke žni ostríhá nám. ²⁵ Nepravostit vaše překážku činí těm věcem, a hříchové vaši připravují vás o to dobré. ²⁶ Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; střeže jako čižebníci, kteříž lécejí, stavějí osídla, lidi lapají. ²⁷ Jako klece plná ptáků, tak domové jejich plní jsou lsti.

Protož zrostli a zbohatli, ²⁸ Vytylí jsou, lsknou se, nadto umějí se vyhýbati bídám. Pře nesoudí, ani pře sirotka, a však šťastně se jim vede, ačkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají. ²⁹ Zdaliž pro takové věci nemám navštívití jich? dí Hospodin. Zdali nad národem takovým nemá mstítí duše má? ³⁰ Věc užasnutí hodná a hrozná děje se v zemi této. ³¹ Proroci prorokují lživě, a kněží panují skrze ně, a lid můj miluje to. Ěeho byste pak neučinili naposledy?

6

¹ Shromažďte se, synové Beniaminovi, z prostředku Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad Betkarem vyzdvihněte korouhev; nebo viděti zlé od půlnoci, a potření veliké. ² Panně krásné a rozkošné připodobnil jsem byl dceru Sionskou. ³ Ale přitáhnou k ní pastýři s stády svými, rozbijí proti ní stany vůkol, spase každý místo své. ⁴ Vyzdvihněte proti ní válku, vstaňte a přitrhněme o poledni. Běda nám, že pomíjí den, že se roztáhli stínové večerní. ⁵ Vstaňte a přitrhněme v noci, a zkazme paláce její. ⁶ Takto zajisté praví Hospodin zástupů: Nasekejte dříví, a zdělejte proti Jeruzalému náspy. Toť jest to město, kteréž navštíveno býti musí; což ho koli, jen nátisk jest u prostřed něho. ⁷ Jakož studnice vyprýštuje vodu svou, tak ono vyprýštuje zlost svou. Nátisk a zhoubu slyšeti v něm před obličejem mým ustavičně, bolest i bití. ⁸ Usmysl sobě, ó Jeruzaléme, aby se neodloučila duše má od tebe, abych tě neobrátil v pustinu, v

zemi nebydlitelnou. ⁹ Takto praví Hospodin zástupů: Jistě paběrovati budou jako vinný kmen ostatek Izraele, říkajíce: Sahej rukou svou jako ten, kterýž víno zbírá do putny. ¹⁰ Komuž mluvíti budu, a kým osvědčovati, aby slyšeli? Aj, neobřezané jsou uši jejich, tak že nemohou pozorovati; aj, slovo Hospodinovo mají v posměchu, a nemají líbosti v něm. ¹¹ Protož plný jsem prchlivosti Hospodinovy, ustal jsem, drže ji v sobě. Vylita bude i na maličké vně, spolu i na shromáždění mládenců, ovšem pak muž s ženou jat bude, stařec s kmetem. ¹² A dostanou se domové jejich jiným, též pole i ženy, když vztáhnou ruku svou na obyvatele této země, dí Hospodin. ¹³ Od nejmenšího zajisté z nich, až do největšího z nich, všickni napořád vydali se v lakomství, anobř od proroka až do kněze všickni napořád provodí faleš. ¹⁴ A hojí potření dcery lidu mého povrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje. ¹⁵ Styděli-liž se pak co proto, že ohavnost páchali? Aníž se lid co styděl, aníž jich proroci k zahanbení přivesti uměli. Protož padnou mezi padajícími; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. ¹⁶ Když takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohledte, a vypetejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a naleznete odpočnutí duši své, tedy říkali: Nebudeme choditi. ¹⁷ Když jsem pak ustanovil nad vámi strážné, řka: Mějtež pozor na zvuk trouby, tedy říkali: Nebudeme pozorovati. ¹⁸ Protož slyšte, ó národové, a poznej, ó shromáždění, co se

děje mezi nimi. ¹⁹ Slyš, ó země: Aj, já uvedu zlé na lid tento, ovoce myšlení jejich, proto že nepozorují slov mých, ani zákona mého, ale jím pohrdají. ²⁰ K čemuž mi kadidlo z Sáby přichází, a vonná třtina výborná z země daleké? Zápalů vašich nelibuji sobě, aniž oběti vaše jsou mi příjemné. ²¹ Protož takto praví Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazů, a zurázejí se o ně otcové, tolikéž i synové, soused i bližní jeho, a zahynou. ²² Takto praví Hospodin: Aj, lid přitáhne z země půlnoční, a národ veliký povstane od končin země. ²³ Lučičtí i kopí pochyť, každý ukrutný bude, a neslitují se. Hlas jejich jako moře zvučeti bude, a na koních jezdit budou, zšikovaní jako muž k boji, proti tobě, ó dcero Sionská. ²⁴ Jakž uslyšíme pověst o něm, opadnou ruce naše; ssoužení zachvátí nás, a bolest jako rodičku. ²⁵ Nevycházejte na pole, a na cestu nechodte; nebo meč nepřítelů a strach jest vůkol. ²⁶ Ó dcero lidu mého, přepaš se žíní, a válej se v popele. Vydej se v kvílení, jako po synu jednorozeném, v kvílení přehořké; nebo náhle přitáhne zhoubce na nás. ²⁷ Dal jsem tě za věži v lidu tvém, a za baštu, abys spatřoval a zkušoval cesty jejich. ²⁸ Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší, chodí jako utrhač, jsou ocel a železo, všickni napořád zhoubcové jsou. ²⁹ Prahnu měchy, od ohně mizí olovo, nadarmo ustavičně přepaluje zlatník; nebo zlé věci nemohou býti odděleny. ³⁰ Stříbrem falešným nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.

7

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkouce: ² Postav se v braně domu Hospodina, a ohlašuj tam slovo toto, a rci: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž vcházíte do bran těchto, abyste se klaněli Hospodinu. ³ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Polepšte cest svých i předsevzetí svých, a způsobím to, abyste bydlili na místě tomto. ⁴ Neskládejte naděje své v slovích lživých, říkájíce: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest. ⁵ Ale jestliže všelijak polepšíte cest svých, a předsevzetí svých, jestliže spravedlivě soud konati budete mezi mužem a mezi bližním jeho; ⁶ Přichozího, sirotka a vdovy neutisknete, a krve nevinné nevylejete na místě tomto, a za bohy cizími nebudete-li choditi k svému zlému: ⁷ Tedy způsobím, abyste bydlili na místě tomto, v zemi, kterouž jsem dal otcům vašim, od věků až na věky. ⁸ Aj, vy skládáte naději svou v slovích lživých, kteráž neprospívají. ⁹ Zdaliž kradouce, mordující a cizoložíce i křivě přísahájíce a kadíce Bálovi; též chodíte za bohy cizími, jichž neznáte, ¹⁰ Předce choditi a postavovati se budete před obličejem mým v domě tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštění jsme, abyste páchali ty všecky ohavnosti? ¹¹ Což peleší lotrovskou jest dům tento před očima vašima, kterýž nazván jest od jména mého? Aj, takéť já vidím, dí Hospodin. ¹² Ale jděte aspoň na místo mé, kteréž bylo

v Sílo, kdež jsem byl způsobil příbytek jménu svému z počátku, a vizte, co jsem učinil jemu pro nešlechetnost lidu svého Izraelského. ¹³ Protož nyní, že činíte všechny skutky tyto, dí Hospodin, a když mluvím k vám, ráno vstáváje, a to ustavičně, tedy neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte se: ¹⁴ Protož učiním domu tomuto, kterýž nazván jest od jména mého, v němž vy doufáte, i místu tomuto, kteréž jsem dal vám a otcům vašim, jako jsem učinil Sílo; ¹⁵ A zavrhu vás od tváři své, jako jsem zavrhl bratří vaše, všechno símě Efraimovo. ¹⁶ Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby, aniž se přimlouvej ke mně; nebo tě nikoli nevyslyším. ¹⁷ Zdaliž sám nevidíš, co oni činí v městech Judských a po ulicích Jeruzalémských? ¹⁸ Synové sbírají dříví, a otcové zaněcují oheň, ženy pak zadělávají těsto, aby pekly koláče tvorou nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím, aby mne popouzeali. ¹⁹ Zdaliž to proti mně jest, že mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali není proti nim k zahanbení tváři jejich? ²⁰ Pročež takto praví Panovník Hospodin: Aj, hněv můj a prchlivost má vylita bude na místo toto, na lidi i na hovada, i na dříví polní, i na úrody země, a hořeti bude, tak že neuhasne. ²¹ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Zápaly své přidejte k obětem svým, a jezte maso. ²² Nebo jsem nemluvil s otcí vašimi, aniž jsem přikázal jim v ten den, v kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, o zápalích a obětech. ²³ Ale toto přikázal jsem jim, řka:

Poslouchejte hlasu mého, a budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a chodte po vší cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo. ²⁴ Však neposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale chodili po radách, a podlé zdání srdce svého zlého. Obrátili se ke mně hřbetem a ne tváří svou. ²⁵ Od toho času, jakž vyšli otcové vaši z země Egyptské, až do tohoto dne posílal jsem k vám všecky služebníky své proroky, každý den ráno vstávaje, a to ustavičně. ²⁶ Však neposlechli mne, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdivše šíji svou, hůře činili nežli otcové jejich. ²⁷ Když jim mluvíš všecka slova tato, ani tebe neposlouchají, a když voláš na ně, neohlašují se tobě. ²⁸ Protož rciž jim: Tento jest národ, kteříž neposlouchají hlasu Hospodina Boha svého, aniž přijímají naučení. Zhynula pravda, a vymizela z úst jejich. ²⁹ Ohol vlasy své a zavrz, a naříkej hlasem na místech vysokých; nebo zavrhl Hospodin a opustil rodinu, na kterouž se velmi hněvá. ³⁰ Ěinili zajisté synové Judovi, což zlého jest před očima máma, dí Hospodin. Nastavěli ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby poškvrnili jej. ³¹ Nadto vzdělali výsosti Tofet, kteréž jest v údolí syna Hinnom, aby pálili syny své i dcery své ohněm, čehož jsem nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé. ³² Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude slouti více Tofet, ani údolí syna Hinnom, ale údolí mordu, a pochovávati budou v Tofet, nebo nebude dostávati místa. ³³ I budou mrtvá těla lidu

tohoto za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským, a nebude žádného, kdo by odstrašil.
34 Způsobím také, aby přestal v městech Judských a v ulicích Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty; nebo pustinou učiněna bude země.

8

1 V ten čas, dí Hospodin, vyberou kosti králů Judských, i kosti knížat jejich, i kosti kněží, i kosti proroků, ano i kosti obyvatelů Jeruzalémských z hrobů jejich, 2 A rozmecí je proti slunci a měsíci, i proti všemu vojsku nebeskému, kteréž milují, a kterýmž slouží, a za kterýmiž chodí, a kterýchž hledají, a kterýmž se klanějí. Nebudou sebrány, ani pochovány, budou místo hnoje na svrchku země. 3 I bude žádostivější smrt nežli život všechněm ostatkům těm, kteříž pozůstanou z rodiny této nešlechtné na všech místech, kdež by koli pozůstali, tam kamž je zaženu, dí Hospodin zástupů. 4 Protož díš jim: Takto praví Hospodin: Tak-liž padli, aby nemohli povstati? Tak-liž se odvrátil, aby se nemohl zase navrátiti? 5 Proč se odvrátil lid tento Jeruzalémský odvrácením věčným? Chytají se lsti, a nechťi se navrátiti. 6 Pozoroval jsem a poslouchal. Nemluví, což pravého jest; není, kdo by želel zlosti své, říkáje: Což jsem učinil? Každý obrácen jest k běhu svému jako kůň, kterýž prudce běží k boji. 7 Ješto čáp u povětří zná nařízené časy své, a hrdlička i řeřáb i vlaštovice šetří času příletu svého,

lid pak můj nezná soudu Hospodinova. ⁸ Jakž můžete říci: Moudří jsme a zákon Hospodinův máme? Aj, jistě nadarmo dělá písař péro, nadarmo jsou v zákoně zběhlí. ⁹ Kohož zahanbili ti moudří? Kdo jsou předěšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají, jakáž tedy jest moudrost jejich? ¹⁰ A protož dám ženy jejich jiným, pole jejich těm, kteříž by je opanovali; nebo od nejmenšího až do největšího všickni napořád vydali se v lakomství, od proroka až do kněze všickni napořád provodí faleš. ¹¹ Nebo hojí potřeni dcery lidu mého po vrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje. ¹² Jsou-liž zahanbováni, proto že ohavnost páchali? Ba ani se co ustydli, ani zahanbiti uměli. Protož padnou, když oni padati budou; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. ¹³ Do konce vykořením je, dí Hospodin. Nebude žádného hroznu na vinném kmenu, ani žádných fíků na fíku, ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude. ¹⁴ Proč my tu sedíme? Shromažďte se, a vejděme do měst hrazených, a odpočineme tam. Ale Hospodin Bůh náš káže odpočívati nám, když vodou jedovatou napojí nás, proto že jsme hřešili proti Hospodinu. ¹⁵ Èekej pokoje, ale nic dobrého, času uzdravení, ale aj, hrůza. ¹⁶ Od Dan slyšeti frkání koní jeho, od hlasu prokřikování silných jeho všecka země se třese, kteříž táhnou, aby zžírali zemi i všecko, což jest na ní, město i ty, kteříž bydlejí v něm. ¹⁷ Nebo aj, já pošli na vás hady nejjedovatější, proti nimž nic neprospívá zaklínání, a štípatí vás budou, dí

Hospodin. ¹⁸ Srdce mé ve mně, kteréž by mne mělo občerstvovati v zármutku, mdlé jest. ¹⁹ Aj, hlas křiku dcery lidu mého z země velmi daleké: Zdali Hospodina není na Sionu? Zdali krále jeho není na něm? Proč mne popouzeli rytinami svými, marnostmi cizozemců? ²⁰ Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni. ²¹ Pro potření dcery lidu mého potřín jsem, smutek nesu, užasnutí podjalo mne. ²² Což není žádného lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy není zhojena dcera lidu mého?

9

¹ Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati mohl zmordovaných dcerky lidu svého. ² Ó kdo mne postaví na poušti v hospodě pocestných, abych opustil lid svůj, a odešel od nich; nebo všickni jsou cizoložníci, zběr zpronevěřilých, ³ A natahují jazyka svého ke lži jako lučiště své. Zmocnili se na zemi, ale ne k pravdě; nebo ze zlého ve zlé jdou, a mne neznají, praví Hospodin. ⁴ Každý střež se bližního svého, a ne každému bratru se dověřuj; nebo každý bratr hledí všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhač chodí. ⁵ A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy nemluví; učí jazyk svůj mluvití lež, nepravě činíce, ustávají. ⁶ Tvůj byt jest u prostřed lidu přelstivého; pro lest nechtějí mne poznati, dí Hospodin. ⁷ Z té příčiny takto praví Hospodin zástupů: Aj, já přeháněje, pruboval jsem je. Jakž tedy již naložiti mám

s dcerou lidu svého? ⁸ Střela zabíjející jest jazyk jejich, lest mluví. Ústy svými pokojně s bližním svým mluví, ale v srdci svém skládá úklady své. ⁹ Zdali pro takové věci nemám jich navštívit? dí Hospodin. Zdaliž nad národem takovým nemá mstít duše má? ¹⁰ Pro tyto hory dám se v pláč a v nařikání, a pro pastviště, kteráž jsou na poušti, v kvílení; nebo popálena budou, tak že nebude žádného, kdo by skrze ně šel, aniž bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva nebeského až do hovada všechno se odběře a odejde. ¹¹ A obrátím Jeruzalém v hromady, příbytek draků, a města Judská obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele. ¹² Kdo jest ten muž moudrý, ješto by rozuměl tomu? A k komu mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval to, proč zahynouti má tato země, a vypálena býti jako poušť, tak aby nebylo, kdo by skrze ni šel? ¹³ Nebo praví Hospodin: Proto že opustili zákon můj, kterýž jsem jim předložil, a neposlouchali hlasu mého, aniž chodili za ním, ¹⁴ Ale chodili za myšlénkami srdce svého a za Báli, čemuž je naučili otcové jejich: ¹⁵ Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím je vodou jedovatou. ¹⁶ Nebo rozptýlím je mezi národy, kterýchž neznali oni, ani otcové jejich, a pošlou za nimi meč, až je do konce vyhladím. ¹⁷ Takto praví Hospodin zástupů: Pilně považte, a svolajte ty, kteréž nařikávají, ať přijdou, a k těm, kteréž jsou vycvičené, pošlete, aby přišly. ¹⁸ Necht' prospíší, a dadí se nad námi

v naříkání, aby slzy tekly z očí našich, a víčka naše oplývala vodou. ¹⁹ Hlas zajisté naříkání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme se náramně, že jsme ztratili zemi, že boří příbytky naše. ²⁰ Anobř slyšte, ženy, slovo Hospodino, a necht přijme ucho vaše slovo úst jeho, abyste učily dcerky své naříkání, a jedna každá tovaryšku svou kvílení. ²¹ Nebo vlezla smrt okny našimi, vešla na paláce naše, aby vyhubila děti z ryneků a mládence z ulic. ²² (Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A padla mrtvá těla lidská jako hnůj po poli, a jako snopové za žencem, a není žádného, kdo by pochoval. ²³ Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. ²⁴ Ale v tom necht se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech líbost mám, dí Hospodin. ²⁵ Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím každého, obřezaného i neobřezaného, ²⁶ Egyptské i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i všecky, kteříž v nejzadnějším koutě bydlí na poušti. Nebo ti všickni národové jsou neobřezaní, tolikéž všecken dům Izraelský jest neobřezaného srdce.

10

¹ Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin, ó dome Izraelský. ² Takto praví Hospodin: Cestě pohanů neučte se, aniž se znamení nebeských děste, neboť se jich děsí

pohané. ³ Ustanovení zajisté těch národů jsou pouhá marnost. Nebo setna dřevo sekerou v lese, dílo rukou řemeslníka, ⁴ Stříbrem a zlatem ozdobí je, hřebíky a kladivy utvrzují je, aby se neviklalo. ⁵ Jsou jako palmový špalek tvrdý, ani nemluví; nošení býti musejí, nebo choditi nemohou. Nebojtež se jich, nebo zle učiniti nemohou, aniž také dobře učiniti mohou. ⁶ Z nichž není žádného tobě podobného, ó Hospodine; veliký jsi, i jméno tvé veliké jest v moci. ⁷ Kdož by se nebál tebe, králi národů? Na tebeť zajisté to sluší, poněvadž mezi všemi mudrci národů, i ve všem království jejich nikdá nebylo podobného tobě. ⁸ A však ze spolka zhlupěli, a blázni jsou; z dřeva učiti se jest pouhá marnost. ⁹ Stříbro tažené z zámoří přivážino bývá, a zlato z Ufaz, dílo řemeslníka a rukou zlatníka; z postavce modrého a šarlatový jest oděv jejich, všecko to jest dílo umělých. ¹⁰ Ale Hospodin jest Bůh pravý, jest Bůh živý a král věčný, před jehož prchlivostí země se třese, aniž mohou snésti národové rozhněvání jeho. ¹¹ (Takto říkejte jim: Bohové ti, kteříž nebe ani země neučinili, nechtě zahynou z země, a nechtě jich není pod nebem.) ¹² Kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa. ¹³ Kterýžto když vydává hlas, ječení vod bývá na nebi, a kterýž působí to, aby vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvedí vítr z pokladů svých. ¹⁴ Tak zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník pro rytinu; nebo

slitina jeho jest faleš, a není ducha v nich. ¹⁵ Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž je navštívím, zahynou. ¹⁶ Není podobný těmto díl Jákobův, nebo on jest stvořitel všeho; Izrael tolikéž jest pokolení dědictví toho, jehož jméno jest Hospodin zástupů. ¹⁷ Sběř z země koupi svou, ty kteráž bydlíš v pevnosti této. ¹⁸ Nebo takto praví Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele země této pojednou, a ssoužím je, aby shledali toto: ¹⁹ Běda mně pro setření mé, přebolestná jest rána má, ješto jsem já byl řekl: Jistě tuto nemoc budu moci snésti. ²⁰ Stan můj popléněn jest, a všickni provazové moji potrháni jsou. Synové moji odebrali se ode mne, a není žádného; není žádného, kdo by více rozbíjel stan můj, a roztáhl kortýny mé. ²¹ Nebo zh lupěli pastýři, a Hospodina se nedotazovali; protož nevede se jim šťastně, a všecko stádo pastvy jejich rozptýleno jest. ²² Aj, pověst jistá přichází, a pohnutí veliké z země půlnoční, aby obrácena byla města Judská v pustinu a v příbytek draků. ²³ Vím, Hospodine, že není v moci člověka cesta jeho, aniž jest v moci muže toho, kterýž chodí, aby spravoval krok svůj. ²⁴ Kárej mne, Hospodine, však milostivě, ne v hněvě svém, abys nesetřel mne. ²⁵ Vylí hněv svůj na ty národy, kteříž tebe neznají, a na rodiny, kteréž jména tvého nevzývají; nebo zžírají Jákoba, a tak zžírají jej, aby jej všeho sežrali, a obydlí jeho v poustku obrátili.

11

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkouce: ² Slyšte slova smlouvy této, kteráž byste mluvili mužům Judským, a obyvatelům Jeruzalémským, ³ A rci jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zlořečený ten člověk, kterýž by neposlechl slov smlouvy této, ⁴ Kterouž jsem vydal otcům vašim tehdaž, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z peci železné, řka: Poslouchejte hlasu mého, a čiňte to všecko, tak jakž přikazuji vám, i budete lidem mým, a já budu Bohem vašim, ⁵ Abych splnil přísahu, kterouž jsem učinil otcům vašim, že jim dám zemi oplývající mlékem a strdí, jakž dnešní den jest. Jemuž odpověděv, řekl jsem: Amen, Hospodine. ⁶ Potom řekl mi Hospodin: Ohlašuj všecka slova tato po městech Judských, a po ulicích Jeruzalémských, řka: Slyšte slova smlouvy této, a čiňte je. ⁷ Nebo častokrát osvědčoval jsem se otcům vašim, od toho dne, jakž jsem je vyvedl z země Egyptské, až do dne tohoto; ráno přivstáváje a osvědčuje se, říkával jsem: Poslouchejte hlasu mého. ⁸ Ale neposlouchali, aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil jeden každý po zdání srdce svého zlého. Pročež uvedl jsem na ně všecka slova smlouvy této, kterouž jsem přikázal plniti, ale neplnili. ⁹ Tehdy řekl mi Hospodin: Nalézá se spiknutí mezi muži Judskými, a mezi obyvateli Jeruzalémskými. ¹⁰ Obrátili se k nepravostem otců svých starých, kteříž nechtěli poslouchati slov mých. Tolikéž tito chodí za bohy cizími, sloužíce jim; dům

Izraelský a dům Judský zrušili smlouvu mou, kterouž jsem učinil s otci jejich. ¹¹ Protož takto praví Hospodin: Aj, já uvedu na ně zlé, z něhož nebudou moci vyjítí. By pak volali ke mně, nevyslyším jich. ¹² I půjdou města Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati k bohům těm, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí jich v čas bídy jejich, ¹³ Ačkoli podlé počtu měst máš bohy své, ó Judo, a podlé počtu ulic Jeruzalémských nastavěli jste oltářů ohavnosti té, oltářů, na nichž byste kadili Bálovi. ¹⁴ Protož ty nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby; neboť nikoli nevyslyším jich v ten čas, když by volali ke mně příčinou svého zlého. ¹⁵ Co jest milému mému do mého domu, poněvadž nestydatě páše nešlechtnosti s mnohými, a oběti svaté odešly od tebe, a že v zlosti své pléšeš? ¹⁶ Byltě Hospodin nazval jméno tvé olivou zelenající se, pěknou pro ovoce ušlechtilé, ale s zvukem bouře veliké zapálí ji s hůry, když polámí ratolesti její. ¹⁷ Nebo Hospodin zástupů, kterýž tě byl štípil, vyřkl zlé proti tobě, pro nešlechtnost domu Izraelského a domu Judského, kterouž mezi sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce Bálovi. ¹⁸ Hospodin zajisté oznámil mi, i dověděl jsem se. Tehdáž jsi mi ukázal předsevzetí jejich, ¹⁹ Když jsem já byl jako beránek a volček, kterýž veden bývá k zabítí. Nebo nevěděl jsem, by proti mně rady skládali: Zkazme strom s ovocem jeho, a vyhladíme jej z země živých, aby jméno jeho nebylo připomínáno více. ²⁰ Ale ó Hospodine zástupů,

soudce spravedlivý, kterýž zkušuješ ledví i srdce, nechť se podívám na pomstu tvou nad nimi; nebo jsem tobě zjevil při svou. ²¹ Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteříž hledají bezživotí tvého, říkajíce: Neprorokuj ve jménu Hospodinu, abys neumřel v ruce naší: ²² Protož takto praví Hospodin zástupů: Aj, já navštívím je. Mládenci zbiti budou mečem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem, ²³ A nebudou míti potomků, když uvedu zlé na Anatotské, času toho, v němž je navštívím.

12

¹ Spravedlivý zůstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti tobě, a však o soudech tvých mluvití budu s tebou. Proč se cestě bezbožníků šťastně vede? Mají pokoj všickni, kteříž se pyšně zpronevěřili. ² Štěpuješ je, ano i vkořeňují se; rostou, ano i ovoce nesou ti, jejichžto úst blízko jsi, ale daleko od ledví jejich. ³ Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne, a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno pak táhneš jako ovce k zabíjení, a připravuješ je ke dni zabítí. ⁴ Dokudž by žalostila země, a bylina všeho pole svadla pro zlost přebývajících v ní, a hynulo každé hovado i ptactvo? Nebo říkají: Nevidít Bůh skončení našeho. ⁵ Poněvadž tebe s pěšími běžícího k ustání přivodí, kterakž bys tedy stačil při koních? A poněvadž v zemi pokojné, jíž jsi se důvěřil, ustáváš, což pak spravíš při tom zdutém Jordánu? ⁶ Nebo i bratří tvoji i dům otce tvého zpronevěřili se tobě, a ti

také povolávají za tebou plnými ústy. Nevěř jim, byť pak mluvili s tebou přátelsky. ⁷ Opustil jsem dům svůj, zavrhl jsem dědictví své, dal jsem to, což velice milovala duše má, v ruce nepřátel jeho. ⁸ Učiněno jest mi dědictví mé podobné lvu v lese, vydává proti mně hlas svůj, pročez ho nenávidím. ⁹ A což ptákem dravým jest mi dědictví mé? Což ptactvo vůkol bude proti němu? Jdětež nu, shromažďte se všechna zvířata polní, sejděte se k jídlu. ¹⁰ Mnozí pastýři zkazí vinici mou, pošlapají podíl můj, podíl mně velmi milý obrátí v poušť nejhroznější, ¹¹ Obrátí jej v pustinu. Kvíliti bude, spustošen jsa ode mne; spustne všechna tato země, nebo není žádného, kdo by to v srdci skládal. ¹² Na všechna místa vysoká po poušti potáhnou zhoubcové, meč zajisté Hospodinův zzíře od jednoho kraje země až do druhého, nebude míti pokoje žádné tělo. ¹³ Nasejí pšenice, ale trní žíti budou; bolestně to ponosou, že užitku nevezmou, a styděti se budou za úrody své pro prchlivost hněvu Hospodinova. ¹⁴ Takto praví Hospodin o všech mých sousedech zlých, jenž se dotýkají dědictví, kteréž jsem uvedl v dědictví lidu svému Izraelskému: Aj, já vypléním je z země jejich, když dům Judský vypléním z prostředku jejich. ¹⁵ Stane se však, když je vypléním, že se navrátím a smiluji se nad nimi, a přivedu zase jednoho každého z nich k dědictví jeho, a jednoho každého do země jeho. ¹⁶ Stane se také, jestliže by se pilně učili cestám lidu mého, a přísahali by ve jménu mém, říkajíce: Živť jest Hospodin, jakž oni

učivali lid můj přísahati skrze Bále, že vzdělání budou u prostřed lidu mého. ¹⁷ Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ ten ustavičně a hubiti, dí Hospodin.

13

¹ Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a zjednej sobě pás lněný, a opáš jím bedra svá, do vody pak nedávej ho. ² Tedy zjednal jsem ten pás podlé slova Hospodinova, a opásal jsem bedra svá. ³ Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně podruhé, řkoucí: ⁴ Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal, kterýž jest na bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a skrej jej tam do díry skalní. ⁵ I šel jsem, a skryl jsem jej u Eufrates, jakž mi byl přikázal Hospodin. ⁶ Stalo se pak po přeběhnutí dnů mnohých, že řekl Hospodin ke mně: Vstana, jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýžt jsem přikázal skryti tam. ⁷ I šel jsem k Eufrates, a vykopav, vzal jsem ten pás z místa toho, kdež jsem jej byl skryl. A aj, zkažený byl ten pás, aniž se k čemu hodil. ⁸ Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁹ Takto praví Hospodin: Takť zkazím pýchu Judských i pýchu Jeruzalémských velikou. ¹⁰ Lidu toho přenešlechetného, kteříž nechťi poslouchati slov mých, kteříž chodí podlé zdání srdce svého, a chodí za bohy cizími, sloužíce jim, a klanějíce se jim. I bude podoben pasu tomu, kterýž se nehodí k ničemu. ¹¹ Nebo jakož se drží pás na bedrách muže, tak jsem byl připojil k sobě všecken dům Izraelský i všecken

dům Judský, dí Hospodin, aby byli lidem mým, a to k slávě, a k chvále, i k ozdobě, ale nebyli poslušni. ¹² Protož rci jim slovo toto: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Všelická nádoba vinná naplňována bývá vínem. Kdyžť pak řeknou: Zdaliž nevíme dobře, že všeliká nádoba vinná naplňována bývá vínem? ¹³ I díš jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všechny obyvatele země této i krále, kteříž sedí místo Davida na stoličce jeho, i kněží i proroky, a tolikéž všechny obyvatele Jeruzalémské opilstvím, ¹⁴ A rozrazím jednoho o druhého, jakož otce, tak také syny, dí Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím, aniž se smiluji, abych zkaziti jich neměl. ¹⁵ Poslouchejte a ušima pozorujte, nepovyšujte se, neboť Hospodin mluví. ¹⁶ Dejte Hospodinu Bohu svému čest, dřív než by tmu uvedl, a dříve nežli by se zurázely nohy vaše o hory tmavé. I čekali byste světla, ale obrátil by je v stín smrti, proměnil by je v mrákotu. ¹⁷ Jestliže pak toho neuposlechnete, v skrýších plakati bude duše má pro pýchu vaši, a náramně kvíliti bude. Potekou, pravím, z očí mých slzy, nebo zajato bude stádce Hospodinovo. ¹⁸ Rci králi i královně: Sedte na zemi; nebo odjata bude přednost vaše, koruna ozdoby vaší. ¹⁹ Města polední uzavírána budou, tak že nebude žádného, kdo by otevřítí mohl. Zastěhováno bude všechno Judstvo, zastěhováno bude docela. ²⁰ Pozdvihněte oči svých, a vizte ty, kteříž táhnou od půlnoci. Kdež jest to stádo, kteréžť dáno bylo, stádce ozdoby tvé? ²¹ Co díš, když tě navštíví, ještos ty

naučila je, aby byli nad tebou vůdcové přední? Zdaliž bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící?
²² Díš-li v srdci svém: Proč by mne to potkati mělo? Pro množství nepravosti tvé odkrytí budou podolkové tvoji, násilně odjata bude obuv tvá. ²³ Může-li změnití Mouřenín kůži svou, aneb pardus peřestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti. ²⁴ Protož rozptýlím je, jako vítr pouště rozptyluje plevy. ²⁵ Ten bude los tvůj a díl odměřený tobě ode mne, praví Hospodin, proto žes se zapomněla nade mnou, a úfalas v lež. ²⁶ A tak i já také odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, aby spatřína byla hanba tvá, ²⁷ Cizoložství tvá, a řehtání tvá, nešlechtná smilství tvá, na pahrbcích i na poli. Vidělť jsem ty ohavnosti tvé; běda tobě, Jeruzaléme. A což se ještě neočistíš? I až dokud pak?

14

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu.
² Kvůli bude země Judská, a brány její zemdlejí, smutek ponese na zemi, a nařikání Jeruzaléma vzejde. ³ Také nejznamenitější z nich rozsílati budou i nejšpatnější své pro vodu. Přijdouce k čisternám, a nenaleznouce vody, navrátí se s nádobami svými prázdnými, hanbíce a stydíce se; protož přikryjí hlavu svou. ⁴ I oráči stydíce se, přikryjí hlavu svou příčinou země vyprahlé, proto že deště nebude na zemi. ⁵ Anobř i laň na poli, což porodí, opustí; nebo mladistvé trávy nebude. ⁶ A divocí oslové stojíce na vysokých místech, hltati budou vítr jako draci; přehledí

se oči jejich, nebo nebude žádné trávy. ⁷ Ó Hospodine, poněvadž nepravosti naše svědčí proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou odvrácení naše, toběť jsme zhřešili. ⁸ Ó naděje Izraelova, vysvoboditeli jeho v čas ssoužení, proč býti máš jako příchozí v této zemi, a jako pocestný stavující se na noclehu? ⁹ Proč se ukazuješ jako muž ustalý, jako silný, kterýž nemůže vysvoboditi? Všaks ty u prostřed nás, Hospodine, a jméno tvé nad námi vzýváno jest; neopouštějž nás. ¹⁰ Takto praví Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých nezdržují, až Hospodin nemá v nich líbosti, a nyní zpomíná nepravost jejich, a navštěvuje hříchy jejich. ¹¹ Potom řekl ke mně Hospodin: Nemodl se za lid tento k dobrému. ¹² Když se postiti budou, já nikoli nevyslyším volání jejich, a když obětovati budou obět zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím sobě těch věcí, ale mečem a hladem a morem já do konce zhubím je. ¹³ Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, tito proroci říkají jim: Neuzříte meče, a hlad nepřijde na vás, ale pokoj pravý dám vám na místě tomto. ¹⁴ I řekl Hospodin ke mně: Lež prorokují ti proroci ve jménu mém. Neposlalť jsem jich, aniž jsem přikázal jim, anobrž aniž jsem mluvil k nim. Vidění lživé a hádání, a marné věci i lest srdce svého oni prorokují vám. ¹⁵ Protož takto praví Hospodin o prorocích, kteříž prorokují ve jménu mém, ješto jsem já jich neposlal, a kteříž říkají: Meče ani hladu nebude v zemi této: Mečem a hladem

i ti sami proroci zhynou. ¹⁶ Lid pak ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích Jeruzalémských hladem a mečem, aniž bude, kdo by je pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a dcery jejich. Tak vyleji na ně nešlechtnost jejich. ¹⁷ Protož rciž jim slovo toto: Z očí mých tekou slzy dnem i nocí bez přestání; nebo potřína bude velmi velice panna dcera lidu mého ranou náramně bolestnou. ¹⁸ Vyjdu-li na pole, aj, tam zbití mečem; pakli vejdu do města, aj, tam nemocní hladem. Nebo jakož prorok tak kněz obcházejíce, kupčí zemí, a lidé toho neznají. ¹⁹ Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdali Sion oškliví sobě duše tvá? Proč nás biješ, tak abychom již nebyli uzdraveni? Ěekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého pakli času uzdravení, a aj, hrůza. ²⁰ Poznávámeť, Hospodine, bezbožnost svou i nepravost otců svých, že jsme hřešili proti tobě. ²¹ Nezamítejž pro jméno své, nezlehčuj stolice slávy své; rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi. ²² Zdaliž jsou mezi marnostmi pohanskými ti, kteříž by déšť dávali? A zdaliž nebesa dávají přívaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine, Bůh náš? Protož na tebeť očekáváme, nebo ty působíš všecko to.

15

¹ Tedy řekl Hospodin ke mně: Byť se postavil Mojžíš i Samuel před obličejem mým, nikoli srdce nemohu míti k lidu tomuto. Pusť je ode mne, a nechť jdou pryč. ² A řeknou-liť: Kam bychom šli? tedy díš jim: Takto praví Hospodin:

Kdo k smrti, na smrt, a kdo k meči, pod meč, a kdo k hladu, k hladu, a kdo k zajetí, do zajetí. ³ Představím zajisté jim to čtvero, dí Hospodin: Meč k z mordování, a psy, aby je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvěř zemskou, aby je sežrala a zkazila. ⁴ A musejí se smýkati po všech královstvích země příčinou Manassesa syna Ezechiášova, krále Judského, pro ty věci, kteréž páchal v Jeruzalémě. ⁵ Nebo kdo by se slitoval nad tebou, Jeruzaléme? A kdo by tě politoval? Aneb kdo by přišel, aby se zeptal, jakť se vede? ⁶ Tys opustil mne, dí Hospodin, odšels nazpět; protož vztáhnu ruku svou na tebe, abych tě zkazil. Ustal jsem, želeje. ⁷ Protož přetříbím je věječkou skrze brány země této, na sirobu přivedu a zkazím lid svůj, nebo se od cest svých nenavracují. ⁸ Větší bude počet vdov jeho než písku mořského. Přivedu na ně, na matky, na mládence zhoubce i v poledne; způsobím to, aby náhle připadli na to město, i budou zděšení. ⁹ Zemdlí i ta, kteráž rodívala po sedmerém; vypustí duši svou, zapadne jí slunce ještě ve dne, hanbiti a stydětí se bude. Ostatek pak jich vydám pod meč před obličejem nepřátel jejich, dí Hospodin. ¹⁰ Běda mně, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a muže různice vši zemi. Nepůjčoval jsem jim, aniž mi oni půjčovali, a každý mi zlořečí. ¹¹ I řekl Hospodin: Zdaliž tobě, kterýž pozůstaneš, nebude dobře? Zdaliž nebudu tvým zástupcím u nepřítele v čas trápení a v čas ssoužení? ¹² Zdaliž železo poláme pŕlnoční železo a ocel? ¹³ Jmění tvé, ó

Judo, i poklady tvé vydám v rozchvátání darmo, po všech končinách tvých, a to pro všelijaké hříchy tvé. ¹⁴ A způsobím to, že musíš jíti s nepřátely svými do země cizí, když oheň zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude. ¹⁵ Ty znáš mne, Hospodine, rozpomeň se na mne, a navštěv mne, a pomsti mne nad těmi, kteříž dotírají na mne. Shovívaje jim, nezachvacuj mne; věz, že snáším pro tebe pohanění. ¹⁶ Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů. ¹⁷ Neseďám v radě posměvačů, aniž pléši; pro přísnost tvou samotný sedám, nebo prchlivostí naplnils mne. ¹⁸ Proč má býti bolest má věčná, a rána má smrtelná, kteráž se nechce zhojiti? Proč mi býti máš naprosto jako oklamavatelný, jako vody nestálé? ¹⁹ Protož takto praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také tě zase obrátím, abys stál před obličejem mým; oddělíš-li věc drahou od ničemné, jako ústa má budeš. Nechtě se oni obrátí k tobě, ty pak neobracej se k nim. ²⁰ Nebo jsem tě postavil proti lidu tomuto jako zed měděnou pevnou. Kteříž bojovati budou proti tobě, ale neodolají tobě; nebo já jsem s tebou, abych tě vysvobozoval a vytrhoval, dí Hospodin. ²¹ Vytrhnu tě zajisté z rukou nešlechtníků, a vykoupím tě z ruky násilníků.

16

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

² Nepojímej sobě ženy, aniž měj synů neb dcer na místě tomto. ³ Nebo takto praví Hospodin o synech i dcerách zplozených v místě tomto, a o matkách jejich, kteréž zrodily je, i o jejich otcích, kteříž zplodili je v zemi této: ⁴ Smrtmi přebolestnými pomrou, nebudou oplakáni, ani pochováni; místo hnoje na svrchku země budou, a mečem i hladem do konce zhubeni budou. I budou mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. ⁵ Nebo takto praví Hospodin: Nevcházej do domu smutku, aniž choď kvíliti, aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svůj od lidu tohoto, dobrotivost i slitování, dí Hospodin. ⁶ Když pomrou velicí i malí v zemi této, nebudou pochováni, aniž kvíliti budou nad nimi, aniž se zřeží, aniž sobě lysiny zdělají pro ně. ⁷ Aniž jim dadí jísti, aby v truchlosti potěšovali jich nad mrtvým, aniž jich napojí z číše potěšení po otci jejich neb matce jejich. ⁸ Tolikéž do domu hodování nechod, abys sedati měl s nimi při jídle a pití. ⁹ Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já způsobím, aby nebývalo na místě tomto před očima vašima a za dnů vašich hlasu radosti, ani hlasu veselé, hlasu ženicha, ani hlasu nevěsty. ¹⁰ Když pak oznámiš lidu tomuto všechna slova tato, a řeknou-liť: Proč vyřkl Hospodin proti nám všechno zlé veliké toto, a jaká jest nepravost naše, aneb jaký hřích náš, jímž jsme hřešili proti Hospodinu Bohu svému? ¹¹ Tedy rci jim: Proto že opustili mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími, sloužili jim, a klaněli se jim, mne pak opustili,

a zákona mého neostříhali. ¹² Vy pak mnohem jste hůře činili nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podle zdání srdce svého zlého, neposlouchajíce mne. ¹³ Pročež hodím vámi z země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám milosti. ¹⁴ Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, ¹⁵ Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země půlnoční a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase přivedu do země jejich, kterouž jsem dal otcům jejich. ¹⁶ Aj, já pošli k rybářům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom pošli i k mnohým lovcům, aby je zlapali na všeliké hoře, a na všelikém pahrbku, i v děrách skalních. ¹⁷ Hledím na všechny cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta nepravost jejich před očima máma. ¹⁸ I odplatím jim prvé dvojnásobně za nepravost jejich a hřích jejich, proto že zemi mnou poškrvnili těly mrtvými ohyzdnými, a ohavnostmi svými naplnili dědictví mé. ¹⁹ Hospodine, sílo má a hrade můj, i útočiště mé v den ssoužení, k toběť přijdou národové od končin země, a řeknou: Jistě žet se false drželi otcové naši, marnosti a právě neužitečných věcí. ²⁰ Zdaliž udělá sobě člověk bohy, poněvadž sami nejsou bohové? ²¹ Protož aj, já způsobím to, aby poznali té chvíle, způsobím, aby poznali ruku mou i moc mou, a zvědít, že jméno mé jest Hospodin.

17

¹ Hřích Judův napsán jest pérem železným, rafijí kamene přetvrdého, vyryt jest na tabuli srdce jejich, a na rozích oltářů vašich, ² Tak když zpomínají synové jejich na oltáře jejich i háje jejich, pod dřívím zeleným, na pahrbcích vysokých. ³ Ó horo, s tím polem jmění tvé i všechny poklady tvé vydám v rozchvátání, pro hřích výsostí tvých, ve všech končinách tvých. ⁴ A ty musíš lhůtu dáti z strany sebe dědictví svému, kteréž jsem byl dal tobě, a podrobím tě v službu nepřátelům tvým v zemi, o níž nevíš; nebo jste oheň zanítily v prchlivosti mé, kterýž až na věky hořeti bude. ⁵ Takto praví Hospodin: Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho. ⁶ Nebo bude podobný vřesu na pustině, kterýž necítí, když co přichází dobrého, ale bývá na vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v níž se nebydlí. ⁷ Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin. ⁸ Nebo podobný bude stromu štípenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce. ⁹ Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? ¹⁰ Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho. ¹¹ Koroptva škřečí, ale nevysedí. Tak

kdož dobývá statku však s křivdou, v polovici dnů svých musí opustiti jej, a naposledy bude bláznem. ¹² Místo svatyně naší, stolice slavná Nejvyššího, věčně trvá. ¹³ Ó naděje Izraelova, Hospodine, všickni, kteříž tě opouštějí, nechť jsou zahanbeni. Kárání má v zemi této nechť jsou zapsána; nebo opustili pramen vod živých, Hospodina. ¹⁴ Uzdrav mne, Hospodine, a zdráv budu; vysvobodí mne, a vysvobozen budu, ty jsi zajisté chvála má. ¹⁵ Aj, oni říkají mi: Kdež jest to, což předpovídal Hospodin? Nechť již přijde. ¹⁶ Ješto jsem já se nevetřel, abych pastýřem byl tvým, a dne bolesti nebyl jsem žádostiv, ty víš. Cožkoli vyšlo z rtů mých, před obličejem tvým jest. ¹⁷ Nebudiž mi k strachu, útočiště mé jsi v čas trápení. ¹⁸ Nechť jsou zahanbeni, kteříž mne stihají, já pak ať nejsem zahanben; nechť se oni děsí, já pak ať se neděším. Uved' na ně den trápení, a dvojím setřením setři je. ¹⁹ Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a postav se v bráně lidu tohoto, skrze kterouž chodívají králové Judští, a skrze kterouž vycházívají, anobř ve všech branách Jeruzalémských, ²⁰ A rci jim: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští, i všecken Judo, a všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteříž chodíváte skrze brány tyto: ²¹ Takto praví Hospodin: Vystříhejte se s pilností, abyste nenosili břemen v den sobotní, ani vnášeli skrze brány Jeruzalémské. ²² Ani nevynášejte břemen z domů svých v den sobotní, a žádného díla nedělejte, ale svěťte den sobotní, jakž jsem prikázal otcům vašim. ²³ (Však neuposlechli,

aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdili šíji svou, neposlouchajíce a nepřijímajíce naučení.)

²⁴ Stane se zajisté, jestliže s ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin, abyste nenosili břemen skrze brány města tohoto v den sobotní, ale světili den sobotní, nedělajíce v něm žádného díla, ²⁵ Že poberou se skrze brány města tohoto králové i knížata sedící na stoličce Davidově, jezdíce na vozích i na koních, oni i knížata jejich, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, a státi bude toto město až na věčnost. ²⁶ I budou přicházeti z měst Judských a z okolí Jeruzaléma, jakož z země Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od poledne, nesouce zápal, a obět i dar s kadidlem, také i díky činění nesouce do domu Hospodinova. ²⁷ Jestliže pak neuposlechnete mne, abyste světili den sobotní, a nenosili břemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské v den sobotní, tedy zanítím oheň v branách jeho, kterýžto zžije paláce Jeruzalémské, a neuhasne.

18

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ² Vstaň a sejdi do domu hrnčířova, a tam způsobím to, abys slyšel slova má. ³ I sešel jsem do domu hrnčířova, a aj, on dělal dílo na kruzích. ⁴ Když se pak zkazila nádoba v ruce hrnčířově, kterouž on dělal z hlíny, tehdy zase udělal z ní nádobu jinou, jakouž se dobře líbilo hrnčíři udělati. ⁵ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁶ Zdaliž jako hrnčíř tento nemohl bych nakládati s vámi, ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v ruce hrnčíře, tak

jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský. ⁷ Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je v okamžení vypléním a zkažím, i vyhubím, ⁸ Však odvrátil-li by se národ ten od nešlechtnosti své, proti němuž bych mluvil: i já litoval bych toho zlého, kteréž jsem myslil učiniti jemu. ⁹ Zase mluvil-li bych o národu a o království, že je v okamžení vzdělám a vštípím, ¹⁰ Však činil-li by, což zlého jest před očima máma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval bych dobrodiní toho, kteréž bych řekl učiniti jemu. ¹¹ Protož nyní rci mužům Judským i obyvatelům Jeruzalémským, řka: Takto praví Hospodin: Aj, já strojím na vás zlou věc, a obrátím na vás pohromu; navraťtež se již jeden každý od cesty své zlé, a polepšte cest svých i předsevzetí svých. ¹² Kterížto řekli: To nic, nebo za myšlénkami svými půjdeme, a jeden každý zdání srdce svého nešlechtného vykonávati budeme. ¹³ Protož takto praví Hospodin: Vypetejte se nyní mezi pohany, slýchal-li kdo takové věci? Mrzkosti veliké dopustila se panna Izraelská. ¹⁴ Zdaliž kdo pohrdá čerstvou vodou Libánskou z skály? Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud běžícími? ¹⁵ Lid pak můj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti. Nebo k úrazu je přivodí na cestách jejich, na stezkách starobylých, chodíce stezkami cesty neprotřené, ¹⁶ Tak abych musil obrátiti zemi jejich v poušť na odivu věčnou; každý, kdož by šel skrze ni, aby se užasl, a pokynul hlavou svou. ¹⁷ Větrem východním rozptýlím je před nepřitelem; hřbetem a ne tváří pohledím

na ně v čas bídy jejich. ¹⁸ I řekli: Poďte a vymysleme proti Jeremiášovi nějakou chytrost; neboť nezhyne zákon od kněze, ani rada od moudrého, ani slovo od proroka. Poďte a zarazme jej jazykem, a nemějme pozoru na žádná slova jeho. ¹⁹ Pozoruj mne, Hospodine, a slyš hlas těch, kteříž se vadí se mnou. ²⁰ Zdaliž má odplacováno býti za dobré zlým, že mi jámu kopají? Rozpomeň se, že jsem se postavoval před obličejem tvým, abych se přimlouval k jejich dobrému, a odvrátil prchlivost tvou od nich. ²¹ Protož dopuť na syny jejich hlad, a způsob to, ať jsou násilně zmordováni mečem, a nechť jsou ženy jejich osiřelé a ovdovělé, a muži jejich ať jsou ukrutně zmordováni, a mládenci jejich zbiti mečem v boji. ²² Nechť jest slyšati křik z domů jejich, když přivedeš na ně vojsko náhle. Nebo vykopali jámu, aby popadli mne, a osídla polékli nohám mým; ²³ Ješto ty, Hospodine, povědom jsi vši rady jejich o mém usmrcení. Nebuď milostiv nepravosti jejich, a hříchu jejich před tváří svou neshlazuj, ale nechť jsou k úrazu dostrčeni před obličejem tvým, a v čas prchlivosti své s nimi zacházej.

19

¹ Takto řekl Hospodin: Jdi a zjednej báni záhrdlitou od hrnčíře, hliněnou, a pojma některé z starších lidu a z starších kněží, ² Vejdi do údolí Benhinom, kteréž jest u vrat brány východní, a ohlašuj tam slova ta, kteráž mluvíti budu tobě. ³ A rci: Slyšte slovo Hospodinovo,

králové Judští i obyvatelé Jeruzalémští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli uslyší, zníti mu bude v uších jeho, ⁴ Proto že mne opustili, a poškvrnili místa tohoto, kadíce na něm bohům cizím, jichž neznali oni, ani otcové jejich, ani králové Judští, a naplnili toto místo krví nevinných. ⁵ Vzdělali také výsosti Bálovi, aby pálili syny své ohněm v zápaly Bálovi, čehož jsem nepřikázal, aniž jsem o tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce. ⁶ Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude slouti více toto místo Tofet, ani údolí Benhinom, ale údolí mordu. ⁷ Nebo v nic obrátím radu Judovu i Jeruzalémských v místě tomto, způsobě to, aby padli od meče před nepřátely svými, a od ruky těch, kteříž hledají bezživotí jejich, i dám mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. ⁸ Obrátím také město toto v poušť na odivu. Každý, kdožkoli půjde mimo ně, užasne se, a ckáti bude pro všelijaké rány jeho. ⁹ A způsobím to, že žráti budou maso synů svých a maso dcer svých, tolikéž jeden každý maso bližního svého žráti bude, v obležení a v ssoužení, kterýmž ssouží je nepřátelé jejich, a ti, kteříž hledají bezživotí jejich. ¹⁰ Potom roztluc tu záhrdlitou báni před očima těch lidí, kteříž půjdou s tebou, ¹¹ A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů: Tak potluku lid tento i město toto, jako ten, kdož rozráží nádobu hrncířskou, kteráž nemůže opravena býti více, a v Tofet pochovávatí budou, proto že

nebude žádného místa ku pohřbu. ¹² Tak učiním místu tomuto, dí Hospodin, i obyvatelům jeho, a naložím s městem tímto tak jako s Tofet. ¹³ Nebo budou domové Jeruzalémských i domové králů Judských tak jako toto místo Tofet zanečištěni se všechněmi domy těmi, na jejichž střechách kadili všemu vojsku nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím. ¹⁴ Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl poslal Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v sínci domu Hospodinova, a řekl ke všemu lidu: ¹⁵ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na město toto i na všechna města jeho všechno to zlé, kteréž jsem vyřkl proti němu; nebo zatvrdili šíji svou, aby neposlouchali slov mých.

20

¹ Tedy slyšev Paschur syn Immerův, kněz, kterýž byl přední správce v domě Hospodinově, Jeremiáše prorokujícího o těch věcech, ² Ubil Paschur Jeremiáše proroka, a dal jej do vězení v bráně Beniaminově hořejší, kteráž byla při domě Hospodinově. ³ Stalo se pak nazejtří, když vyvedl Paschur Jeremiáše z vězení, že řekl jemu Jeremiáš: Nenazval Hospodin jména tvého Paschur, ale Magor missabib. ⁴ Nebo takto praví Hospodin: Aj, já pustím na tebe strach, na tebe i na všechny přátele tvé, kteříž padnou od meče nepřátel svých, načež oči tvé hleděti budou, když všechnen lid Judský vydám v ruku krále Babylonského, kterýž zavede je

do Babylona, a mečem je pobije. ⁵ Vydám i všelijaké bohatství města tohoto, a všechno úsilí jeho, i všelijakou věc drahou jeho, i všechny poklady králů Judských vydám v ruku nepřátel jejich, a rozchvátají je, i poberou je, a dovezou je do Babylona. ⁶ Ty pak Paschur i všickni, kteříž bydlí v domě tvém, půjdete do zajetí, a do Babylona se dostaneš, a tam umřeš, i tam pochován budeš ty i všickni milující tebe, jimž jsi prorokoval lživě. ⁷ Namlouvals mne, Hospodine, a dalť jsem se přemluviti; silnějšíš byl nežli já, protože zmocnils se mne. Jsem v posměchu každý den, každý se mi posmívá. ⁸ Nebo jakž jsem začal mluviti, úpím, pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne. ⁹ I řekl jsem: Nebuduť ho připomínati, ani mluviti více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu, ¹⁰ Ačkoli slýchám utrhaní mnohých, i Magor missabiba, říkajících: Povězte něco na něj, a oznámíme to králi. Všickni, kteříž by měli býti přátelé moji, číhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním. ¹¹ Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protože ti, kteříž mne stíhají, zurážejí se, a neodolají; stydětí se budou náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž potupa věčná v zapomenutí dána bude. ¹² Protož ó Hospodine zástupů, kterýž zkušuješ spravedlivého, kterýž spatřuješ ledví a srdce,

necht' se podívám na pomstu tvou nad nimi, tobě zajisté zjevil jsem při svou. ¹³ Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechtných. ¹⁴ Zlořečený ten den, v němžto zplozen jsem, den, v němž porodila mne matka má, ať není požehnaný. ¹⁵ Zlořečený ten muž, kterýž zvěstoval otcí mému, chtěje zvláště obradovati jej, řka: Narodiloť se dítě pohlaví mužského. ¹⁶ A necht' jest ten muž podobný městům, kteráž podvrátil Hospodin, a nezelel; nebo slyšel křik v jitře, a provyskování v čas polední. ¹⁷ Ó že mne neusmrtil od života, ješto by mi matka má byla hrobem mým, a život její věčně těhotný. ¹⁸ Proč jsem jen z života vyšel, abych okoušel těžkosti a zámutku, a aby stráveni byli v pohanění dnové moji?

21

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když poslal k němu král Sedechiáš Paschura syna Malkiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, aby řekli: ² Porad' se medle o nás s Hospodinem, nebo Nabuchodonozor král Babylonský bojuje proti nám, zdali by snad naložil Hospodin s námi podle všech divných skutků svých, aby on odtáhl od nás. ³ Tedy řekl Jeremiáš k nim: Tak rcete Sedechiášovi: ⁴ Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já odvrátím nástroje válečné, kteréž jsou v rukou vašich, jimiž vy bojujete proti králi Babylonskému a Kaldejským, kteříž oblehli vás vně za zdí, a shromáždím je do prostřed města

tohoto. ⁵ Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou a ramenem silným, a to v hněvě a v rozpálení i v prchlivosti veliké. ⁶ A raním obyvatele města tohoto, tak že lidé i hovada morem velikým pomrou. ⁷ Potom pak (dí Hospodin), dám Sedechiáše krále Judského a služebníky jeho i lid, totiž ty, kteříž pozůstanou v městě tomto po moru, po meči a po hladu, v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku nepřátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí jejich. Kterýžto je zbije ostrostí meče, neodpustí jim, aniž jich šanovati bude, aniž se smiluje. ⁸ Protož rci lidu tomuto: Takto praví Hospodin: Aj, já kladu před vás cestu života i cestu smrti. ⁹ Kdokoli zůstane v městě tomto, zahyne od meče, neb hladem, neb morem, ale kdož vyjde a poddá se Kaldejským, kteříž oblehli vás, jistotně živ zůstane, a bude míti život svůj místo kořisti. ¹⁰ Nebo postavil jsem zůřivou tvář svou proti městu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí Hospodin. V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí je ohněm. ¹¹ Domu pak krále Judského rci: Slyšte slovo Hospodinovo, ¹² Ó dome Davidův, takto praví Hospodin: Držívejte každého jitra soud, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebylo žádného, kdo by uhasiti mohl, pro nešlechetnost předsevzetí vašich. ¹³ Aj já, dí Hospodin, na tebe, kteráž přebýváš v údolí tomto, skálo roviny této, kteříž říkáte: Kdo by přitáhl na nás, aneb kdo by všel do příbytků našich? ¹⁴ Nebo trestati vás budu

podlé skutků vašich, dí Hospodin, a zanítím oheň v lese tvém, kterýž zžije všecko vůkol něho.

22

¹ Takto řekl Hospodin: Sejdi do domu krále Judského, a mluv tam slovo toto, ² A rci: Slyš slovo Hospodinovo, králi Judský, kterýž sedíš na stoličce Davidově, ty i služebníci tvoji i lid tvůj, kteříž chodíte skrze brány tyto. ³ Takto praví Hospodin: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka; příchozímu tolikéž, sirotku, ani vdově nečiňte křivdy, aniž jich utiskujte, a krve nevinné nevylévejte na místě tomto. ⁴ Nebo budete-li to pilně vykonávati, jistě že poberou se skrze brány domu tohoto králové, sedící místo Davida na stoličce jeho, jezdíce na vozích, neb na koních, král s služebníky svými i s lidem svým. ⁵ Jestliže pak neuposlechnete slov těchto, skrze sebe přísahám, dí Hospodin, že poušť bude dům tento. ⁶ Nebo takto praví Hospodin o domu krále Judského: Byl jsi mi jako Galád a vrch Libánský, ale obrátím tě jistotně v poušť jako města, v nichž se bydleti nemůže. ⁷ A přistrojím na tebe zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kteřížto zpodtínají nejvýbornější cedry tvé, a vmecí na oheň. ⁸ A když půjdou národové mnozí mimo město toto, a řekne jeden druhému: Proč tak učinil Hospodin městu tomuto velikému? ⁹ Tedy řeknou: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a klaněli se bohům cizím a sloužili jim. ¹⁰ Neplačtež mrtvého, aniž

ho litujte, ale ustavičně plačte příčinou toho, kterýž odchází; neboť se nenavrátní více, aby pohleděl na zemi, v níž se narodil. ¹¹ Nebo takto praví Hospodin o Sallumovi synu Joziáše, krále Judského, kterýž kraluje místo Joziáše otce svého: Když vyjde z místa tohoto, nenavrátní se sem více. ¹² Ale tam v tom místě, kamž jej zastěhují, umře, a tak země této neužríní více. ¹³ Běda tomu, kdož staví dům svůj s útiskem, a paláce své s křivdou, kterýž bližního svého v službu podrobuje darmo, mzdy pak jeho nedává jemu; ¹⁴ Kterýž říká: Vystavím sobě dům veliký a paláce prostranné, kterýž prolamuje sobě okna, a tafluje cedrovím, a maluje barvou. ¹⁵ Zdaliž kralovati budeš, že se pleteš v to cedrové stavení? Otec tvůj zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud a spravedlnost, tedy dobře bylo jemu. ¹⁶ Když soudíval při chudého a nuzného, tedy dobře bylo. Zdaliž mně to není známé? dí Hospodin. ¹⁷ Ale oči tvé i srdce tvé nehledí než lakomství tvého, a abys krev nevinnou proléval, a nátisk a křivdu činil. ¹⁸ Protož takto praví Hospodin o Joakimovi synu Joziáše, krále Judského: Nebudouť ho kvílití: Ach, bratře můj, aneb ach, sestro. Nebudou ho kvílití: Ach, pane, aneb ach, kdež důstojnost jeho? ¹⁹ Pohřbem osličím pohřben bude, vyvržen a vyvržen jsa za brány Jeruzalémské. ²⁰ Vstup na Libán a křič, i na hoře Bázan vydej hlas svůj; křič také přes brody, když potříní budou všickni milovníci tvoji. ²¹ Mluvíval jsem s tebou v největším štěstí tvém, říkávalas: Nebudouť

poslouchati. Tať jest cesta tvá od dětinství tvého; neuposlechlas zajisté hlasu mého. ²² Všecky pastýře tvé zpase vítr, a milovníci tvoji v zajetí půjdou. Tehdáž jistě hanbiti a styděti se budeš za všelikou nešlechtnost svou. ²³ Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdíš na cedroví, jak milostná budeš, když na tě přijdou svírání a bolest jako rodičky! ²⁴ Živt' jsem já, dí Hospodin, že byť pak byl Koniáš syn Joakima, krále Judského, prstenem pečetním na mé ruce pravé, však tě i odtud strhnu. ²⁵ A vydám tě v ruku těch, kteříž hledají bezživotí tvého, a v ruku těch, jejichž ty se obličeje lekáš, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku Kaldejských. ²⁶ A hodím tebou i matkou tvou, kteráž tě porodila, do země cizí, tam, kdež jste se nezrodili, a tam zemřete. ²⁷ Do země pak, po níž toužiti budete, abyste se navrátili tam, tam se nenavrátíte. ²⁸ Zdaliž modlou ničemnou, kteráž roztrískána bývá, bude muž tento Koniáš? Zdali nádobou, v níž není žádné líbosti? Proč by vyházíni byli on i símě jeho, a uvrženi do země, o níž nevědí? ²⁹ Ó země, země, země, slyš slovo Hospodinovo. ³⁰ Takto praví Hospodin: Zapište to, že muž tento bez dětí bude, a že se jemu nepovede šťastně za dnů jeho. Anobř nepovede se šťastně i tomu muži, kterýž by z semene jeho seděl na stoličce Davidově, a panoval ještě nad Judou.

23

¹ Běda pastýřům hubícím a rozptylujícím

stádce pastvy mé, dí Hospodin. ² Protož takto praví Hospodin Bůh Izraelský o pastýřích, kteříž pasou lid můj: Vy rozptylujete ovce mé, anobř rozháníte je, a nenavštěvujete jich; aj, já navštívím vás pro nešlechetnost předsevzetí vašich, dí Hospodin. ³ Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal, a přivedu je zase do ovčinců jejich, kdežto ploditi a množiti se budou. ⁴ Nadto ustanovím nad nimi pastýře, kteříž by je pásli, aby se nebály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí Hospodin. ⁵ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude. ⁶ Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečně, a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše. ⁷ Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, ⁸ Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl a kterýž zprovodil símě domu Izraelského z země půlnoční i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadí v zemi své. ⁹ Příčinou proroků potřino jest srdce mé ve mně, pohnuly se všechny kosti mé; jsem jako člověk opilý, a jako muž, kteréhož rozešlo víno, pro Hospodina a pro slova svatosti jeho. ¹⁰ Nebo cizoložníků plná jest tato země, a příčinou křivých přísah kvílí země, usvadla pastviska na poušti; jest zajisté utiskování těchto nešlechetné, a moc jejich nepravá. ¹¹ Nebo

jakož prorok, tak kněz pokrytství páchají. Také v domě svém nacházím nešlechtnost jejich, dí Hospodin. ¹² Pročež budou míti cestu svou podobnou plzkosti v mrákotě, na níž postrčení budou a padnou, když uvedu na ně bídu v čas navštívení jejich, dí Hospodin. ¹³ Při prorocích zajisté Samařských viděl jsem nesmyslnost; prorokovali skrze Bále, a svodili lid můj Izraelský. ¹⁴ Ale při prorocích Jeruzalémských vidím hroznou věc, že cizoložice a se lží se obcházejíce, posilňují také rukou nešlechtníků, aby se neobrátily žádné od nešlechtnosti své. Mám všecky za podobné Sodomě, a obyvatele jeho za podobné Gomoře. ¹⁵ Protož takto praví Hospodin zástupů o prorocích těchto: Aj, já nakrmím je pelynkem, a napojím je vodami jedovatými; nebo od proroků Jeruzalémských vyšla poškvřna na všecku tuto zemi. ¹⁶ Takto praví Hospodin zástupů: Neposlouchejtež slov těch proroků, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávající. Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových. ¹⁷ Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Pravil Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podlé zdání srdce svého říkají: Nepřijdeť na vás nic zlého. ¹⁸ Nebo kdož jest stál v radě Hospodinově, a viděl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je? ¹⁹ Aj, vichřice Hospodinova s prchlivostí vyjde, a to vichřice trvající; nad hlavou nešlechtných trvati bude. ²⁰ Neodvrátíť se hněv Hospodinův, dokudž neučiní a nevykoná úmyslu srdce svého. A tehďaz porozumíte tomu

cele, ²¹ Žeť jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali. ²² Nebo byť byli stáli v radě mé, jistě že by byli ohlašovali slova má lidu mému, a bylít by je odvraceli od cesty jejich zlé, a od nešlechtnosti předsevzetí jejich. ²³ Zdaliž jsem já Bůh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bůh i z daleka? ²⁴ Zdaž se ukryje kdo v skrýších, abych já ho neshlédl? dí Hospodin. Zdaliž nebe i země já nenaplňuji? dí Hospodin. ²⁵ Slýchávámť, co říkají ti proroci, kteříž prorokují lež ve jménu mém, říkajíce: Měl jsem sen, měl jsem sen. ²⁶ I dokudž to bude? Zdaliž v srdci těch proroků, kteříž prorokují, není lež? Anobř jsou proroci lsti srdce svého, ²⁷ Kteříž obmyslejí to, jak by vyrazili z paměti lidu mému jméno mé sny svými, kteréž vypravují jeden každý bližnímu svému, jako se zapomněli otcové jejich na jméno mé za příčinou Bále. ²⁸ Prorok, kterýž má sen, nechť vypravuje sen, ale kterýž má slovo mé, nechť mluví slovo mé právě. Co jest té plevě do pšenice? dí Hospodin. ²⁹ Zdaliž není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu? ³⁰ Protož aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž ukrádají slova má jeden každý před bližním svým. ³¹ Aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž chlubně mluví, říkajíce: Praví Hospodin. ³² Aj já, dí Hospodin, proti těm, kteříž prorokují sny lživé, a vypravujíce je, svodí lid můj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem jim přikázal. Pročež naprosto nic

neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin. ³³ Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb některý prorok neb kněz, řka: Jaké jest břímě Hospodinovo? tedy rci jim: Jaké břímě? I to: Opustím vás, dí Hospodin. ³⁴ Nebo proroka a kněze toho i lid ten, kterýž by řekl: Břímě Hospodinovo, jistě trestati budu muže toho i dům jeho. ³⁵ Ale takto říkejte jeden každý bližnímu svému a jeden každý bratru svému: Co odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? ³⁶ Břemene pak Hospodinova nepřipomínejte více, sic by břemenem bylo jednomu každému slovo jeho, když byste převraceli slova Boha živého, Hospodina zástupů, Boha našeho. ³⁷ Takto říkati budeš proroku: Coť odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? ³⁸ Ale poněvadž říkáte: Břímě Hospodinovo, tedy takto praví Hospodin: Poněvadž říkáte slovo to: Břímě Hospodinovo, ješto jsem posílal k vám, říkáje: Neříkejte: Břímě Hospodinovo, ³⁹ Protož aj, já jistě zapomenu se na vás do konce, a zavrhu vás i to město, kteréž jsem byl dal vám i otcům vašim, od tváři své, ⁴⁰ A uvedu na vás pohanění věčné i potupu věčnou, kteráž nepřijde v zapomenutí.

24

¹ Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fiků postaveni byli před chrámem Hospodinovým, když byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, a knížata Judská, i tesaře a kováře z Jeruzaléma, a přivedl je do Babylona. ² Jeden

koš byl fíků velmi dobrých, jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíků velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost. ³ Tedy řekl mi Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Fíky, dobré fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi zlé, jichž nelze jísti pro trpkost. ⁴ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkouce: ⁵ Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Jako fíkové tito dobří, tak mně příjemní budou zajatí Judští, kteréž jsem zaslal z místa tohoto do země Kaldejské k dobrému. ⁶ Obrátím zajisté oči své k nim k dobrému, a přivedu je zase do země této, kdežto vzdělám je, a nezkazím, štípím je, a nevypléním. ⁷ Nebo dám jim srdce, aby znali mne, že já jsem Hospodin. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mně celým srdcem svým. ⁸ Naodpor, jako fíky zlé, kterýchž nelze jísti pro trpkost, tak zavrhu (toť zajisté praví Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty jeho, a ostatek Jeruzalémských pozůstalých v zemi této, i ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské. ⁹ Vydám je, pravím, v posmýkání k zlému po všech královstvích země, v pohanění a v přísloví, v rozprávku a v proklínání po všech těch místech, kamž je rozženu. ¹⁰ A budu posílati na ně meč, hlad a mor, dokudž by do konce vyhlazeni nebyli z země, kterouž jsem byl dal jim i otcům jejich.

25

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všemu lidu Judskému, léta čtvrtého Joakima

syna Joziášova, krále Judského, (jenž jest první rok Nabuchodonozora krále Babylonského),² Kteréž mluvil Jeremiáš prorok ke všemu lidu Judskému, i ke všechném obyvatelům Jeruzalémským, řka: ³ Od třináctého léta Joziáše syna Amonova, krále Judského, až do tohoto dne, po těchto třímecítma let, bývalo slovo Hospodinovo ke mně, kteréž jsem vám mluvíval, ráno přivstáváje, a to ustavičně, ale neposlouchali jste. ⁴ Posílal také Hospodin k vám všechny slouhy své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, (jichžto neposlouchali jste, aniž jste naklonili ucha svého, abyste slyšeli). ⁵ Kteríž říkali: Navrattež se již jeden každý z cesty své zlé a od nešlechtnosti předsevzetí svých, a tak osazujte se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i otcům vašim od věků až na věky. ⁶ A nechodte za bohy cizími, abyste sloužiti měli jim, aniž se jim klanějte, aniž hněvejte mne dílem rukou svých, a neučinímť vám zle. ⁷ Ale neposlouchali jste mne, dí Hospodin, abyste jen hněvali mne dílem rukou svých k svému zlému. ⁸ Protož takto praví Hospodin zástupů: Proto že jste neuposlechli slov mých, ⁹ Aj, já pošli, a pojmu všechny národy půlnoční, dí Hospodin, i k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, služebníku svému, a přivedu je na zemi tuto i na obyvatele její, i na všechny národy tyto okolní, kteréž jako proklaté vyhladím, a způsobím to, aby byli k užasnutí, na odivu, a poustkou věčnou. ¹⁰ Také způsobím to, aby zahynul jim hlas radosti i hlas veselé, hlas ženicha i hlas nevěsty,

hluk žernovu i světlo svíce. ¹¹ I bude všecka země tato pustinou a pouští, a sloužití budou národové tito králi Babylonskému sedmdesáte let. ¹² Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že obrátím ji v pustiny věčné. ¹³ A uvedu na zemi tu všecka slova svá, kteráž jsem mluvil o ní, všecko, což psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval Jeremiáš o všech národech. ¹⁴ Když je v službu podrobí, i jiné národy mnohé a krále veliké, tehdáž odplatím jim podlé skutků jejich a podlé činů rukou jejich. ¹⁵ Nebo takto mi řekl Hospodin, Bůh Izraelský: Vezmi kalich vína prchlivosti této z ruky mé, a napájej jím všecky ty národy, k kterýmž já pošli tebe, ¹⁶ Aby pili a potáčeli se, anobřž bláznili příčinou meče, kterýž já pošli mezi ně. ¹⁷ I vzal jsem kalich z ruky Hospodinovy, a napájel jsem všecky ty národy, k nimž mne poslal Hospodin, ¹⁸ Jeruzalémské i města země Judské, a krále její i knížata její, abych je oddal v pustinu a v zpuštění, na odivu, i k proklínání tohoto dnešního dne, ¹⁹ Faraona krále Egyptského i služebníky jeho, i knížata jeho, i všecken lid jeho, ²⁰ I všecku tu směsici, totiž všecky krále země Uz, všecky také krále země Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i Akaron, i ostatek Azotu, ²¹ Idumejské, i Moábské, i syny Ammon, ²² I všecky krále Tyrské, i všecky krále Sidonské, i krále krajiny té, kteráž jest při moři, ²³ Dedana a Temu, a Buzu i

všecky přebývající v koutech nejzadnějších, ²⁴ I všecky krále Arabské, i všecky krále té směsice, kteříž bydlí na poušti, ²⁵ Všecky také krále Zamritské, i všecky krále Elamitské, též všecky krále Médské, ²⁶ Anobř všecky krále půlnoční, blízké i daleké, jednoho jako druhého, všecka také království země, kterážkoli jsou na svrchku země. Král pak Sesák píti bude po nich. ²⁷ A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Pítež a opojte se, anobř vyvracejte z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meč, kterýž já pošli mezi vás. ²⁸ Jestliže by pak nechtěli vzíti kalichu z ruky tvé, aby pili, tedy díš jim: Takto praví Hospodin zástupů: Konečně že píti musíte. ²⁹ Nebo poněvadž na to město, kteréž nazváno jest od jména mého, já začínám uvozovati zlé věci, a vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete bez pomsty, nebo já zavolám meče na všecky obyvatele té země, dí Hospodin zástupů. ³⁰ Protož ty prorokuj proti nim všecka slova tato, a rci jim: Hospodin s výsosti řváti bude, a z příbytku svatosti své vydá hlas svůj, mocně řváti bude z obydlí svého. Křik ponoukajících se, jako presovníků, rozléhati se bude proti všechněm obyvatelům té země, ³¹ I průjde hřmot až do konce země. Nebo rozepři má Hospodin s těmi národy, v soud vchází sám se všelikým tělem; bezbožníky vydá pod meč, dí Hospodin. ³² Takto praví Hospodin zástupů: Aj, bída půjde z národu na národ, a vichřice veliká strhne se od končin země. ³³ I budou zbiti od Hospodina v ten čas od konce země až

do konce země; nebudou oplakáni, ani sklizeni, ani pochováni, místo hnoje na svrchku země budou. ³⁴ Kvělte pastýři a křičte, anobř válejte se v popele, vy nejznamenitější toho stáda; nebo naplnili se dnové vaši, abyste zbiti byli, a abyste rozptýleni byli, i budete padati jako nádoba drahá. ³⁵ I zahyne útočiště pastýřům a utíkání nejznamenitějším toho stáda. ³⁶ Hlas žalostný pastýřů a kvílení nejznamenitějších toho stáda; nebo zkazí Hospodin pastvu jejich. ³⁷ Zkažena budou i pastviska pokoj mající, pro prchlivost hněvu Hospodinova, ³⁸ Jako lev opustí jeskyni svou; nebo přijde země jejich na spuštění, pro prchlivost zhoubce a pro prchlivost hněvu jeho.

26

¹ Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto od Hospodina, řkoucí: ² Takto praví Hospodin: Postav se v sínci domu Hospodinova, a mluv ke všechněm městům Judským, přicházejícím klaněti se v domě Hospodinově, všechna slova, kteráž tobě přikazují mluvíti k nim, neujímejž slova, ³ Zdali by aspoň uposlechli, a odvrátili se jeden každý od cesty své zlé, abych litoval zlého kteréž myslím učiniti jim pro nešlechtnost předsevzetí jejich. ⁴ Rciž tedy jim: Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste chodili v zákoně mém, kterýž jsem předložil vám, ⁵ Poslouchajíce slov služebníků mých proroků, kteréž já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno přivstávaje posílal, neposlouchali:

⁶ Jistě žet naložím s domem tímto jako s Sílo, a město toto vydám v proklínání všechněm národům země. ⁷ Slyšeli pak kněží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího slova ta v domu Hospodinovu. ⁸ I stalo se, že hned, jakž přestal Jeremiáš mluvit všeho, cožkoli přikázal Hospodin mluvit ke všemu lidu, jali jej ti kněží a proroci i všecken lid ten, řkouce: Smrtí umřeš. ⁹ Proč jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se jako Sílo domu tomuto, a město toto tak spustne, že nebude v něm žádného obyvatele? Shromažďoval se pak všecken lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova. ¹⁰ Tedy uslyšavše knížata Judská ty věci, přišli z domu královského do domu Hospodinova, a posadili se u dveří brány Hospodinovy nové. ¹¹ I řekli kněží a proroci těm knížatům a všemu lidu, řkouce: Hoden jest smrti muž tento; nebo prorokoval proti městu tomuto, jakž jste slyšeli v své uši. ¹² Tedy promluvil Jeremiáš ke všechněm knížatům těm i ke všemu lidu, řka: Hospodin poslal mne, abych prorokoval o domu tomto i o městě tomto všechny ty věci, kteréž jste slyšeli. ¹³ Protož nyní polepšte cest svých a předsevzetí svých, a poslouvejte hlasu Hospodina Boha svého, i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti vám. ¹⁴ Já pak aj, v rukou vašich jsem, učňte mi, což se vám za dobré a spravedlivé vidí. ¹⁵ Ale však jistotně vězte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i na město toto, i na obyvatele jeho; nebo v pravdě poslal mne Hospodin k vám,

abych mluvil v uši vaše všechna slova tato. ¹⁶ I řekli knížata i všechnen lid kněžím a těm prorokům: Nemát nikoli muž tento odsuzován býti na smrt, poněvadž ve jménu Hospodina Boha našeho mluvil nám. ¹⁷ Tedy povstali někteří z starších té země, a promluvili ke všemu shromáždění lidu, řkouce: ¹⁸ Micheáš Moraštický prorokoval za času Ezechiáše krále Judského, a pravil všemu lidu Judskému, řka: Takto praví Hospodin zástupů: Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu tohoto jako lesové vysokí. ¹⁹ Zdaliž hned proto usmrtil jej Ezechiáš král Judský a všechnen Juda? Zdaliž neulekl se Hospodina, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého, kteréz vyřkl proti nim. Protož my činíme velmi zlou věc proti dušem svým. ²⁰ A byl také muž prorokující ve jménu Hospodinovu, Uriáš syn Semaiášův z Kariatjeharim, kterýž prorokoval o městě tomto i o zemi této v táž všechna slova jako Jeremiáš. ²¹ A když uslyšel král Joakim a všickni udatní jeho, i všechna knížata slova jeho, hned usiloval král usmrtiti jej. O čemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkaje, přišel do Egypta. ²² Ale poslal král Joakim některé do Egypta, Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta. ²³ Kteríž vyvedše Uriáše z Egypta, přivedli jej k králi Joakimovi. I zabil jej mečem, a vhodil tělo jeho do hrobů lidu obecného. ²⁴ A však ruka Achikamova syna Safanova byla při Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

27

¹ Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ² Takto řekl Hospodin ke mně: Zdělej sobě oboječky a jha, a dej je na šíji svou. ³ Potom je posli k králi Idumejskému, a k králi Moábskému, a k králi synů Ammonových, a k králi Tyrskému, a k králi Sidonskému po těch poslích, kteříž přijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi králi Judskému. ⁴ A přikaž jim, ať pánům svým řeknou: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Tak rcete pánům svým: ⁵ Já jsem učinil zemi, člověka i hovada, kterážkoli jsou na svrchku země, mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž se mi dobře líbí. ⁶ Jako nyní já dal jsem všecky země tyto v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, ano i živočichy polní dal jsem jemu, aby sloužili jemu. ⁷ Protož budouť sloužiti jemu všickni ti národové, i synu jeho, i synu syna jeho, dokudž by nepřišel čas země jeho i jeho samého, když v službu podrobí jej sobě národové znamenití a králově velicí. ⁸ Stane se pak, že národ ten i království to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své pod jho krále Babylonského, mečem a hladem i morem navštívím národ ten, dí Hospodin, dokudž bych do konce nevyplénil jich rukou jeho. ⁹ Protož vy neposlouchejte proroků svých, ani hadačů

svých, ani snů svých, ani planetářů svých, ani kouzledníků svých, kteříž mluvívají k vám, říkajíce: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. ¹⁰ Nebo oni vám lež prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal vás, abyste zahynuli. ¹¹ Národu pak, kterýž skloní šíji svou pod jeho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dělal ji, a bydlil v ní. ¹² Sedechiášovi také, králi Judskému, mluvil jsem naskrze ta všechna slova, řka: Skloňte šíje své pod jeho krále Babylonského, a služte jemu i lidu jeho, a buďte živi. ¹³ Proč máte zahynouti, ty i lid tvůj, mečem, hladem a morem, jakž mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil králi Babylonskému? ¹⁴ Neposlouchejtež tedy slov proroků těch, kteříž mluvíce k vám, říkají: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují. ¹⁵ Neposlalť jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni prorokují ve jménu mém lživě, abych zahnal vás, kdež byste zahynuli vy i ti proroci, kteříž prorokují vám. ¹⁶ Kněžím také i všemu lidu tomu mluvil jsem, řka: Takto praví Hospodin: Neposlouchejte slov proroků svých, kteříž prorokují vám, říkajíce: Aj, nádoby domu Hospodinova navrácena budou z Babylona již brzo. Neboť lež oni prorokují vám. ¹⁷ Neposlouchejtež jich, služte králi Babylonskému a živi buďte. Proč má býti toto město pouště? ¹⁸ Jestliže pak oni jsou proroci, a jestliže slovo Hospodinovo jest v nich, nechť se medle přimluví k Hospodinu zástupů, ať

nádobí to, pozůstávající v domě Hospodinově a v domě krále Judského a v Jeruzalémě, nedostává se do Babylona. ¹⁹ Nebo takto praví Hospodin zástupů o těch sloupích, a o tom moři, a o těch podstavcích, i o ostatku nádobí pozůstávajícím v městě tomto, ²⁰ Kteréhož nepobral Nabuchodozor král Babylonský, když přestěhoval Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, z Jeruzaléma do Babylona, a všechny nejpřednější Judské i Jeruzalémské, ²¹ Takto zajisté dí Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o těch nádobách, pozůstávajících v domě Hospodinově a v domě krále Judského i v Jeruzalémě: ²² Do Babylona zavezeny budou, a tam budou až do dne toho, v němž je navštívím, dí Hospodin, a rozkáži je přivezti, a zase navrátím je na místo toto.

28

¹ Stalo se pak léta toho, na počátku kralování Sedechiáše krále Judského, léta totiž čtvrtého, měsíce pátého, mluvil ke mně Chananiáš syn Azurův, prorok, kterýž byl z Gabaon, v domě Hospodinově, před očima kněží i všeho lidu, řka: ² Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Polámal jsem jho krále Babylonského. ³ Po dvou letech já navrátím zase na místo toto všechna nádobí domu Hospodinova, kteráž pobral Nabuchodonzor král Babylonský z místa tohoto, a zavezl je do Babylona. ⁴ Jekoniáše také syna Joakimova, krále Judského, i všechny zajaté Judské, kteříž se dostali do Babylona, já zase

přivedu na místo toto, dí Hospodin; nebo polámi jho krále Babylonského. ⁵ Tedy řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku tomu před očima kněží a před očima všeho lidu, kteříž stáli v domě Hospodinově, ⁶ Řekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen, učiniž tak Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi prorokoval o navrácení nádobí domu Hospodinova, a všech zajatých z Babylona na místo toto. ⁷ Ale však poslechni medle slova tohoto, kteréž já mluvím při tvé přítomnosti a při přítomnosti všeho tohoto lidu. ⁸ Proroci, kteříž bývali přede mnou i před tebou od věků, ti prorokovali proti zemím znamenitým a proti královstvím velikým o válce a o ssoužení a o moru. ⁹ Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal Hospodin v pravdě. ¹⁰ Tedy sňal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, a polámal je. ¹¹ A mluvil Chananiáš před očima všeho lidu, řka: Takto praví Hospodin: Tak polámi jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech z šíje všech národů. I počal jíti Jeremiáš prorok cestou svou. ¹² Ale stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když polámal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, řkoucí: ¹³ Jdi a mluv k Chananiášovi, řka: Takto praví Hospodin: Jha dřevěná jsi polámal, protože zdělej místo nich jha železná. ¹⁴ Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národů těchto, aby sloužili Naduchodonozorovi králi Babylon-

skému, a budouť sloužiti jemu. Také i živočichy polní dám jemu. ¹⁵ Zatím řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšíš nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu přivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání. ¹⁶ Protož takto praví Hospodin: Aj, já sklidím tě se svrchku země, tento rok ty umřeš; nebo jsi mluvil to, čímž bys odvrátil lid od Hospodina. ¹⁷ I umřel Chananiáš prorok roku toho měsíce sedmého.

29

¹ Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš prorok z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých a k kněžím i k prorokům i ke všemu lidu, kterýž přestěhoval Nabuchodonozor z Jeruzaléma do Babylona, ² Když vyšel Jekoniáš král a královna, i komorníci, knížata Judská i Jeruzalémská, tolikéž tesaři i kováři z Jeruzaléma, ³ Po Elasovi synu Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu, (kteréž byl poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému do Babylona), řka: ⁴ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, všechněm zajatým, kteréž jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylona: ⁵ Stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich. ⁶ Pojímejte ženy, a plodte syny i dcery, dávejte také synům svým ženy, dcery též své dávejte za muže, ať rodí syny a dcery; množte se tam, a neberte umenšení. ⁷ A hleďte pokoje města toho, do kteréhož jsem zastěhoval vás, a modlívejte se za ně Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete míti pokoj. ⁸ Takto zajisté praví

Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Necht' vás nesvodí proroci vaši, kteříž jsou mezi vámi, ani hadači vaši, a nespravujte se sny svými, jichž vy příčinou jste, aby je mívali. ⁹ Nebo vám oni lživě prorokují ve jménu mém; neposlalť jsem jich, dí Hospodin. ¹⁰ Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto. ¹¹ Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý. ¹² Když mne vzývati budete, a půjdete, a modliti se mně budete, tedy vyslyším vás. ¹³ A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým. ¹⁴ Dám se zajisté nalezti vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval, ¹⁵ Když řeknete: Vzbuzovalť nám Hospodin proroky v Babyloně. ¹⁶ Nebo takto praví Hospodin o králi sedícím na stoličce Davidově, a o všem lidu obývajícím v městě tomto, bratřích vašich, kteříž nevyšli s vámi v tom zajetí, ¹⁷ Takto dí Hospodin zástupů: Aj, já pošli na ně meč, hlad a mor, a naložím s nimi jako s fíky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost. ¹⁸ Nebo stíhati je budu mečem, hladem i morem, a vydám je ku posmýkání po všech královstvích země, k proklínání, a k užasnutí, anobř na odivu, a k utržení mezi všemi národy,

tam kdež je vypudím, ¹⁹ Proto že neposlouchají slov mých, dí Hospodin, když posílám k nim služebníky své proroky, ráno přivstávají, a to ustavičně, a neposlouchali jste, dí Hospodin. ²⁰ Protož slyštež vy slovo Hospodinovo, všickni zajatí, kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylona. ²¹ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o Achabovi synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu Maaseiášovu, kteříž prorokují vám ve jménu mém lež: Aj, já vydám je v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je zbil před očima vašima. ²² I bude vzato na nich klnutí mezi všechny zajaté Judské, kteříž jsou v Babyloně, aby říkali: Necht nakládá Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s Achabem, kteréž upekł král Babylonský na ohni, ²³ Proto že páchali nešlechtnost v Izraeli, cizoložice s ženami bližních svých, a mluvíce slovo ve jménu mém lživě, čehož jsem nepřikázal jim. Já pak o tom vím, a jsem toho i svědkem, dí Hospodin. ²⁴ Semaiášovi Nechelamitskému mluv, řka: ²⁵ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Proto že jsi poslal jménem svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v Jeruzalémě, a Sofoniášovi synu Maaseiášovu knězi i ke všechněm kněžím, řka: ²⁶ Hospodin dal tě za kněze na místo Joiady kněze, abyste pozor měli v domě Hospodinově na každého muže pošetilého a vystavujícího se za proroka, a abys dal takového do žaláře a do klady. ²⁷ Pročež jsi pak nyní neokřikl Jeremiáše Anatotského, kterýž se vám vystavuje

za proroka? ²⁸ Nebo posílal k nám do Babylona, řka: Protáhneť se to dlouho, stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich. ²⁹ Nebo Sofoniáš kněz četl ten list před Jeremiášem prorokem. ³⁰ I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ³¹ Pošli ke všechněm zajatým, řka: Takto praví Hospodin o Semaiášovi Nechelamitském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ješto jsem já ho neposlal, a přivedí vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži, ³² Protož takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše Nechelamitského i símě jeho. Nebude míti žádného, kdo by bydlil u prostřed lidu tohoto, aniž uźří toho dobrého, kteréž já učiním lidu svému, dí Hospodin; nebo mluvil to, čímž by odvrátil lid od Hospodina.

30

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ² Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, řka: Spiš sobě do knihy všecka slova, kterážť jsem mluvil. ³ Aj, dnové zajisté jdou, dí Hospodin, přivedu zase zajaté lidu svého Izraelského i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do země, kterouž jsem byl dal otcům jejich, a dědičně ji obdrží, ⁴ Tatoť pak jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o Izraelovi a Judovi: ⁵ Takto zajisté praví Hospodin: Hlas předěšení a hrůzy slyšíme, a že není žádného pokoje. ⁶ Ptejte se nyní, a vizte rodívá-li samec. Pročež tedy vidím, an každý muž rukama svýma drží se za bedra svá jako rodička, a obrácené všechněch obličjeje

v zsinalost? ⁷ Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakt koli čas jest ssoužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen bude. ⁸ Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin zástupů, že polámi jho jeho z šíje tvé, a svazky tvé potrhám, i nebudou ho více v službu podrobovati cizozemci. ⁹ Ale sloužití budou Hospodinu Bohu svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jim vzbudím. ¹⁰ Protož ty neboj se, služebníče můj Jákobe, dí Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval, a pokoj měl, a nebude žádného, kdo by jej předěsil. ¹¹ Neboť já s tebou jsem, dí Hospodin, abych tě vysvobodil, když učiním konec všechněm národům, mezi kteréž tě rozptýlím. Tobě však neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli tě bez trestání naprosto nenechám. ¹² Takto zajisté praví Hospodin: Přetěžké bude potření tvé, přebolestná rána tvá. ¹³ Nebude, kdo by přisoudil při tvou k uléčení; lékařství platného žádného míti nebudeš. ¹⁴ Všickni, kteříž tě milují, zapomenou se nad tebou, aniž tě navštíví, když tě raním ranou nepřítelů, a trestáním přísným pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé. ¹⁵ Proč křičíš nad svým potřením a těžkou bolestí svou? Pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé to činím tobě. ¹⁶ A však všickni, kteříž zžírají tebe, sežráni budou, a všickni, kteříž utiskají tebe, všickni, pravím, do zajetí půjdou, a kteříž tě pošlapávají, pošlapáni

budou, a všechny, kteříž tě loupí, v loupež vydám,
¹⁷ Tehdáž když tobě navrátím zdraví, a na rány tvé zhojím tě, dí Hospodin, proto že zahnanou nazývali tebe, říkajíce: Tato jest Sion, není žádného, kdo by ji navštívil. ¹⁸ Takto praví Hospodin: Aj, já zase přivedu zajaté stánků Jákobových, a nad příbytky jeho slituji se, i budeť zase vzděláno město na prvním místě svém, a palác podlé způsobu svého vystaven. ¹⁹ A bude pocházeti od nich díky činění a hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou snížení. ²⁰ A budou synové jeho tak jako i prvé, a shromáždění jeho přede mnou utvrzeno bude, trestati pak budu všechny, kteříž jej ssuzují. ²¹ A povstane z něho nejdůstojnější jeho, a panovník jeho z prostředku jeho vyjde, kterémuž rozkáží přiblížiti se, aby předstoupil přede mne. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil za sebe, že předstoupí přede mne? dí Hospodin. ²² I budete mým lidem, a já budu vaším Bohem. ²³ Aj, vicher Hospodinův s prchlivostí vyjde, vicher trvající nad hlavou nešlechetných trvati bude. ²⁴ Neodvrátíť se prchlivost hněvu Hospodinova, dokudž neučiní toho, a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumíte tomu.

31

¹ Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech čeledí Izraelových, a oni budou mým lidem.
² Takto praví Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meči našel milost na poušti, když jsem chodil

před ním, abych odpočinutí způsobil Izraelovi.
³ Za starodávnať se mi ukazoval Hospodin. I však milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství. ⁴ Ještě vždy vzdělávati tě budu, a vzdělána budeš, panno Izraelská; ještě se obveselovati budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plésajících. ⁵ Ještě štěpovati budeš vinice v horách Samařských, štěpovati budou štěpaři i jísti. ⁶ Nebo nastane den, v němž volati budou strážní na hoře Efraimově: Vstaňte a vs-tupme na Sion k Hospodinu Bohu svému. ⁷ Takto zajisté praví Hospodin: Prozpěvujte Jákobovi o věcech veselých, prokřikujte zjevně před těmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete: Vysvobod, Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského. ⁸ Aj, já přivedu je z země půlnoční, a shromáždím je ze všech stran země, s nimi spolu slepého i kulhavého, těhotnou i rodící; shromáždění veliké sem se navrátí. ⁹ Kteréžto s pláčem jdoucí a s pokornými modlitbami zase přivedu, a povedu je podlé tekutých vod cestou přímou, na níž by se nepoklesli; neboť jsem Izraelův otec, a Efraim jest prvorozený můj. ¹⁰ Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvěstujte na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž rozptýlil Izraele, shromáždí jej, a ostříhati ho bude jako pastýř stáda svého. ¹¹ Neboť vykoupil Hospodin Jákoba, protož vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnější jest nad něj. ¹² I přijdou, a prozpěvovati budou na výsosti Siona, a pohrnou se k dobrotě Hospodinově s obilím, a s vínem, a s olejem, a s plodem skotů a

bravů, duše pak jejich bude podobná zahradě svlažené, a nebudou se rmoutiti více. ¹³ Tehdáž veseliti se bude panna s plésáním, a mládenci i starci spolu; obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším jich, a obveselím je po zámutku jejich. ¹⁴ Rozvlažím i duši kněží tukem, a lid můj dobroty mé nasytí se, dí Hospodin. ¹⁵ Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč přehořký. Ráchel plačeci synů svých, nedala se potěšiti po synech svých, proto že žádného není. ¹⁶ Takto praví Hospodin: Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš míti mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z země nepřátelské. ¹⁷ Jest, pravím, čáka, žeť se potom, dí Hospodin, navrátí synové do svého kraje. ¹⁸ V pravdě slyším Efraima, an sobě stýště, pravě: Trestals mne, abych strestán byl jako telátko neupřáhané; obrať mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, Bůh můj. ¹⁹ Nebo po obrácení mém pokání činiti budu, a když mi k známosti sebe poslouženo bude, udeřím se v bedra. Stydímť se, anobř i pýřím, že snáším útržku dětinství svého. ²⁰ Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dítě velmi milostné? A však jakž jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám. Pročež pohybují se vnitřnosti mé příčinou jeho; jistě žeť se slituji nad ním, dí Hospodin. ²¹ Nastavěj sobě pamětných znamení, naklad' sobě hromad kamení, pamatuj na tu silnici a cestu, kterouž jsi šla; navrať se, panno Izraelská, navrať se k městům svým těmto. ²² Dokudž se toulati budeš,

ó dcero zpuřná? Neboť učiní Hospodin novou věc na zemi: Žena bude vůkol obcházeti muže. ²³ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť říkati budou slovo toto v zemi Judové a v městech jeho, když zase přivedu zajaté jejich: Požehnejž tobě Hospodin, ó příbytku spravedlnosti, horo svatosti. ²⁴ Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve všech městech jeho spolu oráči, a kteříž zacházejí s stádem. ²⁵ Rozvlaším zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlou nasytím. ²⁶ V tom jsem procítil, a ohlédl se, a ten můj sen byl mi vděčný. ²⁷ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichžto oseji dům Izraelský a dům Judský semenem lidským a semenem hovad. ²⁸ I stane se, že jakož jsem se snažoval, abych je plénil, a bořil, a kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je vzdělal a rozsazoval, dí Hospodin. ²⁹ Těch časů nebudou říkati více: Otcové jedli hrozen trpký, pročež zubové synů laskominy mají, ³⁰ Nýbrž raději: Jeden každý pro nepravost svou umře. Každého člověka, kterýž by jedl hrozen trpký, laskominy míti budou zubové jeho. ³¹ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou. ³² Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otcí jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstati měl manželem jejich? dí Hospodin. ³³ Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich,

a na srdci jejich napíše jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem. ³⁴ A nebudou učití více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nezpomenu více. ³⁵ Takto praví Hospodin, kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd za světlo v noci, kterýž rozděljuje moře, a zvučí vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů: ³⁶ Jestliže se pohnou ta nařízení před obličejem mým, dí Hospodin, takéť símě Izraelovo přestane býti národem před obličejem mým po všecky dny. ³⁷ Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti změřena nebesa zhůru, a vyhledáni základové země dolů, takéť já zavrhu docela símě Izraelovo pro všecko to, což činili, dí Hospodin. ³⁸ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vystaveno bude město toto Hospodinu, od věže Chananeel až k bráně úhlu. ³⁹ A půjde ještě šňůra měřící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a přitočí se k Gou. ⁴⁰ A všecko údolí těl mrtvých a popela, i všecko to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu brány východní koňské posvěcené bude Hospodinu; nebudeť pléněno, ani kaženo více na věky.

32

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina léta desátého Sedechiáše krále Judského, kterýžto rok jest osmnáctý Nabuchodonozorův.

² (Bylo pak tehdáž vojsko krále Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš prorok byl zavřín v síni strážce, kteráž byla v domě krále Judského. ³ Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš král Judský, řka: Proč ty prorokuješ, právě: Takto praví Hospodin: Aj, já dám město toto v ruku krále Babylonského, aby je vzal. ⁴ Sedechiáš také král Judský neznikne ruky Kaldejských, ale jistotně vydán bude v ruku krále Babylonského, a budou mluvití ústa jeho s ústy jeho, a oči jeho uzří oči jeho. ⁵ Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl, až ho navštívím, dí Hospodin. Poněvadž bojujete s Kaldejskými, nepovede se vám šťastně.) ⁶ Tehdy řekl Jeremiáš: Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁷ Aj, Chanameel syn Salluma, strýce tvého, jde k tobě, aťby řekl: Kup sobě dvůr můj, kterýž jest v Anatot; nebo tobě právem příbuznosti náleží koupiti jej. ⁸ Když pak přišel ke mně Chanameel syn strýce mého, podlé slova Hospodinova, do síně strážce, a řekl ke mně: Kup medle dvůr můj, kterýž jest v Anatot, jenž jest v zemi Benjaminově; nebo tvůj jest právem dědičným, a právem příbuznosti, kupiž jej sobě: tedy porozuměv, že jest to slovo Hospodinovo, ⁹ I koupil jsem od Chanameele syna strýce svého ten dvůr, kterýž jest v Anatot, a odvážil jsem jemu peněz sedmnácte lotů stříbra. ¹⁰ A zapsav to do cedule, zapečetil jsem, a osvědčil jsem svědky, odváživ peníze na váze. ¹¹ Potom vzal jsem, podlé příkázání a ustanovení, cedule té koupě zapečetěnou i otevřenou, ¹² A dal jsem

ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, před očima Chanameele strýce svého, a před očima svědků, kteříž se podepsali v ceduli té koupě, před očima všech Judských, kteříž se byli posadili v síni stráže. ¹³ A přikázal jsem Báruchovi před očima jejich, řka: ¹⁴ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vezmi cedule tyto, tuto ceduli té koupě, jakož zapečetěnou, tak ceduli otevřenou tuto, a vlož je do nádoby hliněné, aby trvaly za mnohá léta. ¹⁵ Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť kupování budou domové, a rolí, i vinice v zemi této. ¹⁶ Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem dal ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, řka: ¹⁷ Ach, Panovníče Hospodine, aj, ty jsi učinil nebe i zemi mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým, nemůžeš skryta býti před tebou žádná věc. ¹⁸ Èiníš milosrdenství nad tisíci, a odplacíš za nepravost otců do lůna synů jejich po nich, Bůh veliký, silný, mocný, jehož jméno Hospodin zástupů, ¹⁹ Veliký v radě a znamenitý v správě, poněvadž oči tvé otevřené jsou na všechny cesty synů lidských, abys odplatil jednomu každému podlé cest jeho, a podlé ovoce předsevzetí jeho. ²⁰ Kterýž jsi činil divy a zázraky v zemi Egyptské až do tohoto dne, jakož v Izraelovi tak mezi jinými lidmi, a dobyls sobě jména, jakéž jest po dnešní den. ²¹ Nebo vyvedl jsi lid svůj Izraelský z země Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou, a ramenem vztaženým, a v strachu velikém, ²² A dals jim zemi tuto, kterouž jsi přísáhl

dáti otcům jejich, zemi oplývající mlékem a strdí. ²³ Ale že všedše do ní, a dědičně ujavše ji, neposlouchali hlasu tvého, a v zákoně tvém nechodili, všeho, což jsi koli přikázal jim činiti, nečinili, protož způsobils to, aby je potkalo všecko toto zlé. ²⁴ Aj, střelci přitáhli na město, aby je vzali, a město skrze meč a hlad a mor dáno jest v ruku Kaldejských, bojujících proti němu; a tak, což jsi koli promluvil, děje se, jakž to sám vidíš. ²⁵ Ty pak pravíš mi, Panovníče Hospodine: Zjednej sobě dvůr tento za peníze, a osvědč to svědky, ano již město toto dáno jest v ruku Kaldejských. ²⁶ I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ²⁷ Aj, já jsem Hospodin Bůh všelikého těla, zdaliž přede mnou může býti skryta která věc? ²⁸ Protož takto praví Hospodin: Aj, já dávám toto město v ruku Kaldejských a v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je vzal. ²⁹ A vejdouce Kaldejští, kteříž bojují proti městu tomuto, zapálí ohněm toto město, a vypálí je, i domy ty, na jejichž střechách kadívali Bálovi, a obětovali oběti mokré bohům cizím, aby mne hněvali. ³⁰ Nebo synové Izraelští a synové Judští od dětinství svého jen toliko činí to, což jest zlého před očima májma; synové, pravím, Izraelští jen toliko hněvají mne dílem rukou svých, dí Hospodin. ³¹ Toto zajisté město od toho dne, jakž je vystavěli, až do tohoto dne k hněvu mému a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklidím od tváři své, ³² Pro všelikou nešlechtnost synů Izraelských a synů Judských, kterouž páchali, aby mne k hněvu

popouzeli, oni, králové jejich, knížata jejich, kněží jejich i proroci jejich, jakož muži Judští, tak obyvatelé Jeruzalémští, ³³ Obracejíte se ke mně hřbetem, a ne tváří. A když je učím, ráno přivstáváje, a to ustavičně, však nikoli neposlouchají, aby přijímali naučení. ³⁴ Nadto nastavěli ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby jej zanečistili. ³⁵ Nastavěli, pravím, výsostí Bálovi, kteréž jsou v údolí Benhinnom, aby vodili syny své a dcery své Molochovi, ješto jsem jim toho nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé, aby páchatí měli tu ohavnost, a Judu k hřešení přivedili. ³⁶ A nyní z příčiny té takto dí Hospodin. Bůh Izraelský, o městě tomto, o kterémž vy říkáte: Dánoť jest v ruku krále Babylonského skrze meč a hlad a mor: ³⁷ Aj, já shromáždím je ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal v hněvě svém, a v rozpálení svém, i v prchlivosti veliké, a přivedu je zase na toto místo, a způsobím to, aby bydlili bezpečně. ³⁸ I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. ³⁹ Dám zajisté jim srdce jedno a cestu jednu, aby se mne báli po všechny dny, tak aby jim dobře bylo i synům jejich po nich. ⁴⁰ A učiním s nimi smlouvu věčnou, že se neodvrátím od nich, abych jim neměl dobře činiti; nadto bázeň svou dám v srdce jejich, aby neodstupovali ode mne. ⁴¹ I veselí se budu z nich, dobře jim čině, když je štípím v zemi této pevně, celým srdcem svým a vši duší svou. ⁴² Nebo takto praví Hospodin: Jakož jsem uvedl všechno toto zlé veliké na lid tento, tak uvedu na ně

všecko to dobré, o němž jim mluvím. ⁴³ Tehdáž kupováno bude pole v zemi této, o níž vy říkáte: Pustá jest, tak že není v ní žádného člověka ani hovada, dánať jest v ruku Kaldejských. ⁴⁴ Pole za peníze kupovati budou, a zapisovati do cedulí, a zpečetíce, svědky osvědčovati v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma v městech Judských, jakož v městech, kteráž jsou při horách, tak v městech na rovinách, a v městech poledních, když zase přivedu zajaté jejich, dí Hospodin.

33

¹ Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi po druhé, když ještě zavřín byl v síni stráže, řkoucí: ² Takto praví Hospodin, kterýž učiní to, Hospodin, kterýž sformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho: ³ Volej ke mně, a ohlásím se, a oznámím věci veliké a tajné, o nichž nevíš. ⁴ Nebo takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, o domích města tohoto, a o domích králů Judských, kteříž zkaženi býti mají berany válečnými a mečem: ⁵ Potáhnouť k boji proti Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými těly lidskými, kteréž zbiji v hněvě svém a v prchlivosti své, pro jejichž všelikou nešlechtnost skryl jsem tvář svou od města tohoto. ⁶ Aj, já zopravuji je a vzdělám, a uzdravím obyvatele, a zjevím jim hojnost pokoje, a to stálého. ⁷ Nebo přivedu zase zajaté Judské a zajaté Izraelské, a vzdělám je jako prvé, ⁸ A očistím je od všeliké nepravosti jejich,

kterouž hřešili proti mně, a odpustím všechny nepravosti jejich, kterýmiž hřešili proti mně, a jimiž zpronevěřovali se mně. ⁹ A toť mi bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi všemi národy země, kteříž uslyší o všem tom dobrém, kteréž já jim učiním, a děsíce se, trásti se budou nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim způsobím. ¹⁰ Takto praví Hospodin: Na tomto místě, o kterémž vy říkáte: Popléněno jest, tak že není ani člověka ani žádného hovada v městech Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých, tak že není žádného člověka, ani žádného obyvatele, ani žádného hovada, ¹¹ Ještěť bude slýchán hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas řkoucích: Oslavujte Hospodina zástupů, nebo dobrý jest Hospodin, nebo na věky milosrdenství jeho, a obětujících díkčinění v domě Hospodinově, když zase přivedu zajaté země této jako na počátku, praví Hospodin. ¹² Takto praví Hospodin zástupů: Na místě tomto popléněném, tak že není žádného člověka ani hovada, i ve všech městech jeho bude ještě obydlé pastýřů, kdež by chovali stáda. ¹³ V městech při horách, v městech na rovinách a v městech v straně polední, tolikéž v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma, i v městech Judských, ještě procházívati budou stáda skrze ruce počítajícího, praví Hospodin. ¹⁴ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám slovo to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a o domu Judovu. ¹⁵ V těch dnech a za

času toho způsobím to, aby zrostl Davidovi výstřelek spravedlivý, kterýž konati bude soud a spravedlnost na zemi. ¹⁶ V těch dnech spasen bude Juda, a Jeruzalém bydliti bude bezpečně, a toť jest, což jemu přivolá Hospodin, spravedlnost naše. ¹⁷ Nebo takto praví Hospodin: Nebudeť vyplněn muž z rodu Davidova, ješto by neseděl na stoličce domu Judského. ¹⁸ Z kněží také Levítských nebude vyplněn muž od tváři mé, ješto by neobětoval zápalu, a zapaloval suchou obět, a obětoval obět po všechny dny. ¹⁹ Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ²⁰ Takto praví Hospodin: Jestliže budete moci zrušiti smlouvu mou se dnem, a smlouvu mou s nocí, aby nebyvalo dne ani noci časem svým: ²¹ Takéť smlouva má zrušena bude s Davidem služebníkem mým, aby neměl syna, kterýž by kraloval na stoličce jeho, a s Levítskými kněžími, aby nebyli služebníky mými. ²² A jakož nemůže sečteno býti vojsko nebeské, ani změřen býti písek mořský, tak rozmnožím símě Davida služebníka svého, a Levítů mně přisluhujících. ²³ Opět stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ²⁴ Což nesoudíš, co lid tento mluví, říkáje: Že dvojí čeled, kterouž byl vyvolil Hospodin, již ji zavrhl, a lidem mým že pohrdají, jako by nebyl více národem před obličejem jejich. ²⁵ Takto praví Hospodin: Nebude-liť smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes i země zdržáno, ²⁶ Také símě Jákobovo a Davida služebníka svého zavrhu, abych nebral z semene jeho

těch, kteříž by panovati měli nad semenem Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým, když zase přivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.

34

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, (když Nabuchodonozor král Babylonský, a všecko vojsko jeho, i všecka království země pod moc jeho přináležející, všickni také národové bojovali proti Jeruzalému a proti všechněm městům jeho), řkoucí: ² Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Jdi a rci Sedechiášovi králi Judskému, rci, pravím, jemu: Takto dí Hospodin: Aj, já dám toto město v ruku krále Babylonského, aby je vypálil ohněm. ³ I ty neznikneš ruky jeho, ale jistotně jat a v ruku jeho vydán budeš, a oči tvé uzří oči krále Babylonského, i ústa jeho s ústy tvými mluvití budou, a do Babylona se dostaneš. ⁴ A však slyš slovo Hospodinovo, Sedechiáši králi Judský: Takto praví Hospodin o tobě: Neumřeš od meče, ⁵ V pokoji umřeš. A jakož pálívali otcům tvým, králům předešlým, kteříž byli před tebou, tak pálití budou tobě, a říkajíce: Ach, pane, kvíliti budou nad tebou; nebo slovo toto já mluvil jsem, dí Hospodin. ⁶ I mluvil Jeremiáš prorok Sedechiášovi, králi Judskému, všecka slova ta v Jeruzalémě, ⁷ Když vojsko krále Babylonského bojovalo proti Jeruzalému a proti všechněm městům Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo ta byla pozůstala z měst Judských města hrazená. ⁸ Slovo, kteréž se stalo

k Jeremiášovi od Hospodina, když učinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem, kterýž byl v Jeruzalémě, o vyhlášení jim svobody, ⁹ Aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou, Hebrejského neb Hebrejskou, svobodné, aby nepodroboval sobě v službu Žida, bratra svého, nižádný. ¹⁰ Tedy uposlechla všechna knížata a všechnen lid, kterýž byl v smlouvu všel, aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou svobodné, aby nepodroboval jich v službu více; uposlechli, pravím, a propustili. ¹¹ Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky své a děvky své, kteréž byli propustili svobodné, a podrobili je sobě za služebníky a děvky. ¹² I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ¹³ Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem učinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z domu služebníků, řka: ¹⁴ Po vyplnění sedmi let propouštítejte jeden každý bratra svého Žida, kterýž by prodán byl tobě, a sloužil by šest let, propust, pravím, jej svobodného od sebe. Ale neposlechli otcové vaši mne, aniž naklonili ucha svého. ¹⁵ Vy zajisté usmyslivše sobě dnes, učinili jste to, což jest spravedlivého před očima máma, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu svému, učinivše smlouvu před obličejem mám v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého. ¹⁶ Ale zase zpácivše se, zlehčili jste jméno mé, že jste vzali zase jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou, kteréž jste byli propustili

svobodné podle žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli vaši služebníci a děvky. ¹⁷ Protož takto praví Hospodin: Vy neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden každý bratru svému, a jeden každý bližnímu svému, aj, já vyhlašuji proti vám svobodu, dí Hospodin, meči, moru a hladu, a vydám vás ku posmýkání po všech královstvích země. ¹⁸ Vydám zajisté ty lidi, jenž přestoupili smlouvu mou, kteříž nevykonali slov smlouvy té, kterouž učinili před obličejem mým, když tele roztali na dvě, a prošli mezi díly jeho, ¹⁹ Totiž knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a kněží, i všecken lid té země, kteříž prošli mezi díly toho telete. ²⁰ Vydám je, pravím, v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, i budou těla mrtvá jejich za pokrm ptactvu nebeskému, a šelmám zemským. ²¹ Sedechiáše také krále Judského, i knížata jeho vydám v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska krále Babylonského, kteříž odtáhli od vás. ²² Aj, já přikáži, dí Hospodin, a přivedu je zase na město toto, aby bojovali proti němu, a vezmouce je, vypálili je ohněm; města také Judská obrátím v poušť, tak že nebude žádného obyvatele.

35

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, řkoucí: ² Jdi mezi Rechabitské, a promluvě s nimi, doved' je k domu Hospodinovu do jednoho z pokojů, a dej jim pítí vína.

³ Tedy pojav Jazaniáše syna Jeremiášova, syna Chabaciniášova, a bratří jeho i všechny syny jeho se vši rodinou Rechabitských, ⁴ Dovedl jsem je k domu Hospodinovu do pokoje synů Chanana syna Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl při pokoji knížat, jenž byl nad pokojem Maaseiáše syna Sallumova, ostríhajícího prahu. ⁵ Potom postavě před syny domu Rechabitských koflíky plné vína a číše, i řekl jsem jim: Píte víno. ⁶ Kteříž řekli: Nepijíme vína. Nebo Jonadab syn Rechabův, otec náš, zapověděl nám, řka: Nepíjejte vína, vy, ani synové vaši na věky. ⁷ A domu nestavějte, ani semene nerozsívejte, vinice také neštěpujte, ani mívejte, ale v staních přebývejte po všechny dny vaše, abyste živi byli mnoho dnů na tváři země, v níž pohostinu jste. ⁸ Protož uposlechli jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce našeho, ve všem, což přikázal nám, abychom nepili vína po všechny dny své, my, manželky naše, synové naši, i dcery naše, ⁹ Abychom nestavěli domů k bydlení svému, a vinice, ani rolí, ani nic osátého nemívali. ¹⁰ Ale abychom bydlili v staních. Uposlechli jsme, pravím, a děláme všechno, jakž přikázal nám Jonadab otec náš. ¹¹ Stalo se pak, když vtrhl Nabuchodonozor král Babylonský do země, že jsme řekli: Podťe, a ujděme do Jeruzaléma před vojskem Kaldejským, a před vojskem Syrským. Takž bydlíme v Jeruzalémě. ¹² Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ¹³ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským:

Což nepřijmete naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin. ¹⁴ K vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázání otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno přivstáváje, a to ustavičně, a však neposloucháte mne. ¹⁵ Nadto posílám k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, říkáje: Navratte se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšte předsevzetí svých, a nechodte za bohy cizími, sloužíce jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcům vašim: však nenakloňujete uší svých, aniž mne posloucháte. ¹⁶ Ješto synové Jonadabovi syna Rechabova plní přikázání otce svého, kteréž přikázal jim, lid pak tento neposlouchají mne. ¹⁷ Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všechny obyvatele Jeruzalémské všechno to zlé, kteréž jsem vyřkl proti nim, proto že jsem mluvíval k nim, a neposlouchali, a volával jsem na ně, ale neohlásili se. ¹⁸ Rodině pak Rechabitských řekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Protože posloucháte přikázání Jonadaba otce vašeho, a ostříháte všech přikázání jeho, anobř děláte všechno, jakž přikázal vám, ¹⁹ Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nebudeť vyplněn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova, ješto by nestál před obličejem svým po všechny dny.

36

¹ Stalo se pak léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ² Vezmi sobě knihu, a zapiš do ní všechna slova, kteráž jsem mluvil tobě proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechněm národům od toho dne, jakž jsem mluvíval s tebou, ode dnů Joziášových, až do dne tohoto, ³ Zdali aspoň uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich. ⁴ Protož zavolal Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i sepsal Báruch do knihy z úst Jeremiášových všechna slova Hospodinova, kteráž mluvil jemu. ⁵ Potom přikázal Jeremiáš Báruchovi, řka: Já záповěd maje, nemohu jíti do domu Hospodinova. ⁶ Protož jdi ty, a čti v knize této, což jsi napsal z úst mých, slova Hospodinova, při přítomnosti lidu v domě Hospodinově, v den postu, též také při přítomnosti všech Judských, kteříž by se z měst svých sešli, čti je, ⁷ Zda by snad ponížene a pokorně modléce se před Hospodinem, i navrátili by se jeden každý z cesty své zlé; neboť jest veliký hněv a prchlivost, v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto. ⁸ I učinil Báruch syn Neriášův všechno, jakž přikázal jemu Jeremiáš prorok, čta v knize té slova Hospodinova v domě Hospodinově. ⁹ Stalo se pak léta pátého za Joakima syna Joziášova, krále Judského, měsíce devátého, že vyhlásili půst před Hospodinem všemu lidu v

Jeruzalémě, a všemu lidu, kteříž se byli sešli z měst Judských do Jeruzaléma. ¹⁰ I četl Báruch z knihy slova Jeremiášova v domě Hospodinově, v pokoji Gemariáše syna Safanova, písaře, na síni hořejší, u dveří brány domu Hospodinova nové, při přítomnosti všeho lidu. ¹¹ Když pak vyslyšel Micheáš syn Gemariášův, syna Safanova, všecka slova Hospodinova z té knihy, ¹² Hned šel do domu královského, do pokoje kancléřova, a aj, tam všecka knížata seděla: Elisama ten kancléř, a Delaiáš syn Semaiášův, a Elnatan syn Achborův, a Gemariáš syn Safanův, a Sedechiáš syn Chananiášův, i všecka knížata. ¹³ A oznámil jim Micheáš všecka slova, kteráž slyšel, když četl Báruch v knize při přítomnosti lidu. ¹⁴ Protož poslala všecka knížata k Báruchovi Judu syna Netaniášova, syna Selemiášova, syna Chuzova, aby řekl: Tu knihu, v níž jsi četl při přítomnosti lidu, vezmi do ruky své a pod. I vzal Báruch syn Neriášův tu knihu do ruky své, a přišel k nim. ¹⁵ Kteríž řekli jemu: Sed' medle a čti ji před námi. I četl Báruch před nimi. ¹⁶ Stalo se pak, když uslyšeli všecka slova ta, že předěšení byli všickni, a řekli Báruchovi: Jistotně oznámíme králi všecka slova tato. ¹⁷ Potom otázali se Bárucha, řkouce: Oznam již nám, jak jsi všecka slova ta sepsal z úst jeho? ¹⁸ Jimž řekl Báruch: Z úst svých pravil mi všecka slova tato, a já psal jsem na knihách černidlem. ¹⁹ Tedy řekla ta knížata Báruchovi: Jdi schovej se ty i Jeremiáš, ať žádný neví, kde jste. ²⁰ Potom vešli k králi na síň,

když tu knihu schovati dali v pokoji Elisama kancléře, a oznámili králi všechna slova ta. ²¹ I poslal král Judu, aby vzal tu knihu. Kterýžto vzal ji z pokoje Elisama kancléře, a četl ji Juda při přítomnosti krále, a při přítomnosti všech knížat stojících před králem. ²² Král pak seděl v domě, v němž v zimě býval, měsíce devátého, a na ohništi před ním hořelo. ²³ Tedy stalo se, jakž jen přečetl Juda tři listy neb čtyři, že pořezal ji škriptorálem, a házel na oheň, kterýž byl na ohništi, až shořela všechna kniha ta ohněm tím, kterýž byl na ohništi. ²⁴ Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všickni služebníci jeho, kteříž slyšeli všechna slova ta. ²⁵ Nýbrž ještě když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš přimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl jich. ²⁶ Ale přikázal král Jerachmeelovi synu královu, a Saraiášovi synu Azrielovu, a Selemiášovi synu Abdeelovu, aby jali Bárucha písaře a Jeremiáše proroka. Ale skryl je Hospodin. ²⁷ Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a slova, kteráž byl sepsal Báruch z úst Jeremiášových, řkoucí: ²⁸ Vezmi sobě zase knihu jinou, a napiš na ní všechna slova první, kteráž byla v té knize prvnější, kterouž spálil Joakim král Judský. ²⁹ O Joakimovi pak králi Judském rci: Takto praví Hospodin: Ty jsi spálil knihu tuto, pravě: Proč jsi psal v ní, řka: Jistotně přitáhne král Babylonský, a zkaží zemi tuto, a vyhladí z ní lidi i hovada? ³⁰ Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi Judském: Nebude mítí, kdo by seděl na stolici Davidově, a tělo jeho

mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci. ³¹ Nebo trestati budu na něm, a na semeni jeho, i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to zlé, o kterémž jsem mluvíval jim, a neposlouchali. ³² I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu, písari, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všecka slova té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohněm. A ještě přidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných.

37

¹ Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášův místo Koniáše syna Joakimova, kteréhož ustanovil králem Nabuchodonozor král Babylonský v zemi Judské. ² Ale neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid té země slov Hospodinových, kteráž mluvil skrze Jeremiáše proroka. ³ Ač byl poslal Sedechiáš Jehuchale syna Selemiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, k Jeremiášovi proroku, aby řekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu. ⁴ Nebo Jeremiáš ještě bydlil svobodně u prostřed lidu, aniž ho ještě dali do žaláře. ⁵ A vojsko Faraonovo bylo vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští, kteříž oblehli byli Jeruzalém, pověst o nich, odtrhli od Jeruzaléma). ⁶ Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, řkoucí: ⁷ Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Takto rcete králi Judskému, kterýž vás poslal

ke mně, abyste se radili se mnou: Aj, vojsko Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí se zase do země své Egyptské. ⁸ Kaldejští pak navrátí se zase, a bojovati budou proti městu tomuto, a vezmouce je, vypálí je ohněm. ⁹ Takto praví Hospodin: Nesvodte sami sebe, říkajíce: Konečně odtrhnou od nás Kaldejští, neboť neodtrhnou. ¹⁰ Nýbrž byste pobili všechno vojsko Kaldejských bojujících s vámi, tak že by pozůstali z nich toliko ranění, tiž z stanů svých povstanou, a toto město ohněm vypálí. ¹¹ Stalo se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma před vojskem Faraonovým, ¹² Že vycházel Jeremiáš z Jeruzaléma, jíti chtěje do země Beniaminovy, aby tak vynikl z prostředku lidu. ¹³ Když pak byl v bráně Beniaminské, byl tu hejzman nad stráží, jménem Jiriáš syn Selemiáše, syna Chananiášova, kterýž jal Jeremiáše pro roka, řka: K Kaldejským ty ustupuješ. ¹⁴ Jemuž řekl Jeremiáš: Není pravda, neustupujit' já k Kaldejským. Ale nechtěl ho slyšeti, nýbrž jal Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatům. ¹⁵ Tedy rozhněvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali jej do vězení, do domu Jonatana písaře; nebo z něho byli udělali žalář. ¹⁶ Když pak vešel Jeremiáš do té jámy a do sklípků jejích, a seděl tam Jeremiáš mnoho dní. ¹⁷ Teprv poslav král Sedechiáš, vzal jej, a tázal se ho král v domě svém tajně, řka: Stalo-li se slovo od Hospodina? Jemuž řekl Jeremiáš: Stalo. Potom řekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš. ¹⁸ Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Coť

jsem zavinil aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne dali do žaláře tohoto? ¹⁹ A kdež jsou proroci vaši, kteříž prorokují vám, říkající: Nepřitáhneť král Babylonský na vás, ani na zemi tuto? ²⁰ Nyní tedy slyš, žádám, pane můj králi, nechť, prosím, místo má před tebou pokorná prosba má; nedopouštěj mne zase voditi do domu Jonatana písaře, abych tam neumřel. ²¹ I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili Jeremiáše do síně stráže, a dávali jemu pecník chleba na den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb v městě. A tak seděl Jeremiáš v síni stráže.

38

¹ Slyšel pak Sefatiáš syn Matanův, a Gedaliáš syn Paschurův, a Juchal syn Selemiášův, a Paschur syn Malkiášův slova, kteráž Jeremiáš mluvil ke všemu lidu, řka: ² Takto praví Hospodin: Kdo by zůstal v městě tomto, zahyne mečem, hladem aneb morem, ale kdož by vyšel k Kaldejským, že bude živ, a že bude míti život svůj místo kořisti, a živ zůstane. ³ Takto praví Hospodin: Jistotně vydáno bude město toto v ruku vojska krále Babylonského, a vezme je. ⁴ Protož řekla ta knížata králi: Nechť jest usmrcen muž ten, poněvadž zemdlivá ruce mužů bojovných, pozůstalých v městě tomto, i ruce všeho lidu, mluvě jim slova taková; nebo muž ten nikoli neobmýšlí pokoje lidu tomuto, ale zlé. ⁵ Tedy řekl král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest, neboť král zhola nic nemůže proti

vám. ⁶ I vzali Jeremiáše, kterýž byl v síni strážce, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy, syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátě. ⁷ Ale jakž uslyšel Ebedmelech Mouřenín, dvořan, kterýž byl v domě královském, že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak seděl v bráně Beniaminské), ⁸ Hned vyšel Ebedmelech z domu královského, a mluvil s králem, řka: ⁹ Pane můj, králi, zle učinili muži tito všecko, což učinili Jeremiášovi proroku, že jej uvrhli do té jámy; neboť by byl umřel i na prvním místě hladem, poněvadž již není žádného chleba v městě. ¹⁰ Protož poručil král Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Vezmi s sebou odsud třidceti mužů, a vytáhni Jeremiáše proroka z té jámy, prvé než by umřel. ¹¹ Tedy vzal Ebedmelech ty muže s sebou, a všel do domu královského pod pokladnici, a nabral starých hadrů strhaných, hadrů, pravím, zkažených, kteréž spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazích. ¹² A řekl Ebedmelech Mouřenín Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré, strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I učinil tak Jeremiáš. ¹³ Takž vytáhli Jeremiáše po provazích, a dobyli jej z té jámy. I seděl Jeremiáš v síni strážce. ¹⁴ Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše proroka k sobě do třetího průchodu, kterýž byl při domu Hospodinovu, a řekl král Jeremiášovi: Zeptám se tebe na něco, netaj přede mnou ničehož. ¹⁵ I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznámím-liť, zdaliž

mne konečně neusmrtíš? A poradím-liť, neuposlechneš mne. ¹⁶ Tedy přísáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajně, řka: Živť jest Hospodin, kterýž učinil nám život tento, že tě neusmrtím, aniž tě vydám v ruku mužů těch, kteříž hledají bezživotí tvého. ¹⁷ I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně vyjdeš k knížatům krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i město toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš ty i dům tvůj. ¹⁸ Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále Babylonského, jistě že vydáno bude město toto v ruku Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty neznikneš ruky jejich. ¹⁹ Tedy řekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se bojím Židů, kteříž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad nevydali v ruku jejich, i učinili by sobě ze mne posměch. ²⁰ Ale Jeremiáš řekl: Nevydadí. Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já mluvím tobě, a bude dobře tobě, i duše tvá živa bude. ²¹ Jestliže pak nebudeš chtítí vyjítí, toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin, ²² Že aj, všechny ženy, kteréž pozůstaly v domě krále Judského, přivedeny budou knížatům krále Babylonského, a samyť říkati budou: Nabádalit jsou tě, a obdrželi na tobě ti, kteříž tě troštovali pokojem; uvázlyť v bahně nohy tvé, a nazpět obráceny. ²³ Všecky také manželky tvé i syny tvé dovedou k Kaldejským, i ty sám neznikneš ruky jejich, ale rukou krále Babylonského jat budeš, a město toto vypálíš ohněm, ²⁴ Tedy řekl Sedechiáš

Jeremiášovi: Žádný at' neví o věcech těchto, abys neumřel. ²⁵ Pakli uslyšíce knížata, že jsem mluvil s tebou, přišli by k tobě, a řekli by: Oznam medle nám, cos mluvil s králem, netaj před námi, a neusmrtíme tě, a co mluvil s tebou král? ²⁶ Tedy rci jim: Předkládal jsem poníženou a pokornou prosbu svou před krále, aby mne nedal zase voditi do domu Jonatanova, abych tam neumřel. ²⁷ I sešla se všechna knížata k Jeremiášovi, aby se ho tázali. Kterýžto oznámil jim podlé toho všeho, jakž přikázal král. Takž mlčkem odešli od něho, když nebylo slyšeti o té věci. ²⁸ Jeremiáš pak seděl v síni stráže až do toho dne, v němž dobyt jest Jeruzalém, kdežto byl, když dobýván byl Jeruzalém.

39

¹ Léta devátého Sedechiáše krále Judského, měsíce desátého, přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a oblehli jej. ² Jedenáctého pak léta Sedechiášova, měsíce čtvrtého, devátého dne měsíce, prolomeno jest město. ³ I vešla tam všechna knížata krále Babylonského, a posadila se v bráně prostřední: Nergalšaretser, Samgarnebu, Sarsechim, Rabsaris, Nergalšaretser, Rabmag, a všechna jiná knížata krále Babylonského. ⁴ Stalo se pak, když je uzřel Sedechiáš král Judský, a že všickni muži bojovní utekli, a vyšli v noci z města cestou zahrady královské skrze bránu mezi dvěma zdmi, ušel také cestou pouště. ⁵ I honilo je vojsko Kaldejské, a postihli Sedechiáše

na rovinách Jerišských, a jali jej a přivedli ho k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do Ribla, do země Emat. Kdežto učinil soud. ⁶ Nebo zmrdoval král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla před očima jeho, i všechny nejpřednější Judské zmrdoval král Babylonský. ⁷ Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými, dovedl jej do Babylona. ⁸ Dům také královský i domy toho lidu vypálili Kaldejští ohněm, a zdi Jeruzalémské pobořili. ⁹ Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k němu, a jiný lid pozůstalý zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, do Babylona. ¹⁰ Toliko nejchateřnějších z lidu, kteříž nikdež neměli nic, zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, v zemi Judské, jimž rozdal vinice a rolí v ten den. ¹¹ Prikázal pak Nabuchodonozor král Babylonský o Jeremiášovi Nebuzardanovi, hejtmanu nad žoldnéři, řka: ¹² Vezmi jej, a pilně ho opatruj, aniž jemu čiň co zlého, ale jakž tobě řekne, tak nalož s ním. ¹³ Protož poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, a Nebušazban, Rabsaris, a Nergalšaretser, Rabmag, a všickni hejtmané krále Babylonského, ¹⁴ Poslavše, pravím, vzali Jeremiáše z síně stráže, a dali jej Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, aby jej domů dovedl. Takž bydlil u prostřed lidu. ¹⁵ Stalo se pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ještě byl zavřín v síni stráže, řkoucí: ¹⁶ Jdi a rci Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj,

já způsobím to, aby došla slova má na město toto ke zlému a ne k dobrému, a splní se před obličejem tvým v ten den. ¹⁷ Ale vysvobodím tě v ten den, dí Hospodin, aniž budeš vydán v ruku mužů těch, jejichž obličjeje se lekáš. ¹⁸ Nebo jistotně vychvátím tě, abys od meče nepadl, a budeš míti život svůj místo kořisti, proto že jsi naději složil ve mně, dí Hospodin.

40

¹ Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když jej propustil Nebuzardan, hejtmán nad žoldněři, z Ráma, vzav jej, když byl svázaný řetězy u prostřed všech zajatých Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona. ² Tedy vzal hejtmán nad žoldněři Jeremiáše, a řekl jemu: Hospodin Bůh tvůj byl vyřkl zlé toto proti místu tomuto. ³ Protož je uvedl a učinil Hospodin, jakž mluvil; nebo jste hřešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu jeho, pročez stala se vám věc tato. ⁴ Již tedy, aj, rozvazuji tě dnes z řetězů těch, kteříž jsou na rukou tvých. Vidí-liť se za dobré jíti se mnou do Babylona, poď, a budu tě pilně opatrovati; jestližeť se pak nevidí za dobré jíti se mnou do Babylona, nech tak. Aj, všecka tato země jest před tebou; kamžť se za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi. ⁵ Pakli, (poněvadž se nenavracuje), obrať se k Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad městy Judskými, a zůstaň s ním u prostřed lidu, aneb kamžť se koli dobře

líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman nad žoldněři na cestu, a dar, a propustil jej. ⁶ Takž přišel Jeremiáš k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a bydlil s ním u prostřed lidu pozůstalého v zemi. ⁷ Uslyšeli pak všickni hejtmané vojsk, kteříž byli na poli, oni i všecken lid jejich, že ustanovil král Babylonský Godoliáše syna Achikamova nad tou zemí, a že jemu poručil muže a ženy i děti, a to z nejchaternějších té země, z těch kteříž nebyli zajati do Babylona. ⁸ Protož přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášův, též Jochanan a Jonatan, synové Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetův, a synové Efai Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich. ⁹ Tedy přísáhl jim Godoliáš syn Achikamův, syna Safanova, i lidu jejich, řka: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude. ¹⁰ Nebo aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským, kteříž přicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní ovoce i olej, a skládejte do nádob svých, a zůstaňte v městech svých, kteráž držíte. ¹¹ Tak i všickni Judští, kteříž byli u Moábských a mezi Ammonitskými, a mezi Idumejskými, a kteříž byli ve všech zemích, uslyšavše, že by pozůstavil král Babylonský ostatek Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, ¹² Navrátili se všickni Judští ze všech míst, kamž rozehnaní byli, a přišli do země Judské k Godoliášovi do Masfa. I nazbírali vína a letního ovoce velmi mnoho.

¹³ Jochanan pak syn Kareachův, a všechna knížata vojsk, kteráž byla v poli, přišli k Godoliášovi do Masfa, ¹⁴ A řekli jemu: Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal Izmaele syna Netaniášova, aby tě zabil? Ale nevěřil jim Godoliáš syn Achikamův. ¹⁵ Nadto Jochanan syn Kareachův řekl Godoliášovi tajně v Masfa, řka: Necht' jdu medle, a zabiji Izmaele syna Netaniášova, však žádný nezví. Proč má zabiti tebe, a mají rozptýleni býti všickni Judští, kteříž shromáždění jsou k tobě, a zahynouti ostatek Judských? ¹⁶ Ale řekl Godoliáš syn Achikamův Jochananovi synu Kareachovu: Nečiň toho, nebo lež ty mluviš o Izmaelovi.

41

¹ Stalo se pak měsíce sedmého, že přišel Izmael syn Netaniášův, syna Elisamova z semene královského, a hejtmané královští, totiž deset mužů s ním, k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a jedli tam chléb spolu v Masfa. ² Potom vstav Izmael syn Netaniášův, a deset mužů, kteříž byli s ním, zabili Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, mečem; zamordoval, pravím, toho, kteréhož ustanovil král Babylonský nad tou zemí. ³ Všecky také Židy, kteříž byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské, kteříž postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael. ⁴ Stalo se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše, (o čemž žádný nezvěděl), ⁵ Že přišli někteří z Sichem, z Sílo a z Samaří, mužů osmdesáte, oholivše bradu,

a roztrhše roucha, a řežíce se, kteřížto suchou obět a kadidlo v rukou svých měli, aby je nesli do domu Hospodinova. ⁶ Tedy Izmael syn Netaniášův vyšel jim vstříc z Masfa, ustavičně jda a plače. Stalo se pak, když je potkal, že řekl jim: Podte k Godoliášovi synu Achikamovu. ⁷ Ale stalo se, když přišli do prostřed města, že pobiv je Izmael syn Netaniášův, vmetal je do prostřed jámy, on i muži, kteříž s ním byli. ⁸ Deset pak mužů nalezlo se mezi nimi, kteříž řekli Izmaelovi: Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté v poli, pšenice a ječmene, též oleje a medu. I nechal tak, a nemordoval jich u prostřed bratří jejich. ⁹ Jáma pak, do níž Izmael vmetal k Godoliášovi všecka těla mužů těch, kteréž pobil, ta jest, kterouž udělal král Aza, boje se Bázy krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn Netaniášův zbitými. ¹⁰ A zajal Izmael všecken ostatek lidu, kteříž byli v Masfa, dcery královské a všecken lid, kteříž byli pozůstali v Masfa, nad nimiž byl ustanovil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, Godoliáše syna Achikamova. Kteréžto zajav Izmael syn Netaniášův, šel, aby se dopravil k Ammonitským. ¹¹ V tom uslyšel Jochanan syn Kareachův, i všickni hejtmané těch vojsk, kteříž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž učinil Izmael syn Netaniášův. ¹² I vzali všecken svůj lid, a táhli k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož našli při vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon. ¹³ Stalo se pak, že když uzřel všecken lid, kterýž byl s Izmaelem, Jochanana syna Kareachova a všecka knížata

vojsk, kteříž s ním byli, zradovali se. ¹⁴ A obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal Izmael z Masfa, navrátil se zase, a přišel k Jochananovi synu Kareachovu. ¹⁵ Izmael pak syn Netaniášův ušel před Jochananem s osmi muži, a přišel k Ammonitským. ¹⁶ Protož vzal Jochanan syn Kareachův, a všecka knížata vojsk, kteříž s ním byli, všecken ostatek lidu, kterýž zase přivedl od Izmaele syna Netaniášova z Masfa, když zabil Godoliáše syna Achikamova, muže bojovné, též ženy a děti i komorníky, kteréž zase přivedl z Gabaon, ¹⁷ A odšedše, pobyli v hospodě Chimhamově, kteráž jest u Betléma, aby jdouce, vešli do Egypta, ¹⁸ Před Kaldejskými. Nebo báli se jich, proto že zabil Izmael syn Netaniášův Godoláše syna Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský nad tou zemí.

42

¹ Potom přistoupili všecka knížata vojsk, i Jochanan syn Kareachův i Jazaniáš syn Hosaiášův, i všecken lid, od nejmenšího až do největšího, ² A řekli Jeremiášovi proroku: Uslyš medle nás v ponížené prosbě naší, a modl se za nás Hospodinu Bohu svému, za všecken ostatek tento, nebo nás maličko zůstalo z mnohých, jakž oči tvé nás vidí, ³ Ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jíti, a co činiti měli. ⁴ Jimž řekl Jeremiáš prorok: Uslyšel jsem. Aj, já modliti se budu Hospodinu Bohu vašemu podlé slov vašich, a cožkoli vám odpoví Hospodin, oznámím vám; nezatajím před vámi

slova. ⁵ Oni zase řekli Jeremiášovi: Necht' jest Hospodin mezi námi svědkem pravým a věrným, jestliže podlé každého slova, pro něž poslal tě Hospodin Bůh tvůj k nám, tak se chovati nebudeme. ⁶ Bud' dobré aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho, pro nějž tě vysíláme k němu, uposlechneme, aby nám dobře bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha našeho. ⁷ Stalo se pak po přeběhnutí desíti dnů, když se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, ⁸ Že povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat vojsk, kteříž s ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího až do největšího, ⁹ A řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský, k němuž jste mne poslali, abych rozprostíral poníženou prosbu vaši před obličejem jeho: ¹⁰ Jestliže navrátíte se, zůstanete v zemi této, zajisté že vzdělám vás, a nezkazím, anobřž vštípím vás, a nevypléním; neboť lituji toho zlého, kteréž jsem učinil vám. ¹¹ Nebojtež se krále Babylonského, jehož se bojíte, nebojte se ho, dí Hospodin; neboť s vámi jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval vás z ruky jeho. ¹² Nadto způsobím vám milost, aby se slítoval nad vámi, a dal se vám navrátiti do země vaší. ¹³ Ale řeknete-li: Nezůstaneme v zemi této, neposlouchajíce hlasu Hospodina Boha svého, ¹⁴ A říkájíte: Nikoli, ale do země Egyptské vejdemo, kdež neužříme boje, ani zvuku trouby neuslyšíme, a chleba lačněti nebudeme, pročež tam se osadíme: ¹⁵ Protož nyní slyštež slovo Hospodinovo, ostatkové Judští: Takto praví Hospodin zástupů,

Bůh Izraelský: Jestliže vy zarputile na tom zůstanete, abyste vešli do Egypta, a vejdete-li, abyste tam pobyli, ¹⁶ Jistě stane se to, že meč, kteréhož se bojíte, tam v zemi Egyptské vás postihne, a hlad, jehož se obáváte, přijde na vás v Egyptě, a tam pomřete. ¹⁷ Tak se stane všechněm těm mužům, kteříž uložili předce jíti do Egypta, aby tam byli pohostinu, že zhynou mečem, hladem a morem, a nezůstane z nich žádného, aniž kdo znikne toho zlého, kteráž já uvedu na ně. ¹⁸ Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jakož vylit jest hněv můj a prchlivost má na obyvatele Jeruzalémské, tak vylita bude prchlivost má na vás, když vejdete do Egypta, a budete k proklínání, a k užasnutí, a k zlořečení, a za útržku; nadto neužříte více místa tohoto. ¹⁹ K vámť mluví Hospodin, ó ostatkové Judští: Nevcházejte do Egypta. Jistotně vězte, (neboť se vám dnes osvědčuji), ²⁰ Poněvadž jste se neupřímě ke mně měli v myšleních svých, poslavše mne k Hospodinu Bohu vašemu, řkouce: Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všechno, jakžť koli dí Hospodin Bůh náš, tak nám oznam, a učiníme, ²¹ Když pak oznamuji vám dnes, však neposloucháte hlasu Hospodina Boha vašeho hned v ničemž, pročez mne k vám poslal: ²² Protož pravím, vězte jistotně, že mečem, hladem a morem pomřete v tom místě, kamž se vám zachtělo jíti, abyste tam byli pohostinu.

43

¹ Stalo se pak, když přestal Jeremiáš mluvit

ke všemu lidu všech slov Hospodina Boha jejich, s nimiž poslal jej Hospodin Bůh jejich k nim, všech, pravím, slov těch, ² Že řekl Azariáš syn Hosaiášův, a Jochanan syn Kareachův, i všickni muži ti pyšní, řkouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš, neposlalť tebe Hospodin Bůh náš, abys řekl: Nevcházejte do Egypta, abyste tam byli pohostinu. ³ Ale Báruch syn Neriášův ponouká tě proti nám, aby vydal nás v ruku Kaldějských k usmrcení nás, aneb zajetí nás do Baby-lona. ⁴ I neuposlechl Jochanan syn Kareachův, i všechna knížata vojsk, též i všechnen lid hlasu Hospodinova, aby zůstal v zemi Judské. ⁵ Ale Jochanan syn Kareachův, a všechna knížata vojsk vzali všechnen ostatek Judských, kteříž se byli navrátili ze všech národů, kamž byli rozehnáni, k obývání v zemi Judské, ⁶ Muže i ženy, též dítky a dcery královské, i všelikou duši, kterýchž Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, s Godoliášem synem Achikamovým, syna Safanova, zanechal, i s Jeremiášem prorokem a Báruchem synem Neriášovým, ⁷ A šli do země Egyptské, (nebo neuposlechli hlasu Hospodinova), a přišli až do Tachpanches. ⁸ Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi v Tachpanches, řkoucí: ⁹ Nabeř do ruky své kamení velikého, a schovej je v hlině v cihelni, kteráž jest u brány domu Faraonova v Tachpanches, před očima mužů Judských. ¹⁰ A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já pošli, a vezmu Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, a postavím stolicí jeho na tomto kamení, kteréž

jsem schoval, i rozbije majestát svůj na něm.
¹¹ Nebo přitáhne a poplení zemi Egyptskou: Kteríž k smrti, k smrti, a kteríž k zajetí, do zajetí, a kteríž pod meč, ¹² A zanítím oheň v domích bohů Egyptských, aby je popálil, a zajal je. A přioděje se zemí Egyptskou, tak jako se odívá pastýř rouchem svým, a vyjde odtud s pokojem, ¹³ Když poláme sochy Betsemes, kteréž jest v zemi Egyptské, a domy bohů Egyptských popálí ohněm.

44

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všechněm Judským bydlícím v zemi Egyptské, kteríž bydlili v Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v zemi Patros, řkoucí: ² Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vy jste viděli všecko to zlé, kteréž jsem uvedl na Jeruzalém a na všechna města Judská, že aj, pustá jsou podnes, tak že v nich není žádného obyvatele, ³ Pro nešlechtnost jejich, kterouž páchali, aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a sloužiti bohům cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové vaši, ⁴ Ješto posílal jsem k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, říkáje: Nečiňte medle této věci ohavné, kteréž nenávidím. ⁵ Ale neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, aby se navrátili od nešlechtnosti své, a aby nekadili bohům cizím. ⁶ Protož vylita jest prchlivost má i hněv můj, a rozpálil se v městech Judských i po ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou v poušť

a v pustinu, jakž viděti v dnešní den. ⁷ Nyní pak takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Proč vy činíte zlé převeliké proti dušem svým, abyste vyplénili z sebe muže i ženu, dítě i prsí požívajícího z prostředku Judy, abyste nepozůstavili sobě ostatků, ⁸ Popouzejíce mne dílem ruku svých, kadíce bohům cizím v zemi Egyptské, do níž jste vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili sebe, a byli k zlořečení a za útržku u všech národů země? ⁹ Zdali jste zapomenuli na nešlechtnosti otců svých, a na nešlechtnosti králů Judských, a na nešlechtnosti manželek jejich, a na nešlechtnosti své, i na nešlechtnosti manželek svých, kteréž páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských? ¹⁰ Nekořili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž chodili v zákoně mém a v ustanoveních mých, kteráž předkládám vám jako i otcům vašim. ¹¹ Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já obracím tvář svou proti vám k zlému, totiž abych vyplénil všechny Judské. ¹² Zhubím zajisté ostatek Judských, kteříž svévolně vešli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi Egyptské. Padnou od meče, hladem docela zhynou, od nejmenšího až do největšího, mečem a hladem pomrou; nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k zlořečení a za útržku. ¹³ Nebo navštívím ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské, jako jsem navštívil Jeruzalém mečem, hladem a morem, ¹⁴ Tak že nebude, kdo by ušel, neb pozůstal z ostatků Judských, kteříž

přišli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, aby se zase navrátiti mohli do země Judské. Èímž se však troštují, že se zase navrátí, aby přebývali tam, ale nenavrátit se, než ti, kteříž sami ujdou. ¹⁵ Tedy odpověděli Jeremiášovi všickni ti muži, věděvše, že kadívaly manželky jejich bohům cizím, ty všechny ženy, jichž stál veliký zástup, i všecken lid přebývající v zemi Egyptské v Patros, řkouce: ¹⁶ V té věci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodinovu, neuposlechneme tebe. ¹⁷ Ale dosti činiti chceme každému slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvorů nebeskému, a obětující jemu oběti mokré, jakž jsme činívali my i otcové naši, králové naši i knížata naše po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni jsme bývali chlebem, a bývali jsme veseli, zlého pak neokoušeli jsme. ¹⁸ Ale jakž jsme přestali kaditi tvorů nebeskému, a obětovati jemu oběti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem hyneme. ¹⁹ Že pak kadíme tvorů nebeskému, a obětujeme jemu oběti mokré, zdaliž bez znamenitých mužů našich pečeme jemu koláče, službu jemu konajíce, a obětující jemu oběti mokré? ²⁰ Tedy řekl Jeremiáš všemu lidu, mužům i ženám a všemu lidu, kteříž jemu to odpověděli, řka: ²¹ Zdaliž na kadidlo, jímž jste kadívali po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i knížata vaše i lid země, nerozpomenul se Hospodin, a zdaž jím to nepohnulo, ²² Tak že nemohl Hospodin více snášeti nešlechtnosti

předsevzetí vašich a ohavností, kteréž jste činili? Pročež obrácena jest země vaše v poušť a v pustinu a v zlořečenství, tak že není v ní žádného obyvatele, jakž dnešní den jest. ²³ Proto že jste kadívali, a že jste hřešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu Hospodinova, a tak v zákoně jeho a v ustanoveních jeho ani v svědectvích jeho nechodili jste, protož potkalo vás zlé toto, jakž viděti dnešní den. ²⁴ Nadto řekl Jeremiáš všemu tomu lidu i všechněm těm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž jste v zemi Egyptské: ²⁵ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Vy i ženy vaše ústy svými jste mluvili, a rukami doplnili, říkajíce: Konečněť budeme plniti sliby své, kteréž jsme slíbili, kadíce tvorů nebeskému, a obětující jemu oběti mokré, a tak vši snažností vyplňujete sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte. ²⁶ Protož slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž bydlíte v zemi Egyptské: Aj, já přísahám skrze jméno své veliké, praví Hospodin, že nebude více vzýváno jméno mé ústy žádného muže Judského po vši zemi Egyptské, kterýž by řekl: Živť jest Panovník Hospodin. ²⁷ Aj, já bdíti budu nad nimi k zlému a ne k dobrému, i budou pléněni všickni muži Judští, kteříž jsou v zemi Egyptské, mečem a hladem, dokudž by docela nezhyňuli. ²⁸ Kteříž pak ujdou meče, navrátí se z země Egyptské do země Judské, lidu malý počet. I zvedít všickni ostatkové Judští, kteříž přišli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, čí slovo ostojí, mé-

li čili jejich. ²⁹ A toto mějte za znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v místě tomto, abyste věděli, že jistotně ostojí slova má proti vám k zlému. ³⁰ Takto praví Hospodin: Aj, já vydám Faraona Chofra krále Egyptského v ruku nepřátel jeho a v ruku hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal Sedechiáše krále Judského v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, nepřítele jeho, a hledajícího bezživotí jeho.

45

¹ Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k Báruchovi synu Neriášovu, když spisoval slova tato do knihy z úst Jeremiášových, léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, řka: ² Takto praví Hospodin Bůh Izraelský o tobě, ó Báruchu. ³ Řekls: Jižtě mi běda, nebo přičiní Hospodin zámutku k bolesti mé. Ustávám v úpění svém, a odpočinutí nenalézám. ⁴ Takto rci jemu: Takto praví Hospodin: Aj, což jsem vystavěl, já bořím, a což jsem vštípil, já pléním, totiž všecku zemi tuto. ⁵ A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu na všeliké tělo, dí Hospodin, ale dám tobě život tvůj místo kořisti na všech místech, kamž půjdeš.

46

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti národům těmto: ² O Egyptských. Proti vojsku Faraona Néchy

krále Egyptského, (jenž bylo při řece Eufrates u Charkemis, kteréž zbil Nabuchodonozor král Babylonský), léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského: ³ Připravtež štít a pavézu, a jděte k boji. ⁴ Zapřáhejte koně, a vsedejte jezdci, postavte se s lebkami, vytírejte kopí, zoblácejte se v pancíře. ⁵ Proč vidím tyto zděšené, zpět obrácené, a nejsilnější jejich potřené, anobrž prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou? Strach jest vůkol, dí Hospodin, ⁶ Aby neutekl čerstvý, a neušel silný, aby na půlnoci o břeh řeky Eufrates zavadili a padli. ⁷ Kdo se to valí jako potok, jako řeky, jejichž vody sebou zmítají? ⁸ Egypt jako potok se valí a jako řeky, když se vody hýbají, tak pravě: Potáhnu, přikryji zemi, zkazím město i přebývající v něm. ⁹ Křepčtež, ó koni, a běžte s hřmotem, ó vozové; nechť vytáhnou i silní, Mouřenínové a Putští, kteříž užívají pavézy, i Ludimští, kteříž užívají a natahují lučiště. ¹⁰ A však ten den Panovníka Hospodina zástupů bude den pomsty, aby uvedl pomstu na nepřátely své, kteréžto zžíře meč a nasytí se, anobrž opojí se krví jejich; nebo obět Panovníka Hospodina zástupů bude v zemi půlnoční u řeky Eufrates. ¹¹ Vyprav se do Galád, a nabeř masti, panno dcero Egyptská, nadarmo však užíváš mnohého lékařství, nebo ty zhojena býti nemůžeš. ¹² Slyšít národové o zlehčení tvém, a naříkání tvého plná jest země, proto že silný na silném se ustrkuje, tak že spolu zároveň padají. ¹³ Slovo, kteréž mluvil Hospodin k Jeremiášovi proroku o přitažení Nabuchodono-

zora krále Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou. ¹⁴ Oznamte v Egyptě, a ohlaste v Magdol, rozhlaste také v Nof, i v Tachpanches rcete: Postůj a připrav se, ale však zžíře meč všecko, což vůkol tebe jest. ¹⁵ Proč poražen jest každý z nejsilnějších tvých? Nemůže ostáti, proto že Hospodin pudí jej. ¹⁶ Mnohoť bude těch, kteříž klesnou a padnou jeden na druhého, a řeknou: Vstaň, a navratme se k lidu svému, a do země, v níž jsme se zrodili, před mečem toho zhoubce. ¹⁷ Budou křičeti tam: Faraona krále Egyptského není než sám chřest, jižt pominul volný jeho čas. ¹⁸ Živt jsem já, (dí král ten, jehož jméno Hospodin zástupů), že jakž jest Tábor mezi horami, a jako Karmel při moři, tak toto přijde. ¹⁹ Připravivž sobě to, co bys s sebou vystěhovati měla, ó ty, kteráž jsi usadila se, dcero Egyptská; neboť Nof v poušť obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam žádného obyvatele. ²⁰ Velmi pěkná jalovice jest Egypt, ale zabití její od půlnoci jistotně přijde. ²¹ Ano i nájemníci jeho u prostřed něho jsou jako telata vytylá, ale takéť i ti obrátíte se, utekou. Neostojí, když den bídy jejich přijde na ně, v čas navštívení jejich. ²² Hlas jeho jako hadí siptěti bude, když s vojskem přitáhnou, a s sekerami přijdou na něj jako ti, kteříž sekají dříví. ²³ Posekají les jeho, dí Hospodin, ačkoli mu konce není; více jest jich než kobylek, aniž mají počtu. ²⁴ Zahanbenat bude dcera Egyptská, vydána bude v ruku lidu půlnočního. ²⁵ Praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím lidné město No, též Faraona i Egypt

s bohy jeho a králiky jeho, Faraona, pravím, a ty, kteříž v něm doufají. ²⁶ A vydám je v ruku těch, kteříž hledají bezživotí jejich, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku služebníků jeho; potom však bydleno bude v něm, jako za dnů starodávních, dí Hospodin. ²⁷ Ale ty neboj se, služebníče můj Jákobe, aniž se strachuj, ó Izraeli; nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval a pokoj měl, a aby nebylo žádného, kdo by předěsil. ²⁸ Ty, pravím, neboj se, služebníče můj Jákobe, dí Hospodin; neboť jsem s tebou. Učiním zajisté konec všechněm národům, mezi kteréž tě zaženu, tobě pak neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli tě naprosto bez trestání nenechám.

47

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Filistinským, prvé než dobyl Faraó Gázy. ² Takto praví Hospodin: Aj, vody vystupují od půlnoci, a obrátí se v potok rozvodnilý, tak že zatopí zemi, i cožkoli jest na ní, město i ty, kteříž bydlí v něm; pročez křičeti budou lidé, a kvíliti všeliký obyvatel té země; ³ Pro zvuk dusání kopyt silných jeho, pro hřmot vozů jeho, a hrčení kol jeho, neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštěné ruce; ⁴ Pro ten den, kterýž přijíti má, aby pohubil všechny Filistinské, aby zahladil Týr a Sidon, i všelikou pozůstávající pomoc, když hubiti bude Hospodin

Filistinské, ostatek krajiny Kaftor. ⁵ Přijde lysina na Gázu, vypléněn bude Aškalon i ostatek údolí jejich. Dokudž se řezati budeš? ⁶ Ach, meči Hospodinův, dokudž se nespokojíš? Navrať se do pošvy své, utiš se, a zastav se. ⁷ I jakž by se spokojil? Však Hospodin přikázal jemu. Proti Aškalon a proti břehu mořskému, tam postavil jej.

48

¹ Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Běda městu Nébo, neboť popléněno bude; zahanbeno a vzato bude Kariataim, zahanbeno bude Misgab a děsiti se bude. ² Nebudeť míti více žádné pochvaly Moáb z Ezebon, obmýšlejí proti němu zlé: Podťte, a vyhladíme je z národu. I ty, ó Madmen, vypléněno budeš, půjde za tebou meč. ³ Hlas žalostný z Choronaim: Ó poplénění a potření veliké. ⁴ Potřín bude Moáb, slyšán bude křik maličkých jeho. ⁵ Proto že na cestě Luchitské ustavičný bude pláč, a že kudyž se chodí k Choronaim, nepřátelé křik hrozný slyšeti budou: ⁶ Utecte, vysvobodte život svůj, a buďte jako vřes na poušti. ⁷ Nebo proto, že doufáš v statku svém a v pokladích svých, také ty jat budeš; i půjde Chámos do zajetí, kněží jeho, též i knížata jeho. ⁸ Přitáhne zajisté zhoubce na každé město, aniž ho které město znikne; zahyne i údolí, a zahlazena bude rovina, jakž praví Hospodin. ⁹ Dejte brky Moábovi, ať rychle uletí; nebo města jeho v poušť obrácena budou, tak že nebude

žádného obyvatele v nich. ¹⁰ Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstivě, a zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve. ¹¹ Mělt jest pokoj Moáb od dětinství svého, a usadil se na kvasnicích svých, aniž býval přelíván z nádoby do nádoby, totiž do zajetí nechodíval; pročež zůstala v něm chuť jeho, a vůně jeho není proměněna. ¹² Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že pošli na něj ty, kteříž vpády činí, a zajmou jej, sudy pak jeho vyprázdní, a nádoby jeho roztrhají. ¹³ I zahanben bude Moáb od Chámos, jako zahanbeni jsou dům Izraelský od Bethel naděje své. ¹⁴ Kterakž říkáte: Silní jsme a muži stateční k boji? ¹⁵ Pohuben bude Moáb a z měst svých vyjde, a nejvýbornější mládenci jeho půjdou k zabítí, dí král, jehož jméno Hospodin zástupů. ¹⁶ Blízkoť jest bída Moábova, aby přišla, a trápení jeho pospíchá velice. ¹⁷ Litujte ho všickni okolní jeho, a všickni, kteříž víte o jménu jeho, rcete: Jak polámána jest hůl nejpevnější, prut nejzdobnější? ¹⁸ Sejdi z slávy své, a sed' v žíni, ó ty, kterážs se usadila, dcero Dibonská; neboť zhoubce Moábův přitáhne proti tobě, zkazí ohrady tvé. ¹⁹ Postav se na cestě, a ohlédni se pilně, obyvatelkyně Aroer; vyptej se toho, kdož utíká, a té, kteráž uchází, rci: Co se děje? ²⁰ Stydí se Moáb, že jest potřín. Kvělte a křičte, oznamte u Arnon, že hubí Moába. ²¹ Nebo soud přišel na zemi té roviny, na Holon a na Jasa a na Mefat, ²² I na Dibon a Nébo, a na Betdiblataim, ²³ I na Kariataim a na Betgamul, a na Betmeon, ²⁴ A na Kariot, a na

Bozru i na všechna města země Moábské, daleká i blízká. ²⁵ Odtat bude roh Moábův, a rámě jeho zlámáno bude, dí Hospodin. ²⁶ Opojte jej, poněvadž se proti Hospodinu zpínal, až by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích i on také. ²⁷ Nebo zdali v posměchu nebyl u tebe Izrael? Zdali mezi zloději zastižen jest, že jakž jen promluvíš o něm, poskakuješ? ²⁸ Zanechte měst, a přebývejte v skále, ó obyvatelé Moábští, a buďte podobni holubici hnízící se daleko v rozsedlinách. ²⁹ Slýchalit jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti jeho a pýše jeho, i o nadutosti jeho, a povyšování se srdce jeho. ³⁰ Známt já, dí Hospodin, vzteklost jeho, ale špatnáť jest ona k tomu; lži jeho nedovedouť toho. ³¹ Protož nad Moábskými kvílím, a nade vším Moábem křičím, pro obyvatele Kircheres úpí srdce. ³² Více než plakáno bylo Jazerských, plači tebe, ó vinný kmene Sibma. Rozvodové tvoji dostanouť se za moře, až k moři Jazerskému dosáhnou; na letní ovoce tvé a na vinobraní tvé zhoubce připadne. ³³ I přestane veselé a plésání nad polem úrodným v zemi Moábské, a vínu z presu přítrž učiním; nebudou ho tlačívati s prokřikováním. Prokřikování nebudeť prokřikováním. ³⁴ Více křičeti budou než Ezebonští, až do Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svůj, od Ségor až do Choronaim jako jalovice tříletá; nebo také i vody Nimrim vymizejí. ³⁵ A tak učiním, dí Hospodin, přítrž Moábovi, obětujícímu na výsosti a kadícímu bohům jeho. ³⁶ Protož srdce mé nad Moábem

jako píšťalky zníti bude, srdce mé i nad obyvateli Kircheres jako píšťalky zníti bude, proto že i zboží nashromážděná se v nic obrátí. ³⁷ Nebo na každé hlavě bude lysina, a každá brada oholena, na všech rukou řezání, a na bedrách žíně. ³⁸ Na všech střechách Moábových i po ulicích jeho všudy jen kvílení; nebo rozrazím Moába jako nádobu neužitečnou, dí Hospodin. ³⁹ Kvíliti budou: Jakť jest potřín, jak se obrátil zpět Moáb s hanbou! A jest Moáb v posměchu a k předěšení všechněm, kteříž jsou vůkol něho. ⁴⁰ Nebo takto praví Hospodin: Aj, jako orlice přiletí a roztáhne křídla svá na Moába. ⁴¹ Vzato bude Kariot, i pevnosti pobrány budou, a bude srdce silných Moábských v ten den podobné srdci ženy svírající se. ⁴² I vyhlazen bude Moáb z lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal. ⁴³ Strach a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský, praví Hospodin. ⁴⁴ Kdo uteče před strachem, vpadne do jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude; nebo uvedu na něj, totiž na Moába, rok navštívení jejich, dí Hospodin. ⁴⁵ Stávalit jsou v stínu Ezebon ti, kteříž utíkávali před násilím, ale oheň vyjde z Ezebon, a plamen z prostřed Seon, a zžíře kout Moábův a vrch hlavy těch, kteříž jen bouří. ⁴⁶ Běda tobě, Moábe, zahyneť lid Chámosův; nebo pobráni budou synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí. ⁴⁷ A však zase přivedu zajaté Moábské v posledních dnech, dí Hospodin. Až potud soud o Moábovi.

49

¹ Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin:

Což nemá žádných synů Izrael? Což dědice žádného nemá? Proč dědičně opanoval král jejich Gádu, a lid jeho v městech tohoto bydlí? ² Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že způsobím, aby slyšáno bylo proti Rabba Ammonitských troubení válečné, a aby bylo obráceno v hromadu rumu, a jiná města jeho ohněm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteříž jej byli opanovali, praví Hospodin. ³ Kvěl Ezebon, když popléněno bude Hai, křičte, ó dcery Rabba, přepašte se žíněmi, plačte, a běžte přes ploty; nebo král váš do zajetí půjde, kněží jeho i knížata jeho spolu. ⁴ Což se chlubíš údolími, když oplývá údolí tvé, ó dcero zperná, kteráž doufáš v pokladech svých, říkajíc: Kdo by táhl na mne? ⁵ Aj, já uvedu na tebe strach, praví Panovník Hospodin zástupů, ze všeho vůkolí tvého, jímž rozehnáni budete všickni, a nebude žádného, kdo by shromáždil toulající se. ⁶ A však potom zase přivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin. ⁷ Proti Idumejským. Takto praví Hospodin zástupů: Což není více moudrosti v Teman? Zahynula rada od rozumných? Zmařena moudrost jejich? ⁸ Utíkejte, obraťte se, a hluboko se schovejte, obyvatelé Dedan; nebo bídu uvedu na Ezau v čas navštívení jeho. ⁹ Kdyby ti, kteříž sbírají víno, přišli na tebe, zdaž by nepozůstavili paběrků? Pakli zloději v noci, zdaž by škodili více nad potřebu svou? ¹⁰ Ale já obnažím Ezau, zodkrývám skryše jeho, tak že se nebude moci ukryti. Pohubenof bude símě jeho i bratří jeho i sousedé

jeho, tak že nebude naprosto, kdo by řekl:
¹¹ Zanech sirotků svých, já živiti je budu, a vdov svých mně se dověřte. ¹² Takto zajisté praví Hospodin: Aj, ti, kteříž nemají žádného práva píti kalichu tohoto, předce pijí, ty pak sám abys toho naprosto prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotně píti budeš. ¹³ Nebo skrze sebe přísahám, dí Hospodin, že pustinou, útržkou, pouští a prokletím bude Bozra, a všechna města jeho budou pouští věčnou. ¹⁴ Pověst slyšel jsem od Hospodina, že posel k národům poslán jest: Shromažďte se, a táhněte proti němu; nuže, vstaňte k boji. ¹⁵ Nebo aj, způsobím to, abys byl za nejšpatnějšího mezi národy, v nevážnosti mezi lidmi. ¹⁶ To, že jsi hrozný, zklamá tě, i pycha srdce tvého, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, kterýž se držíš vysokých pahrbků. Bys pak vysoko udělal hnízdo své jako orlice, i odtud tě strhnu, dí Hospodin. ¹⁷ I bude země Idumejská pustinou. Každý, kdož půjde skrze ni, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jejími; ¹⁸ Jako podvrácení Sodomy a Gomory a sousedů jejich, praví Hospodin. Neosadí se tam žádný, aniž bydleti bude v ní syn člověka. ¹⁹ Aj, jako lev vystupuje i více než zdutí Jordána proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně? ²⁰ Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Idumejských, a to, což myslil proti

obyvatelům Temanským: Zajisté žeť je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplání i příbytky jejich. ²¹ Od hřmotu pádu jejich trásti se bude ta země, hlas a křik jejich slyšán bude u moře Rudého. ²² Aj, jako orlice přitáhne a přiletí, a roztáhne křídla svá na Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den podobné srdci ženy svírající se. ²³ Proti Damašku. Zastydí se Emat i Arfad, nebo novinu zlou uslyší, a užasnou se, tak že se i moře zkormoutí, aniž se bude moci upokojiti. ²⁴ Oslábne Damašek, obrátí se k utíkání, a hrůza podejme jej, svírání a bolesti zachvátí jej jako rodičku. ²⁵ Ale řkou: Jakž by nemělo ostáti město slovoutné, město radosti mé? ²⁶ Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní vyplnění budou v ten den, dí Hospodin zástupů. ²⁷ A zanítím oheň ve zdi Damašské, kterýž do konce zkazí paláce Benadadovy. ²⁸ Proti Cedar a královstvím Azor, kteráž pohubiti má Nabuchodonozor král Babylonský. Takto praví Hospodin: Vstaňte, táhněte proti Cedar, a vypleňte národy východní. ²⁹ Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou sobě, a volati budou na ně: Strach jest vůkol. ³⁰ Utectě, rozprchněte se rychle, skrejte se hluboce, obyvatelé Azor, dí Hospodin, neboť Nabuchodonozor král Babylonský složil proti vám radu, a vymyslel proti vám chytrost. ³¹ Vstaňte, táhněte proti národu upokojenému, kterýž sedí bezpečně, praví Hospodin. Nemá ani vrat ani

závory, a samotní bydlejí. ³² Budou zajisté velbloudi jejich v loupež, a množství dobytků jejich v kořist, a rozptýlím na všeliký vítr ty, kteříž i v nejzadnějších koutech bydlejí, a ze všech stran uvedu bídu na ně, dí Hospodin. ³³ I bude Azor příbytkem draků, pustinou až na věky; neosadí se tam žádný, aniž bude bydleti v něm syn člověka. ³⁴ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Elamitským, na počátku kralování Sedechiáše krále Judského, řkoucí: ³⁵ Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já polámi lučičtě Elamitských, největší sílu jejich. ³⁶ Uvedu zajisté na Elamitské čtyři větry ode čtyř stran světa, a rozptýlím je na všecky ty větry, tak že nebude národu, do něhož by se nedostal někdo z vyhnaných Elamitských. ³⁷ A předěsím Elamitské před nepřátely jejich a před těmi, kteříž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na ně zlé, prchlivost hněvu svého, dí Hospodin, a budu posílati za nimi meč, dokudž jim konce neučiním. ³⁸ I postavím stolicí svou mezi Elamitskými, a vypléním odtud krále i knížata, praví Hospodin. ³⁹ A však stane se v posledních dnech, že zase přivedu zajaté Elamitské, dí Hospodin.

50

¹ Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a proti zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka: ² Oznamujte mezi národy a rozhlašujte, zdvihněte korouhev, rozhlašujte, netajte, rcete: Vzat bude Babylon, zahanben bude Běl, potřín bude Merodach, zahanbeny budou modly jeho,

potříní budou ukydaní bohové jeho. ³ Nebo přitáhne na něj národ od půlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu, tak že nebude obyvatelé v ní. Od člověka až do hovada vystěhují se, odejdou. ⁴ V těch dnech a toho času, dí Hospodin, přijdou synové Izraelští, oni i synové Judští spolu; plačíte, ochotně půjdou, a Hospodina Boha svého hledati budou. ⁵ Na cestu k Sionu ptáti se budou, a obrátíte se tam, řeknou: Podťte a připojte se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí. ⁶ Ovce hynoucí jsou lid můj, pastýři jejich působí to, aby bloudily, a po horách se toulaly, s hůry na pahrbek chodily, zapomenuvše na příbytky své. ⁷ Všickni, kteříž je nalézají, zžírají je, a nepřátelé jejich říkají: Nebudeme nic vinni, proto že hřeší proti Hospodinu. Příbytek spravedlnosti a otců jejich naděje jest Hospodin. ⁸ Vystěhujte se z prostředku Babylona, a z země Kaldejské vyjděte, a buďte jako kozlové před stádem. ⁹ Nebo aj, já vzbudím a přivedu na Babylon shromáždění národů velikých z země půlnoční, kteřížto sšikují se proti němu, i bude dobyt odtud. Kterýchžto střely jsou jako silného, jenž sirobu uvodí; žádnát se nenavráti na prázdno. ¹⁰ I bude země Kaldejských v loupež; všickni, kteříž ji loupiti budou, nasytí se, dí Hospodin. ¹¹ Proto že se veselíte, proto že plésete, ó dráči dědictví mého, proto že jste zbujněli jako jalovice vytylá, a provyskujete jako rekové, ¹² Zahanbena bude matka vaše velice, a zapýří se rodička vaše: Aj, nejzadnější z

národů, poušť, země vyprahlá a pustina. ¹³ Pro prchlivost Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne všecko. Každý, kdož půjde mimo Babylon, užasne se, a divití se bude nade všemi ranami jeho. ¹⁴ Sšikujte se proti Babylonu vůkol všickni, kteříž natahujete lučiště, střílejte proti němu, nelitujte střely; nebo hřešil proti Hospodinu. ¹⁵ Křičte proti němu vůkol: Poddal se, padli základové jeho, pobořeny jsou zdi jeho. Nebo pomsta Hospodinova jest, uveďte pomstu na něj; jakž činíval, učiňte jemu. ¹⁶ Vypleňte rozsevače z Babylona, i držícího srp v čas žně; před mečem hubícím každý nechť se k lidu svému obrátí, a každý do země své nechť uteče. ¹⁷ Hovádko zahnané jest Izrael, kteréž lvové splášili. Nejprve zžíral je král Assyrský, tento pak poslední, Nabuchodonozor král Babylonský, kosti jeho potřel. ¹⁸ Protož toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem navštívil krále Assyrského. ¹⁹ A přivedu zase Izraele do příbytku jeho, aby se pásal na Karmeli a Bázan, a na hoře Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho. ²⁰ V těch dnech a toho času, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné, a hříchové Judovi, však nebudou nalezeni; nebo odpustím těm, kteréž pozůstavím. ²¹ Proti té zemi zpurných táhni, a proti obyvatelům pomsty; zhub je a zahlad jako proklaté i utíkající, dí Hospodin. Učiniž, pravím, všecko, jakž přikazuji tobě, ²² Ať jest hluk boje v té zemi a potření veliké. ²³ Jakž

by posekáno a polámáno býti mohlo kladivo vší země? Jak by k užasnutí Babylon býti mohl mezi národy? ²⁴ Polékl jsem na tě, ó Babylone, pročez vzat budeš, než zviš. Nalezen, ano i polapen budeš, proto že jsi směl potýkati se s Hospodinem. ²⁵ Otevřel Hospodin poklad svůj, a vynesl nástroje hněvu svého; nebo dílo toto jest Panovníka Hospodina zástupů v zemi Kaldejské. ²⁶ Přitáhněte na ni od konce země, zotvírejte obilnice její, šlapejte po ní jako po stozích, a zahladte ji jako proklatou, tak aby z ní ničeho nepozůstalo. ²⁷ Zbíte mečem všechny volky její, nechť sstoupí k zabití; běda jim, když přijde den jejich, čas navštívení jejich. ²⁸ Hlas utíkajících a ucházejících z země Babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu Hospodina Boha našeho, pomštění chrámu jeho. ²⁹ Shromažďte proti Babylonu nejjudatnější, všickni natahující lučiště, položte se proti němu vůkol, ať nelze jemu ujíti. Odplatte jemu podlé skutků jeho, všecko, jakž dělával, učiňte jemu; nebo proti Hospodinu pýchal, proti Svatému Izraelskému. ³⁰ Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní jeho vyplnění budou v ten den, dí Hospodin. ³¹ Aj, já jsem proti tobě, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupů; neboť přišel den tvůj, čas, abych tě navštívil. ³² Poklesne se zajisté ten pyšný a padne, a nebude žádného, kdo by jej zdvihl; a zanítím oheň v městech jeho, kterýžto zžíře všecka vůkolí jeho. ³³ Takto praví Hospodin zástupů: Utištění jsou synové Izraelští, i s syny Judskými, a všickni,

kteríž je zjímali, drží je, nechť propustiti jich. ³⁴ Ale vykupitel jejich silný, jehož jméno jest Hospodin zástupů, jistotně povede při jejich, aby pokoj způsobil této zemi, a pohnul obyvateli Babylonskými. ³⁵ Meč na Kaldejské, dí Hospodin, a na obyvatele Babylonské, i na knížata jeho i na mudrce jeho. ³⁶ Meč na lháře, aby se zbláznili, meč na silné jeho, aby potříni byli. ³⁷ Meč na koně jeho a na vozy jeho, i na všecku tu směsici, kteráž jest u prostřed něho, aby byli jako ženy; meč na poklady jeho, aby rozchvátáni byli. ³⁸ Sucho na vody jeho, aby vyschly; nebo země plná jest rytin, a při modlách bláznívají. ³⁹ Protož bydliti budou tam šelmy s hroznými potvorami, bydliti budou v ní i mladé sovy; a nebude tam bydleno na věky, ani přebýváno od národu až do pronárodu. ⁴⁰ Podobná bude k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory i sousedů jejich, dí Hospodin; neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn člověka. ⁴¹ Aj, lid přitáhne od půlnoci, a národ veliký, i králové znamenití, vzbuzení jsouce od stran země. ⁴² Lučiště a kopí pochyťí, ukrutní budou, a neslitují se; hlas jejich jako moře zvučeti bude, a na koních pojedou, sšikovaní jako muž udatný k boji proti tobě, ó dcero Babylonská. ⁴³ Král Babylonský jakž uslyší pověst o nich, opadnou ruce jeho, úzkost zachvátí jej, bolest jako rodičku. ⁴⁴ Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní.

Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně? ⁴⁵ Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Babylonu, a to, což myslil proti zemi Kaldejské: Zajisté žeť je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplání i příbytek jejich. ⁴⁶ Od zvuku při dobývání Babylona trásti se bude ta země, a křik mezi národy slyšán bude.

51

¹ Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti Babylonu a proti těm, kteříž bydlí u prostřed povstávajících proti mně, vítr hubící. ² A pošli na Babylon ty, jenž vějí, kteřížto převívati budou jej, a vyprázdni zemi jeho, když budou proti němu vůkol v den bídy. ³ Natahujícímú, kterýž silně natahuje lučiště své, a kráčí v pancíři svém, dím: Neslitovávejtež se nad mládenci jeho, zahladte jako proklaté všecko vojsko jeho. ⁴ Ať padnou zbití v zemi Kaldejské, a probodnutí na ulicích jeho. ⁵ Nebo není opuštěn Izrael a Juda od Boha svého, od Hospodina zástupů, ačkoli země jejich plná jest provinění proti Svatému Izraelskému. ⁶ Utectě z prostředku Babylona, a zachovejte jeden každý život svůj, abyste nebyli vyplnění v nepravosti jeho. Nebo čas bude pomsty Hospodinovy, sám odplatu dá jemu. ⁷ Byltě koflíkem zlatým Babylon v ruce Hospodinově, opojujícím všecku zemi; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové. ⁸ Ale v náhle padne Babylon, a potřín bude. Kvělte nad ním, nabeřte masti pro bolesti jeho, snad

bude moci zhojen býti. ⁹ Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opustíme jej, a podme jeden každý do země své; nebo až k nebi dosahá soud jeho, a vznesen jest až k nejvyšším oblakům. ¹⁰ Vyvedl Hospodin při naši; podte, a vypravujeme na Sionu dílo Hospodina Boha našeho. ¹¹ Vytřete střely, shledejte, což nejvíc můžete, pavéz, Hospodin vzbudil ducha králů Mědských, proto že proti Babylonu usouzení jeho jest, aby jej zkazil; pomsta zajisté jest Hospodina, pomstění chrámu jeho. ¹² Na zdech Babylonských zdvihněte korouhev, osadte stráž, postavte strážné, připravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i učiní, což řekl proti obyvatelům Babylonským. ¹³ Ó ty, kterýž bydlíš při vodách velikých, ó kterýž máš množství pokladů, přišloť skončení tvé, cíl lakomství tvého. ¹⁴ Přisáhlť jest Hospodin zástupů skrze samého sebe: Jistotně naplním tě lidmi jako brouky, kteříž by prokřikovali nad tebou radostně: ¹⁵ Ten, kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa, ¹⁶ Kterýžto, když vydává hlas, ječí vody na nebi, a kterýž působí to, aby vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. ¹⁷ Tak zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník od rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není ducha v nich. ¹⁸ Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž navštíveni budou, zahynou. ¹⁹ Neníť jim podobný díl Jákobův; nebo on jest stvořitelem všeho, a částka

dědictví jeho, Hospodin zástupů jest jméno jeho. ²⁰ Ty jsi mým kladivem rozrážejícím, nástroji válečnými, abych rozrážel skrze tebe národy, a kazil skrze tebe království, ²¹ Abych rozrážel skrze tebe koně s jezdcem jeho, abych rozrážel skrze tebe vůz s tím, kdož jezdí na něm. ²² Abych rozrážel skrze tebe muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe starého i dítě, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu, ²³ Abych rozrážel skrze tebe pastýře s stádem jeho, abych rozrážel skrze tebe orače s spřežením jeho, abych rozrážel skrze tebe vývody a knížata. ²⁴ Ale jižt odplatím Babylonu i všechněm obyvatelům Kaldejským za všechno bezpráví jejich, kteréž činili Sionu před očima vašima, dí Hospodin. ²⁵ Aj, já jsem proti tobě, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž hubíš všechnu zemi; a vztáhna ruku svou na tebe, svalím tě z těch skal, a obrátím tě v horu spálenou. ²⁶ A nevezmou z tebe kamene k úhlu, ani kamene k základům; nebo pustinou věčnou budeš, praví Hospodin. ²⁷ Vyzdvihněte korouhev v zemi, trubte trubou mezi národy, připravte proti němu národy, svolajte proti němu království Ararat, Minni, Ascenez, ustanovte hejtmana proti němu, přiveďte koní jako brouků počet nesčíslný. ²⁸ Připravte proti Babylonu národy, krále země Médské, vývody její a všechna knížata její, i všechnu zemi panování jejich. ²⁹ I bude se trásti země a bolestiti, když vykonáváno bude usouzení Hospodinovo proti Babylonu, aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný neosazoval.

³⁰ Přestanou silní Babylonští bojovati, seděti budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou jako ženy, zapálí příbytky jejich, polámány budou závory jejich. ³¹ Pošta jedna druhou potká, a posel posla, aby oznámeno bylo králi Babylonskému, že vzato jest město jeho na kraji, ³² A že brodové vzati, i jezera vypálena ohněm, a muži bojovní předěšeni. ³³ Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabíjení čas; ještě maličko, a přijde čas žně její. ³⁴ Vyjídá mne, potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský, vystavuje mne nádobu prázdnou, požívá mne jako drak, naplňuje břich svůj rozkošemi mými, vyhání mne. ³⁵ Násilé, kteréž se mně a mému tělu děje, přijdiž na Babylon, praví obyvatelkyně Sionská, a krev má na obyvatele země Kaldejské, praví Jeruzalém. ³⁶ Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu při tvou, a pomstím tě; nebo vysuším moře jeho, vysuším i vrchoviště jeho. ³⁷ I bude Babylon v hromady, v příbytek draků, v užasnutí a ckání, tak že nebude v něm žádného obyvatele. ³⁸ Jako lvové spolu řvátí budou, skučeti budou jako lvíčata. ³⁹ Když se rozpálí, učiním jim hody, a tak je opojím, že zkríknoti a snem věčným zesnouti musejí, tak aby neprocítili, dí Hospodin. ⁴⁰ Povedu je jako berany k zabítí, jako skopce s kozly. ⁴¹ Jakž by dobyt býti mohl Sesák? Jakž by vzata býti mohla chvála vši země? Jakž by přijítí mohl na spuštění Babylon mezi národy? ⁴² Vystoupí proti Babylonu moře, množstvím vlnobití jeho přikryt bude. ⁴³ Města

jeho budou pustinou, zemí vyprahlou a pustou, zemí, v jejíchž městech neosadí se žádný, aniž projde skrze ně syn člověka. ⁴⁴ Navštívím také Béle v Babyloně, a vytrhnu, což sehltil, z úst jeho, i nepohrnou se k němu více národové; také i zdi Babylonské padnou. ⁴⁵ Vyjděte z prostředku jeho, lide můj, a vysvobodte jeden každý duši svou od prchlivosti hněvu Hospodinova. ⁴⁶ A nebudtež choulostivého srdce, aniž se bojte pověsti, kteráž slyšána bude v té zemi, když přijde tohoto roku pověst, a potom druhého roku pověst, i ukrutenství v zemi, a pán na pána. ⁴⁷ Protož aj, dnové přijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a všecka země jeho zahanbena bude, i všickni zbití jeho padnou u prostřed něho. ⁴⁸ I budou prozpěvovati nad Babylonem nebesa i země, a cožkoli v nich jest, když na něj od půlnoci přitáhnou ti zhoubcové, dí Hospodin. ⁴⁹ Ano i Babylon padnouti musí, ó zbití Izraelovi, i s Babylonem padnou zbití vši země jeho. ⁵⁰ Ó kdož jste znikli meče, jděte, nezastavujte se; zpomínejte, daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém nechť vstupuje na srdce vaše. ⁵¹ Rcete: Stydímeť se, že slýcháme útržku, hanbí se tváře naše, že cizozemci chodí do svatyní domu Hospodinova. ⁵² Protož aj, dnové přijdou, dí Hospodin, že navštívím rytiny jeho, a po vši zemi jeho stonati bude zraněný. ⁵³ Byť pak vstoupil Babylon na nebe, a byť pak ohradil velmi vysokou pevnost svou, přitáhnou ode mne na něj zhoubcové, praví Hospodin. ⁵⁴ Zvuk křiku z Babylona, a potřetí veliké z země

Kaldejské. ⁵⁵ Nebo Hospodin poplání Babylon, a vyhladí z něho hřmot veliký, byť pak zvučela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván byl hluk hlasu jejich, ⁵⁶ Když přitáhne na něj, na Babylon zhoubce. I budou jati silní jeho, potřino bude lučiště jejich; nebo Bůh silný odplatí, Hospodin vrchovatě odplatí. ⁵⁷ Opojím knížata jeho i moudré jeho, vývody jeho i znamenitější jeho i silné jeho, aby zesnuli snem věčným, a neprocítili, dí král, jehož jméno jest Hospodin zástupů. ⁵⁸ Takto praví Hospodin zástupů: Oboje zed Babylonská velmi široká do gruntu zbořena bude, a brány jeho vysoké ohněm spáleny budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé a národové při ohni, až ustanou. ⁵⁹ Slovo, kteréž přikázal Jeremiáš prorok Saraiášovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, když se vypravil od Sedechiáše krále Judského do Babylona, léta čtvrtého kralování jeho, (byl pak Saraiáš kníže Menuchské), ⁶⁰ Když sepsal Jeremiáš všecko zlé, kteréž přijíti mělo na Babylon, do knihy jedné, všecka ta slova, kteráž jsou psána proti Babylonu. ⁶¹ I řekl Jeremiáš Saraiášovi: Když přijdeš do Babylona, a uzříš jej, tedy čti všecka ta slova. ⁶² A rci: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě tomto, že je zkazíš, tak že nebude v něm obyvatelé, od člověka až do hovada, ale že hrozně zpuštěno na věky bude. ⁶³ Když pak do konce přečteš knihu tuto, přivaž k ní kámen, a hod' ji do prostřed Eufrates, ⁶⁴ A rci: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho zlého, kteréž já uvedu na něj, ačkoli ustávati budou. Až potud

slova Jeremiášova.

52

¹ V jedenmécítma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ² I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, všecko tak, jakž byl dělal Joakim. ³ Nebo se to dálo pro rozhněvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváři své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému. ⁴ Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položili se u něho, a vzdělali proti němu hradbu vůkol. ⁵ A bylo město obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. ⁶ V kterémžto, měsíce čtvrtého, devátého dne téhož měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země. ⁷ I prolomeny jsou zdi městské, a všickni muži bojovní utekli, a vyšli z města v noci skrze bránu mezi dvěma zdmi, u zahrady královské, (Kaldejští pak leželi okolo města), a ušli cestou pouště. ⁸ I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od něho. ⁹ A tak javše krále, přivedli ho k králi Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto učinil o něm soud. ¹⁰ I zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy před očima jeho, ano i všechna knížata Judská zmordoval v Ribla. ¹¹ Oči pak Sedechiášovy

oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými král Babylonský, dal jej dovésti do Babylona, a dal jej do vězení až do dne smrti jeho. ¹² Potom měsíce pátého, desátého dne téhož měsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, kterýž sloužíval králi Babylonskému, do Jeruzaléma. ¹³ A zapálil dům Hospodinův, i dům královský, i všechny domy v Jeruzalémě, a tak všechny domy veliké vypálil ohněm. ¹⁴ Všecky také zdi Jeruzalémské vůkol pobořilo všechno vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéři. ¹⁵ Přitom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři. ¹⁶ Toliko něco chaterného lidu země zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a orači. ¹⁷ Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky i moře měděné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všechnu měď z nich do Babylona. ¹⁸ Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kotlíky a kadidlnice, i všechny nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali. ¹⁹ I medenice a nádoby k oharkům, s kotlíky a hrnci, a svícny, a kadidlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéři; ²⁰ Sloupy dva, moře jedno, a volů dvanáct měděných, kteříž byli pod podstavky, jichž byl nadělal král Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech

těch nádob. ²¹ Nebo sloupů těch, osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů, ztlouští pak čtyř prstů byl dutý. ²² A makovice na něm měděná, a makovice jedné výška pěti loket, a mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo měděné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky. ²³ A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně; všudy jablek zrnatých bylo po stu na mřežování vůkol. ²⁴ Vzal také hejtman nad žoldnéři Saraiáše kněze předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu. ²⁵ A z města vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a sedm mužů, jenž bývali při králi, kteříž nalezeni byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž nalezeni byli v městě. ²⁶ Zjímav tedy je Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla. ²⁷ I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země své. ²⁸ Tenť jest lid, kterýž zavedl Nabuchodonozor léta sedmého, Judských tři tisíce a třimecítma. ²⁹ Léta osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z Jeruzaléma duší osm set třidceti a dvě. ³⁰ Léta třimecímého Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, Judské, duší sedm set čtyřidceti a pět, všech duší čtyry tisíce a šest set. ³¹ Stalo se také třidcátého sedmého léta po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce, dvadcatého pátého dne

téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláře. ³² A mluvil s ním dobrotivě, i stolicí jeho postavil nad stolice králů, kteříž s ním byli v Babyloně. ³³ Změnil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři, a jídal chléb před ním vždycky, po všechny dny života svého. ³⁴ Nebo vyměřený pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále Babylonského, a to na každý den, až do dne smrti jeho, po všechny dny života jeho.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmata Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900